

Kuster, Rudolf
LUD. KUSTERUS

DE VERO USU

Verborum Mediorum,

Eorumque Differentia

A Verbis Activis & Passivis.

I T E M

VETERES POETÆ CITATI

A D

P. PHILIPPI LABBEI *de Ancipitum Græcarum*
Vocalium in prioribus Syllabis MENSURA
confirmandum Sententiam.

S I V E

INDEX VOCABULORUM

I N Q U I B U S

Anceps Vocalis pro longa habenda est.

Opera & Curâ

EDWARDI LEEDS,

In Schola BURIENSI

Ad acuendos *Adolescentium* Animos, erga *Poesius* Studium
(cum ipse POETA non fit)
Cotis vice fungentis.

EDITIO NOVA.

LONDINI,

Excudebant G. BOWYER & J. NICHOLS;
Impensis J. & F. RIVINGTON, in Cœmeterio Paulino,
MDCCLXXIII.

Emet 2117.73.6.

HARVARD COLLEGE LIBRARY

GIFT OF

GEORGE ARTHUR PLIMPTON

JANUARY 25, 1925

This Day is Published,

Printed for J. and F. RIVINGTON, at N° 62, in St.
Paul's Church Yard,

ERUDITÆ Pronunciationis Catholici Indices.
Opus omnibus, qui vel ex scripto vel memoriter;
ex plano vel suggestu; in Choro, Scholis, Triclinio;
publicis privatisve Congressibus, Latinè loqui, recitare,
ac perorare debent, omnino necessarium. Opera & Studio
Philippi Labbe Biturici, Soc. Jesu Sacerdotis.

Ab Edwardo Leedes olim recogniti & aucti; & nunc
iterum summâ cum curâ recensiti.

•* It is printed on the same size with this of KUSTER;
and they may be bound together.

Alfo,

LEXICON NOVI TESTAMENTI
ALPHABETICUM,

nunc primum plenè editum:

Omnes Voces tam Primitivas quam Derivativas, Ano-
malas atque Communes, in Sacro Textu occurrentes,
cum earum Resolutione Grammaticâ, complectens.

In Usum Scholarum.

Studio & Labore JOAN. DAWSON, A. B.

GUL. BOWYER Lectori S.

AN KUSTERUS reflexivam Verborum Mediorum significationem Primusprehenderit, ignoro : eam certe pluribus, quam quisquam alius, argumentis in isto libello stabilivit. alii in verbis quibuscumque eam notarunt ; an vero cæteris sit communis altum agunt silentium. Eustathius ad ΙΑ. ν'. 168. διαφορὰν δὲ ΟΙΣΩΝ καὶ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν ΟΙΣΩΝ ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τῷ χεῖσθαι τὸ δὲ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ, ἐνὶ προσώπῳ ἐμπειρογράφει αὐτὴν οἶον, ἅπεισιν τις δόρυ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ, ἐαυτῷ. ΟΙΣΩΝ δὲ, ἐτέρῳ τινί. i. e. *Inter oisōn, et oisōmin differentiam esse tradunt Veteres ; nempe oisōn ab alio in alium transfert effectum commodi alicujus : oisōmin vero intra unam personam eum cohibet. ut, Abit aliquis hastam relaturus Sibi, oisōminos. Alteri vero, oisōn.*

Alii istum sensum *Passivæ* voci, pari vel etiam potiori jure, vendicant. Duportus in Theoph. Char. p. 194. et 335. “ Δανίζειν, *mutuo Dare* ; δανίζεισθαι, *mutuo Accipere* : ita enim differunt vox *Activa* et *Passiva* in hujusmodi verbis *Commercii* : in voce *PASSIVA* vel etiam *Media* transitus fit non in Rem, sed Personam. ita χεῖσθαι est, *utendum Dare* ; χεῖσθαισθαι *utendum Accipere*. ² φέρεν

² Sophocl. in Antigone ver. 474. (al. 469.)

Οὐκ ἔστι γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακῶς ;

Ζῆν, πῶς δὲ δὴ καὶ θανάτῳ κέρδις τίει ;

Nam qui in magnis, ut ego, malis

Vivit, quomodo non huic mors pro lucro est ?

i. e. quomodo non moriendo lucrum Accipit ?

est, *Ferre, Afferre*; φέρειν, *Referre, Reportare* (Sibi addere debuisset.) sic αἶψιν, αἶψινδαι κομίζεν, κομίζινδαι. sic μισθῶσαι, *Locare*; μισθῶσαδαι, *Conducere*. ita differunt ἐγχεῖν ἐγχεῖνδαι γῆσαι et γῆσαδαι, et similia. sic τιθέναι et τίθεινδαι, δεινῶναι et δεινῶνδαι ὑποθήκην et ὑποθήκεινδαι, sic δεινῶναι ὑποθήκην five ἐνέχυρον dicitur Debitor, qui rem suam oppignerat; at δίδωναι dicitur Creditor cui res opposita est, et oppigneratur. Pollux, ὑποθήκην δίδω, ὁ δανειζόμενος. ὑποθήκην δέμινος, ὁ δανίζων χρεία." Pag. 194. "ἐκταίξιν, *stipem Conferre, pecuniam collatitiam Dare*; ἐκταίξινδαι, *stipem Petere, Colligere, vel Accipere*". P. 335. πράττειν, *Agere*; πράττεινδαι, *Exigere*; ex παύσθαι *Repetere, Pacisci, Stipulari*. P. 353. αἰτῶν, *Rogare stipem, aut eleemosynam*; αἰτῶνδαι, *Rogare Mutuum, aut Commodato*."

Quendam etiam in *Actis Eruditis* LIPSIENS. Feb. 1712. citat CLARKIUS ad IL. α. 20. qui ex discrimine inter λύω et λύομαι veram lectionem loco reddiderit; unde autem ortum id discriminis, quibus fundamentis nixum se primum ostendisse gloriatur KUSTERUS; et quantulasunque partes sustinet, mirum est CLARKIUM ei tribuisse nullas, praesertim cum haec observatio de primigeniae Vocis Mediae usu inter notas ad Homerum utramque faciat paginam, quod ut clarius liqueat, neve desit primaevis Scriptoris auctoritas ad adstruendum primaevis Vocis Mediae usum, loca à CLARKIO notata ad calcem hujus Dissertationis adjeci; alia quam

^b De qua voce vide etiam Salmasium de Usuris, p. 679. in omisso. Obs. ad jus Atticum p. 13. 58. Lexica mire hic turbant orania.

^c Quare λύσασθαι in Medio, Captivum redimere, nondum ab ullo Grammaticorum video esse expositum. KUST. de Verbis Medii, § 2. II. cujus libri editio prima prodiit 1714, altera 1717; CLARKIUS vero edidit primam partem Homeri 1729.

plurima ex ipso Homero lectoris diligentia facile suppetabit. Ιλ. Ε'. 316. Τὴν δ' ἰλελιζάμενος περιφυγὸς λάβει ἀμφιχυῖαν, *Hanc autem Implicans ala prehendit valde clamitantem.* quid, an constructio est, *implicans hanc?* perit vis media participii. an *implicans sese?* quis hoc subintellegerit? Verte, *Hanc autem subito Se contorquens prehendit, &c.* ut monet vir Ἑλληνικώτατος R. DAWES, Misc. Crit. p. 177, 8.

Φράζω, dico; φράζομαι, Med. dico Mecum, Delibero, Consulto. hinc Ιλ. α'. 554. Ἀλλὰ μάλ' εὐκλεῖα τὰ φράζεσθαι, ἢ σὺ ἰθὺλῃδα, *Sed valde quietus ea Consultas quaecunque vis:* sic Ιλ. ι. 676, et passim. Quare vero non itidem Ιλ. ξ'. 483. φράσεισθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος διδμήμενος εὐδοίᾳ Εἰσχεῖ ἡμῶν, *Videte, ut &c.* propius ad nativum vocis usum, *Reputate vobiscum,* ut Ιλ. ο'. 163, &c.

Ex male intellecta differentia inter ἔπω et ἔπομαι (quam vide apud KUST. § i. 13.) male BARNESIUS Homerum corrigit Ιλ. δ'. 202. οἱ οἱ ἔποιο Τρίκης, pro quo ille οἱ οἱ ἔπον Τρίκης, quasi ἔπω significaret *Sequor* etiam in Activa voce. vid. CLARKIUM in loc. et ad λ'. 482. ex R. BENTLEIO.

Ιλ. ι'. 745. Δεῖδω μὴ τὸ χθίζον ἀποσῆσθαι Αἰχαιοὶ Χρεῖος—*Timeo ne besternum Rependant Achivi debitum:* ut vis Media servetur, debuisset verti, *Cum usura appensum RECIPIANT:* nam ἀποσῆσαι Act. *Rependere;* ἀποσῆσθαι Med. *Recipere appensum,* ut notat KUSTERUS § ii. 13. et Salmas. de Usuris, p. 580.

Lexica hic omnia confuse docent; ἀναιρέω, *Tollo;* ἀναιρεῖσθαι, *expungere syngrapham;* unde vero, nisi quod syngrapham ab eo, apud quem deposita esset, cum diluenda sit, *Recipimus.* Salm. de modo Usurar. p. 470.

Verbo ὑποτίθημι, ὑποτίθεμαι, *Supponor;* mox ὑποτίθεμαι, *Pignero:* recte, modo voces recte distinguantur.

Passive

Passive sane *Supponor*, *pignori obligor*; at in Med. *pignori Accipio*, ut *δέδωκε*, &c.

καρπίζω et καρπίζομαι utrumque redditur, *fructum Decerpo*: at καρπίζω est *Irrigare*, καρπίζειν Med. *Perficere fructum*. Mox sub eodem verbo inquirunt Lexica, καρπίζομαι, *in libertatem adferor*. quod est diversæ plane familiæ, pro καρπίζομαι à κάρπος, *virgula*. Salm. de Modo Usur. p. 880, 881.

Χρηνύω et ἐπιχρηνύω, idem quod χράω, *mutuum Dare*; Passive, *mutuum Dari*; Med. *mutuum Accipere*: de quo ne verbum quidem Lexica, sed vide apud eundem Salm. de Modo Usurar. c. viii. p. 306. autore Theophr. Charact. c. x. et lege Rhodia.

Ἐνχυράζω, interpretantur Lexica, *Pigneror*, debuit verti, *pignori Do*, quod facit Debitor; ἐνχυράζομαι, *Pigneror*, *pignus Accipio*, quod facit Creditor, Exod. xvii. 26. Ἐνχυράζω sane *Pigneror*, sive *pignus Accipio*, Job. xxiv. 3. 9. at ἐνχυράζομαι, *pignoribus captis Coerceor*, ut apud Aristoph. in Neb. ver. 240. ἄσσομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνχυράζομαι, *Bona mea pignoribus capta diripiuntur*, ad verbum, *Diripior* quoad bona mea pignoribus capta; [vertit SANXAY in Arist. Lex. Angl. *I have my goods seiz'd for non-payment.*] Male in Transitivo sensu accipitur, dum redditur, *bona mea Oppignero*. Salmas. de Mod. Usur. c. xiii. p. 549 et de Fœn. Trapeziūico, p. 713.

Ἀποδίδωμι, Aët. *Solvo*, *Reddo*; at in Med. *Tribuo in Meum commodum*, *Vendo*. Aristoph. Vesp. 169. ἀποδοῦναι βέλομαι τὸν ὄνον, *Vendere velim asinum*. (*To sell*, SANXAY in Lex.) at idem Ran. 1266. ἀπόδος [λήκιθον] πᾶσι τέχνῃ, *Vende lecythum omni modo*; ubi legendum contendit ἀπόδω vir doctus, Miscell. Critic. p. 243. Media significatione id postulante.

Ἄφελαι

"Ὀφείλοντες ἀποκόψασθαι, Gal. v. 12. dicitur torfit interpretes. Ludit apostolus σαρκαστικῶς in verbo quod tantas incitaret turbas inter eos qui fidem Christianam amplecterentur. "Quandoquidem, inquit, in pellicula abscissa ita gloriantur, utinam illis abscindatur insuper totum seminale membrum, quo magis triumphent," interprete Grotio, post Chrysostomum et Hieronymum. At, longe verecundius, nec minus false, si ἀπόψοιαι sensu reflexivo accipitur, "Vellem eos qui circumcisionis necessitatem tuentur se ipsos abscissuros a vestrum consortio," ut monet JORTINUS, Vit. Erasmi, vol. ii. p. 217.

Fatendum est verba quædam Activa nonnunquam pro Mediis esse usurpata, cum Sibi vel Pro se aliquid fit; quanquam rarius Media pro Activis, h. e. cum fit pro Altero, ut monet KUSTERUS § i. 32. 52. 53. hinc ὑπερημερίαν πράξαι, pro πράξαδαι, *moræ pretium exigere*, apud Theoph. Char. c. x. sic etiam Div. Lucas iii. 13. xix. 23. Isocrat. ad Nicocl. p. 61. ed. Battie, 1749. ἱλπίς τὲς τίς τις πράξεν τι παρὰ τῶν ἀγαθῶν, *sperandum est tales à diis aliquid boni accepturos*. Nescio igitur an vere vir doctissimus, Misc. Crit. p. 205. neget ἀνύω, in voce Activa, usurpari pro Consequor. Hesiod. certe in Oper. p. 395. καὶ μηδὲν ἀνύσσης, *et nihil obtineas*, ut reddi potius debet, et Lucian. (inferioris ævi, fateor) in Asin. ἐκείνος ἔδδεν φρονήσας εἶπε καὶ ἀνύσει τι ἐξ ἐμοῦ, *nihil curans sive etiam Obtineret aliquid ex me, sive &c.* In novo Testamento, ut id obiter notem, Activa vox in utroque significato, Luc. xviii. 12. ἀποδικαίω πάντα ὅσα κτῶμαι, *decimas Do omnium quæ possideo*; et pariter Matth. xxiii. 23. at Heb. vii. 5. ἐπολὴν ἔχουσιν οἱ ἐκ τῶν υἱῶν Δαυὶ ἀποδικαίω τὸν λαόν, *decimas Exigere à populo*. ἐπιβάλλει negat Salmasius de scœnere Trapezitico usquam Græce dici pro Incipere, sed ἐπιβάλλω. sic tamen Diod. Sicul. 452. B. ed. Rhodoman. ἐπιβάλλοι οἱ βασιλεῖς προφέρειν τὰ Διό-

νῆα τὰ ποιήματα : COEPERUNT *Rhapsodi Dionysii poemata proferre*. qui sensus non male quadrat ad MARC. xiv. 72. καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλειε. Certe sensus, quem versio nostras sequitur, jamdudum desideravit exemplum If. Casaubonus, nam, ut ait ille, ἐπιβάλλει τὸν ἴον, vel δάνειον, alia longe res est. Vid. C. Frid. Munthe, Obs. Phil. in N. T. libros, p. 124.

Quamquam vero tot viri docti, etiam aliud agentes, KUSTERO adslipulentur, longe tamen in diversa abit *Johannes Clericus*^a. Dum leviter percurro exempla ab illo adducta, nonnulla à vero sensu in alienas partes torta video; nonnulla ejusmodi esse, ut, licet KUSTERUM levis forsan erroris arguant, minime tamen fundamentum ejus de vocis Mediæ usu labefactent.

Ad § i. 28. objicit, licet ἄγειν γυναιῖκα non dicatur, tamen λαμβάνειν γυναιῖκα occurrere apud Menandrum, p. 232. pro λαμβάνειν. Ad i. 30. προσπορίζομεν, NOBIS suppeditamus, Menand. p. 245. pro προσπορίζομεθα. Ad i. 32, 33. si πόλεμον ποιεῖν, nusquam occurrat, pro ποιεῖν, at ναυμαχίαν ποιεῖν apud Thucydidem, l. ii. 89. p. 137. ubi tamen legitur, καὶ οἷοιαι ΣΦΙΣΙ καὶ ἐν τῇ ναυτικῇ ΠΟΙΗΣΕΙΝ τὸ αὐτό. Ad i. 49. ἢ τὰ ψήφισματα ἀν παράσχης, si decreta adhibueris ad defensionem causæ tuæ, Æschines de falsa legat. p. 404. Ad i. 14. φυλάσσω, caveo, pro φυλάττομαι, apud Eurip. Iphigen. in Aulide, ver. 144. 538. Esto, hæc Activa (quod KUSTERUM forsan latuit) pronomine reciproco ἐαυτῷ, ἑμοί, &c. subintellecto, reciproco sensu sumantur: at non vi sua, non adeo peculiari modo ut in alium nunquam transferant effectum, quod verbis Mediis esse proprium contenditur.

^a Remarques sur la Dissertation de Monf. Kuster sur les verbes Moyens, dans la Biblioth. ancienne et moderne, Tom. v. Par. II. p. 237. quam dissertationem Latine etiam edidit Christ. Wolle, Lipsiæ, 1733.

Ad i. 29. postquam frustra Thucyd. citasset l. ii. 87. Platonem adlegat: ἀλλὰ γὰρ ἡνὶ τέτων παρασκευάζουσα ψυχῇ. “SIBI IPSI, inquit J. Clericus, philosophi animus eam procurat ἐπιθυμίαν.” At verba Platonis sonant, “Imo vero horum (dolorum voluptatumque) tranquillitati studens animus.” Ubinam, quæso, vis Reflexiva participii?

Ad i. 25. fidenter asserit Thucyd. ii. c. 2. Δίμενοι τὰ ὅπλα verti debuisse, *Armis positis*, non *Armis induti*, ut KUSTERUS. Judicet Lector, in consilium adhibito doctissimo HUDSONO, qui hæc in notis habet: “Male vertitur, *Armis in foro* positis, cum hostilem urbem invaserunt. Potius, *Cum Armati in foro constitissent*, sic Thucyd. viii. p. 520. καὶ Δίμενοι τὰ ὅπλα ἐκκλησίασαν, *armis instructi concionem habuerunt*. εἰδιδαι τὰ ὅπλα nonnulli sumi posse putant pro *Arma ἀποθίβειν*. Mihi nondum occurrit locus, in quō ita proprie sumi credam, nisi, qui armati consistant nec tamen re ipsa pugnant, proprie arma dicuntur abjicere.” Quid ad hæc Clericus? ne unum quidem verbum, licet has paginas citet, ad hanc ipsam editionem provocet. Eundem sensum vindicat Dionysio Halicarnassensi EDWARDUS SPELMANNUS in eleganti sua versione Antiqq. l. iii. c. 18. Nuperus vero vir doctissimus W. SMITH, Decanus Cestriensis, in Versione Anglica Xenophontis de rebus Græcis, l. ii. sub anno ante Christum 403, p. 70, contendit ὅπλα δέσθαι notare *to ground their arms*. Quidni tandem sit *arma in usum suum reponere*, ut Kusterus interpretatur § i. 50. & quod dici queat, *to rest their arms*: quin et ipse Homerus, iis verbis quibus Agamemnon Græcos fugam ornantes ad arma capeffenda hortatur, quibus et ipse Adolescentulos ad hæc studia excolenda excitem:

Εὖ μὲν τις δόρυ θηξάδω, εὖ δ' ἀσπίδα δέδω,

Bene quisque hastam suam acuat, bene scutum sibi aptet.

IA. C. 332.

I N D E X

VERBORUM HOMERICORUM,

In quibus CLARKIUS primigeniam vocis Mediæ
Significationem indicavit.

- Α** γίγρω, συναγειράμενοι, congregantes Seipſos. Ιλ. ω'. 802.
 Αἶρω, ἤραμαι κύδῳ, reporto Mihi gloriam. Ιλ. χ'. 393.
 Αλείφω, ungo Alterum; ἀλείψατο, unxit Se. Ιλ. ξ'. 14.
 Δίω, ἰδήσατο, ligavit Sibi ipse. Ιλ. ω'. 340.
 Διακονέμενῳ idem quod διάκονῳ, minister; διακονῶν, qui
 jam tunc ministrat. Ιλ. γ'. 141.
 Εἶδω, ἐισάμενῳ, cum Se assimilasset. Ιλ. ε'. 22. γ'. 389. ν'.
 45. 216. γ'. 141. π'. 716. ρ'. 73. 555. φ'. 213.
 Ἐλίσσω, ἐλιξάμενῳ, Se subito impetu convertens. Ιλ. ε'.
 283.
 Ἐω, ἐισάμενοι χρὴ χαλκῶν, cum Nosmet ipsi armaveri-
 mus. Ιλ. τ'. 233.
 Ζῶω, ζωσαμένῳ, cum Se ipsi accinxissent. Ιλ. ψ'. 685.
 710.
 Θασάω, θαρήξομαι, Me ipse armabo. Ιλ. τ'. 23.
 Καλύπτω, καλυψαμένη, cum Se ipsam cooperuisset. Ιλ. γ'.
 141. ξ'. 184. Οδ. ε'. 491. γ'. 199.
 Κινύμενα, Se ipsa moventia. Ιλ. ν'. 798.
 Κόπτομαι, cædam Me ipse, i. e. Plangam. Ιλ. ν'. 141. χ'.
 33.
 Κορίω, κορισσάμενῳ, quum Se ipse saturaverit. Ιλ. τ'. 167.
 χ'. 427.
 Λαθίω, Alterum latere; λαθίῳ, latere Scipsum, i. e.
 Oblivisci. Ιλ. ι'. 533.
 Λέω. Ιλ. φ'. 560. ψ'. 41.

Δίω,

Λύω, solvo, Reddo captivos Accepto pretio, Ιλ. α. 20. 29.

ώ. 137. 555. 561. λύομαι, Redimo captivos Dato pretio. Ιλ. α. 13. 372. ώ. 118. 237.

Νίψω, ρίψι, lavit poculum : νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, lavit manus Suas. Ιλ. π'. 229, 230. ω'. 305.

Οῶ, fero Alteri ; οἶομαι, affero Sibi. Ιλ. ν'. 168.

Οπάζω, ὀπάσσατο Νέστορος υἱας, Nestoris filios Sibi ipse comites ascrivit. Οδ. τ'. 238.

Περᾶω, περιῶμαι, σθένη, Suorum Sibi virium periculum faciens. Οδ. ό. 359.

Πλίω, ἱμπλήσατο θυμὸν μένος, Sibi ipse implevit animum ira. Ιλ. χ'. 312.

Πλήσσω, πεπλήγητο μηρὸν, Sua Sibi percussit femora. ό. 113. 397. π'. 125.

Σείω, σείσατο, commovit Se. Ιλ. θ'. 199. σευάμεν, ruens. Ιλ. χ'. 22.

Στηρίζω, εἰδὲ ποδῖσιν εἶχε στηρίζεσθαι, nec potuit pedibus Se ipse stabilire. φ'. 241.

Τέρπω, τέταρπώμεθα, Nos ipsi satiaverimus. ψ'. 10. 98. ω. 639.

Τρίπω. μετατρέπομαι, converto Me, convertor retro. Ιλ. α. 199. γ'. 141. 422.

Διὸς ἐτρέπατο φρενί, Jupiter animum Suum mutavit. κ'. 45.

Ετρέπατο ἔγχος, averfa est hasta, seu, avertit Se, i. e. aberravit. λ'. 233. ω'. 605.

Φθείρω, διέφθορας, Te ipse perdidisti. ό. 128.

Φημι, φάσθαι ἴσον ἐμοὶ, æqualem Se mihi dicere. ό. 167.

*Lately published, and sold by W. BOWYER
and J. NICHOLS, at Cicero's Head, Red
Lion Passage, Fleet Street.*

I. R E M A R K S on the Epistles of *Cicero to Brutus*
and of *Brutus to Cicero*; with a Dissertation upon
Four Orations ascribed to *M. Tullius Cicero*; viz.

1. *Ad Quirites post reditum.*
2. *Post reditum in Senatu.*
3. *Pro Domo sua ad Pontifices.*
4. *De Haruspicum responsis.*

II. *Epistola Critica ad F. Hare, S. T. P.*

III. *P. P. Statii Silvarum Libri Quinque, cum
Notis Emendationibusque.*

IV. *Euripidis Iphigenia in Aulide, & Iphigenia in
Tauris: Ad Codd. Mss. recensuit, & Notulas ad-
jecit, Jer. Marklandus.*

*These Four by JEREMIAH MARKLAND, Fellow
of St. Peter's College, Cambridge.*

V. *M. Tullii Ciceronis ad Q. Fratrem Dialogi Tres de
Oratore. Ex Mss. emendavit, Notisque illus-
travit, ZACHARIAS PEARCE, Decanus Winton-
niensis, nunc verò Episcopus Roffensis.*

VI. *Conjectures on the New Testament, collected from
various Authors, as well in regard to Words as
Pointing; with the Reasons on which both are
founded.*

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

L U D. K U S T E R U S

Regiæ Inscriptionum Acad. Socius,

D E V E R O U S U

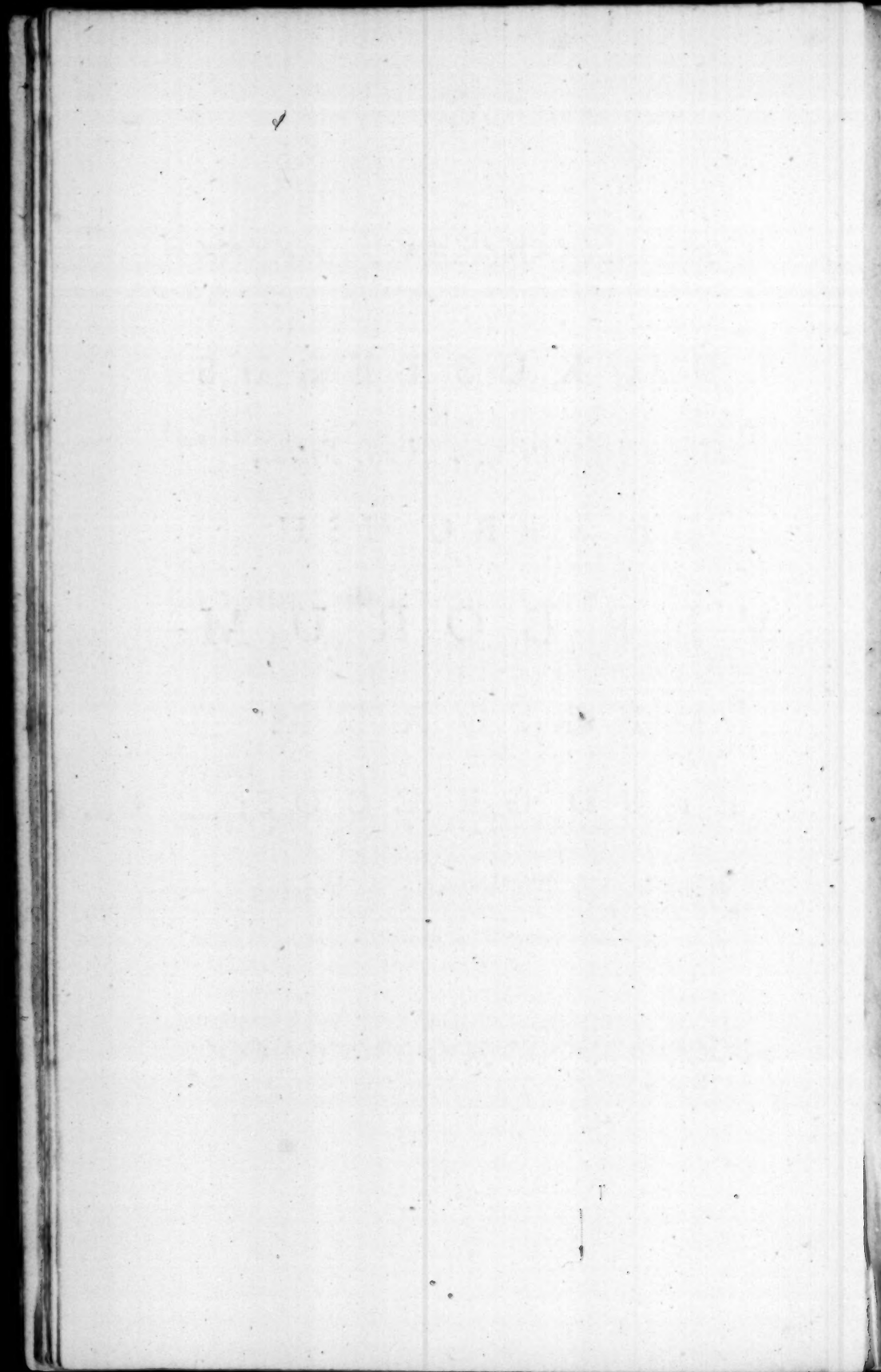
V E R B O R U M

M E D I O R U M

A P U D G R Æ C O S;

Eorumque Differentia à Verbis
Activis & Passivis.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

LUD. KUSTERI

P R Æ F A T I O

A D L E C T O R E M.

PAUCIS te volo, Lector. Exposui in hoc libello de Verbis *Mediis* Græcorum: quæ duplicis sunt generis. Alia enim indole & significatione ab Activis nihil differunt (quæ comparare possis cum Verbis illis, quæ Latini *Deponentia* vocant:) alia vero differunt. Per posterioris generis verba *Media* intelligo ea, quibus constans usus certam attribuit significationem, quam Activæ eorundem Verborum Formæ minime inesse, omnibus notum sit; vel saltem, si id antea observatum non fuit, à quovis, qui animum attendere voluerit, observari possit. Ex. gr. κῶπασθαι, in Medio significat *plangere*: quo sensu Activum κῶπαι nunquam usurpâri, neminem fore credo, qui negare ausit. Φυλάξασθαι, notat *cavere*: quæ significatio à Forma Activâ hujus Verbi prorsus aliena est. Προσφίεσθαι interdum significat, *cibum*, vel *potum capere*: nunquam vero Activum προσφίρειν. Μισθῶσθαι notat *conducere*: at μισθῶσαι, *locare*. Δανίσσασθαι, *mutuum accipere*: δανῖσαι, *mutuum dare*. Θίσθαι ὑποθήκῃ, *pignus accipere*: θῖναι ὑποθήκῃ, *dare pignus*. Επίιγναι, *urgere, impellere*: ἐπιίγνισθαι, *festinare*. Sic ἀπάξασθαι significatione constanter differt ab ἀπάγχει: ἄρασθαι, ab ἄραι: εἰφανώσασθαι, à εἰφανῶσαι: ἄρξασθαι, ab ἄρχει: ἀμύνασθαι, ab ἀμύναι: νείμασθαι, à νῆμαι: κληρώσασθαι, à κληρῶσαι: δικάσασθαι, à δικάσαι: ἀπογράφασθαι, ab ἀπιγράφαι: διαθίσθαι, à διαθῖναι: προσποιήσασθαι, à προσποιήσαι: ἄσθαι γυναῖκα, ab ἄγειν γυναῖκα: θίσθαι νόμον, à θῖναι νόμον: ut centena alia omittam, partim in hoc libello adducta & exposita; partim apud veteres scriptores variis in locis obvia. Hujusmodi igitur Verba Media

(cum quibus tantum hic mihi res est) ab Activis et Passivis certo limite esse discreta, & vim neque mere activam, neque mere passivam, sed ex utroque genere mixtam, illis inesse, clarè, ni fallor, demonstravi. Mixtio autem hæc in eo consistit, quod actio Verborum Mediorum non transeat in alium, sed reflectatur in ipsum agentem, & sic idem sit agens & patiens: sive quis directè à se ipso aliquid patiat: sive ab altero sibi aliquid fieri curet, mandet, vel jubeat, et sic sponte volensque ab eo aliquid patiat. Ex. gr. κόψαι, in Activo, est, *tundere*, sive *percutere alterum*: at κόψασθαι, in Medio, *se*, vel, *pectus suum in luctu tundere*, sive *percutere*: quod Latini unâ voce appellant *plangere*. Φυλάξαι, est, *custodire*, vel, *observare alterum*: at φυλάξασθαι, in Medio, *custodire*, sive *observare semet ipsum*: quod est, si sensum spectes, *cavere*. Propriam igitur & Reciprocam Verbi hujus vim optimè exprimunt Galli, Germani, & Belgæ, in communi sermone dicentes, *se garder*, *sich buten*, *sig wogten*. Ad eundem modum, ἰπείγειν, in Activo, est, *urgere*, sive *impellere alterum*: at ἰπείγισθαι, in Medio, *se urgere*, sive *impellere*, i. e. *festinare*. Ἀπάσσει, *strangulare alterum*: ἀπάσσεσθαι, *strangulare se ipsum*. Στεφανῶσαι, *coronare alterum*: στεφανῶσασθαι, *coronare se ipsum*. Λέσαι, *lavare alterum*: λέσασθαι, *lavare se*, vel *se alteri lavandum præbere*. Et cum Accusativo, λῆσαι σῶμα, *alterius corpus lavare*: λέσασθαι σῶμα, *suum corpus lavare*. Ἀρῶναι, *ab altero injuriam*, seu *vim propulsare*: ἀρῶναι, *a sese injuriam*, sive *vim propulsare*. Προσφέρειν σῖτον, *alteri cibum offerre*: προσφέρεισθαι σῖτον, *sibi ipsi cibum offerre*: quod est ad sensum, *cibum capere*, sive *edere*. Απογράφαι, *nomen alterius in tabulis notare*: ἀπογράψασθαι, *nomen suum in tabulis notandum curare*: quod est ad sensum, *nomen suum profiteri*, veluti in censu, delectu militum, &c. Qui enim sic nomina sua profitentur, ἀπογράψασθαι, à Græcis dicuntur. Hæc igitur & similia exempla abundè demonstrant, verbis verè *Mediis* eam, quam diximus, inesse vim: ut scilicet actionem cum passione mixtam, sive actionis in ipsum agentem reflexionem designent.

Notandum

Notandum vero est, vim illam parum fuisse animad-
 versam, quod in plerisque verbis *Mediis* Græcorum inter-
 pretandis, ex usu linguæ Latinæ, aliarumque linguarum,
 sensus tantum communis & vulgaris ratio simpliciter ha-
 beri soleat, neglectâ propriâ & Grammaticâ eorum noti-
 one. Ex. gr. ἐπιβιάσθαι simpliciter verti solet, *festinare* :
 quæ quidem interpretatio rem ipsam per verbum hoc de-
 signatam rectissimè exprimit ; at non propriam & Gram-
 maticam ejus notionem. Ea enim ex significatione verbi
 Activi ad hunc modum elicienda est : Ἐπιβιάει notat *ur-
 gere, impellere* : Ἐπιβιάσθαι, in Medio, *urgere, sive impel-
 lere semet ipsum* ; quod *festinantes* facere solent. Ex hoc
 nimirum interpretandi modo facile intelligitur, certam
 vim *reflexivam* (liceat enim mihi barbaro hoc vocabulo
 compendii gratia uti) verbo Medio ἐπιβιάσθαι inesse. Sic
 μισθώσασθαι, si simpliciter vertatur *conducere* (prout ex
 usu linguæ Latinæ verti solet & debet) non videtur habere
 vim *mediam*, sive *reflexivam*, sed mere *activam*. At verò
 si Lectori primò in animum revocaveris, μισθώσαι, in Ac-
 tivo, esse, *locare aliquid alteri* ; & deinde ostenderis, signifi-
 cationem hanc *transitivam* per verbum Medium μισθώ-
 σασθαι mutari in *reflexivam*, ad hunc modum : *Locare
 sibi aliquid per alterum* ; vel *facere sibi aliquid locari ab
 alio*, & sic *locatum ab eo accipere* ; quod brevius & magis
 Latinè dici solet, *conducere* : facile apparebit, in negotio
 locandi & conducendi, eum, qui *conducit*, tam sustinere
 personam *patientis*, quatenus ab altero sibi aliquid locari
 finit, sive *locatum ab eo accipit* ; quam *agentis*, dum al-
 terum inducit, & impellit, ut sibi aliquid locet. Unde
 sequitur, τὸ μισθώσασθαι, esse verbum verè Medium, ne-
 que vi suâ *reflexivâ* carere. Eadem est ratio verborum ho-
 rum, δανίζασθαι, χηρῶσθαι, τίσασθαι, δίδασθαι, &c. Nam
 δανίζσαι, in Activo, significat, *mutuum dare* ; δανίζασθαι,
 in Medio, *facere sibi mutuum dari, sive mutuum accipere*.
 Χηρῶσαι, commodare : χηρῶσασθαι, *facere sibi commodari, sive
 commodatum accipere*. Τίσαι, *solvere, quod debitum est* ;
 τίσασθαι, *facere sibi solvi debitam pœnam, i. e. punire, ul-
 scisci, vindicare*. Οἰσαι ἰσχυρῶν, *dare pignus* : δίδασθαι ἰσχυ-
 ρῶν, *facere sibi dari pignus, sive pignus accipere*. Οἰσαι

νόμον, aliis legem ponere, sive ferre: δίδωαι νόμον, legem sibi ferendam curare: quo sensu nimirum Populi liberi, ut Athenienses, Romani, &c. qui legem sibi à legislatore ferendam curabant, sive qui legem jussu suo latam libenter et sponte accipiebant, apud scriptores Græcos leguntur δίδωαι νόμον, in Medio, non vero δίδωαι νόμον, in Activo: ut suo loco fusiùs demonstravimus.

Ex hisce igitur manifeste apparet, præcipuum disputationis meæ caput, (dari nimirum certa Verba *Media*, quæ tam significatione, quàm naturâ & indole, à Verbis Activis & Passivis differant) à nemine in dubium vocari posse. Quod si igitur veram differentię hujus rationem, in quibusdam Verbis obscure tantum & confuse antea cognitam, in plerisque verò penitus ignoratam, recte exposui, & ex tenebris quasi in lucem protraxi, operæ pretium me fecisse existimabo. Hac autem de re penes candidum, neque livore corruptum Lectorem judicium esto. Eos verò, qui animo carpendi potius, quàm discendi, mea lecturi sunt, rogatos velim, ut certa ab incertis & dubiis separent, neve, si forte paucis in locis NOVÆ INVENTIONIS amor me plus æquo indulgisse senserint, in cæteris quoque idem mihi accidisse, vel sibi, vel aliis nimis temere persuadeant. Certissimum enim est, ut jam diximus, dari Verba quædam *Media*, quorum differentia à Verbis Activis & Passivis non sit imaginaria & adumbrata, sed vera & solida: neque minus certum est, differentię hujus rationem in mixtione quadam actionis cum passione, sive in actionis reflexione in ipsum agentem, consistere. Hoc igitur si ita se habet, quod ad summam saltem disputationis meæ adtinet, res salva est, & extra controversiæ aleam posita: neque ego ab iis, qui hoc opusculum lectione sua dignum judicaverint, quicquam amplius mihi concedi postulo.

Præterea monendus est Lector, non debere nobis opponi auctoritatem recentiorum Scriptorum Græcorum, ut Plutarchi, Æliani, Herodiani, Heliodori, &c. Illos quippe in adhibendis Verbis Mediis ab usu veterum illorum & probatissimorum Scriptorum, qui soli pro recte loquendi norma habendi sunt, interdum discedere observavi. Ex. gr. inter δίδωαι & δίδωαι νόμον, hanc diximus, § ii.

10. esse differentiam, quod *θεῖναι νόμον* dicatur de Legislatore; at *δίδωαι νόμον* de Populo libero, qui ipse Legem sibi fert, sive (quod eodem redit) qui legem à Legislatore sibi ferendam curat. Plutarchus tamen in *Poplicola*, & in *Pericle* *δίδωαι νόμον* etiam Legislatore tribuit. Ergo (dicet forsitan aliquis) differentia illa nulla est. Sed qui ita argumentabitur, inscitiam suam prodet. Nam ego differentiam hanc probavi ex Demosthene, aliisque florentis adhuc Græciæ Scriptoribus; quibus auctoritas Plutarchi opponi, vel præferri non debet. Ex iisdem ergo Scriptoribus, quos sententiæ nostræ sponsores dedimus, arma contra nos petenda sunt. Et pone, unum atque alterum apud illos reperiri locum, in quo memorata differentia non videatur esse observata: non tamen ideo causâ ceciderim. Nam paucis locis haud tuto creditur, cum agitur de refellenda sententia, pro qua infinita pæne exempla militent. Idoneo ergo exemplorum numero saltem opus est, quo persuadeamur, *θεῖναι* & *δίδωαι νόμον* promiscue & sine ullo discrimine ab optimis Scriptoribus adhiberi.

Quod autem de *θεῖναι* & *δίδωαι νόμον* hîc diximus; de aliis etiam verbis & phrasibus, in hoc libello propositis, de quibus quidem controversia aliqua moveri posset, (nam sunt multa extra omnem controversiæ aleam posita) Lector dictum putet.

DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM

APUD GRÆCOS,

Eorundemque Differentia à Verbis Activis
et Passivis.

SECTIO PRIMA.

VERBA *Media* apud Græcos sic appellata sunt, non tam quod terminationem partim *Activam* partim *Passivam* habeant; neque quod interdum *Activè*, & interdum *Passivè* significant; quæ est communis Grammaticorum opinio, vel potius error: sed quod *actionem cum passione mixtam denotent*, & sic inter Verba *Activa* & *Passiva* revera *Mediè* se habeant; & utrique Formæ ita affinia sunt, ut tamen ab utraque discrepent. Loquor autem hîc de Verbis verè *Mediis*: nam sunt nonnulla, quæ terminationem quidem habent *Mediam*, at significationem merè *Activam*; similia illis quæ *Deponentia* apud Latinos vocantur. Excipio hic etiam *Præterita Perfecta*, & *Plusquam Perfecta* Verborum Mediorum; quippe quæ naturam & indolem reliquorum Temporum Formæ suæ non sequuntur, sed cum terminatione, etiam significationem mediam exuunt, & vel activam, vel passivam tantum vim habent¹. Pro his ergo

[¹ Sic perinde est sive dicas *καταλατὴν τῶν μεσίων*, sive *καλ' αὐτῶν τῶν μεσίων*, a. 2. *fractus sum capite*. vid. Lysiam 4to. p. 84. not.]

Præterita Perfecta Passiva (non significatione passivâ, sed mediâ^b), adhibere solent Græci, & præcipuè Attici; ut passim observare licet.

2. Per *actionem* autem cum *passione mixtam*, 1. intelligo eam, per quam ipsi a nobis aliquid patimur; seu quæ in ipsum agentem reflectitur, & per Pronomen Reciprocum *se*, vel *sibi*, vel etiam, addita Præpositione, per *ad se*, *in se*, *inter se*, &c. exprimi solet. 2. Actionem quæ ab altero in nos transit, sed volentes, curantes, mandantes, jubentes, vel petentes nobis aliquid fieri. Ad priorem speciem (ut pauca tantum ex multis commemorem) pertinent Verba sequentia.

3. Ἀπομύζασθαι, *se emungere*, apud Aristoph. Equit. ver. 906. & alibi passim. At ἀπομύττειν, in Activo, est alterum *emungere*: ut apud Platon. de Rep. lib i. Κορυζῶντα σὶ πνεύσῃ, καὶ ἐκ ἀπομύττει δίομενον, neque te emungit, licet emunctione opus habeas.

Ἀποψύσθαι, *se abstergere*. Aristoph. Equit. ver. 906.

4. Ἀπομόρξασθαι, itidem *se abstergere*, Aristoph. Acharnens. ver. 706. Ὡς ἐγὼ μὲν ἰλάνσα, καπτιμορξάμην ἰδών.

[^b Præterita passiva in utroque sane significato videntur sæpe adhibere scriptores Attici; ἡμεῖς δὲ δόξαν ἐν τῷ ζῆνι, *gloriam præ vita eligens*, Dem. Ol. i. § 6. At ἡμεῖς δὲ παρὶς ἐκλεκτός, ἢ ἡμεῖς ἡγεῖται, *imperium in quod es electus*, Xenoph. Memorab. l. iii. c. 3. 2. Ibid. c. 2. 1, &c. Περὶ τῶνδε θεμελίον, *fundamentum posuerunt*, Isocr. Parræn. p. 46. Ed. Battie, 1749. Et passive: πεπονημένοι ἀποψύσονται, *res excogitantur*, Arist. Poet. c. x. Ed. Heins. Præteritum passivum vero sensu activo vide apud Jens. Lect. Lucian. in Tyrannicida, l. ii. c. 15. Vigerus de Idiotismis, § iii. 15. Sic χρεώω, *seniori do*; χρεώομαι, *mutuum accepi* [male in vulgatis Lexicis, χρεώομαι, absque e, notante etiam Salmasio, de Modo usur. p. 191.]: ἥλπιον tetigit male Hederic. *tactus est*: ἥλπιον ἀποψύσεται, *rem tetigit*, Dem. c. Midiam τὸ ἐνδραχίαν τοῦ βασιλῆως; *Quam adduxit nox infortunii vicem*. Soph. Ajax, ver. 208. καὶ τὰς ἐμὰς, τὰς; ἀπὸ τῶν ἡμεῶν ἀποποιήσεται, *isdem conditionibus, quas antea fecerunt*. Xenoph. l. vi. Exped. Vid. plura apud Markl. Quæstione Grammatica, ad finem Suppl. p. 90. Nonnulla libet addere ex N. T. ἐδώκεν, *dedit*, 2 Pet. i. 3, 4. ἐδέξατο, *accepit*, Act. viii. 14. ἐπέταλλας, *mandavit*, Act. xiii. 47. ἐπαγγέλλεται, *promisit*, Rom iv. 21. ἡρῶμαι, *abnegavi*, 1 Tim. v. 8. ἀποπορεύομαι, *ambulantes*, 1 Pet. iv. 3.]

Ubi ἀπιμορξάμην proprie est *me absterfi*, vel *lacrymas mihi absterfi*: at tropicè, *lacrimatus sum*: quæ significatio ex eo, quod antecedit, elicitur. Ad hunc igitur locum Aristophanis (ut obiter hoc moneam) referenda est nota hæc Hesychii: Ἀπιμορξάμην, ἰδάκρυσα. Idem Aristoph. Acharn. ver. 695. Ἀπομορξάμην ἰδρῶτα, *qui sudorem sibi absterfit*. Quod si verò quis activè dicat, ἀπομόρξαι ἰδρῶτα, id significabit, *alteri sudorem abstergere*.

5. Λέειν, in Activo, lavare alterum: at λείσθαι, vel λήσασθαι, in Medio, lavare se ipsum. Sic λέειν τὸ σῶμα, lavare corpus alterius: at λήσασθαι τὸ σῶμα, *proprium corpus lavare*. Aristoph. Plut. ver. 85. Ὁς ἐκ ἰλήσας, ἐξ ἔτη πρὶς ἰγύνῃ, *Qui se non lavit*: vel præcise, *qui non lavit*: omisso pronomine reciproco; quod Latini in hoc loquendi genere subaudire solent. Epigram. lib. ii. cap. 8. Λήσασθαι πεπόμεναι Ὀνήσιμῳ εἰς βαλανίον: *ad lavandum iit in balneum*. Xenoph. in Sympof. οἱ μὲν γυμνασάμενοι, καὶ χρεῖσάμενοι, οἱ δὲ καὶ λυσάμενοι παρήλθον. Ubi λυσάμενοι, est, *qui se lavarunt*; uti γυμνασάμενοι, *qui se exercuerunt*, & χρεῖσάμενοι, *qui unxerunt*.

Homer. Odyss. Δ. ver. 48. Ἐς δ' ἄσαμίδως βάλλεις ἰυξίσας λήσαντο, *Se lavarunt*, vel *se lavandos præbuerunt*. At proximè post de iis, qui non se, sed alios lavabant, dicit: Τὲς δ' ἐπὶ ἔνθ' ἄνωγαι λῆσαν καὶ χρεῖσαν ἰλαίῳ. Ubi barbarum foret pro λῆσαν usurpare λυσάντο; & pro χρεῖσαν, χρεῖσαντο; etiam si versus id admitteret.

6. Κείρειν, vel κείραι, tondere alterum: quod tonsores facere solent. At κείρισθαι, vel in Aor. i. κείρασθαι, *tondere se*: & κείρασθαι κόμην, *tondere sibi comam*. Plerum-

[^c Hoc monitu Kusteri si profecisset poëta nostras, parcius ei obscuram diligentiam objecisset. Lapsus est certe vir summus ad Homeri Il. ψ. ver. 45.

Ποῖν γ' ἐν Πάτροκλον θύμῳ πυρὶ, σῆμαί τι χεῖσαι
Κείρασθαι τι κόμην.

Till on the pyre I place thee; till I rear

The grassy mound, and clip thy sacred hair.

Imo vero Κείρασθαι τι κόμην, *totonderoque comam MEAM*. Sic enim vox media, sic ritus lugendi mortuos postulat, ut mox patet et ut ipse Popius notat, ver. 135.

que

que verò κίεσθαι, est, *curare se tondendum, vel præbere se alteri tondendum*: quo sensu verbum hoc pertinet ad Classē secundam; de qua infra.

Ἔσσαι & ἀμφίεσαι (ab Ἔννυι & Ἀμφίεννυι) *induere alium vestibus*: at ἴσασθαι (Poet. ἴσασθαι) & ἀμφίεσασθαι (Poet. ἀμφίεσασθαι) *induere se*. Aristoph. Plut. ver. 937. Δὲ σὺ μοι τὸ τρίβωνιον· Ἴν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάνην τριβόνι. Homer. Od. E. de Calypsone, Ulyssēm vestibus induente & lavante: Εἰμάλι' ἀμφιέσασα θυώδια, καὶ λύσασα. Et sic passim alibi. At idem Homer. paulò ante, ver. 229. χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυ' Ὀδυσσεύς. Et ver. seq. Ἀργύριον φᾶρμαίσα ἔννυλον νύμφη, *Se induebat*: Et Odyss. ψ. Ἀμφιέσασθε χιτῶνας, *Induite tunicas*. Eadem differentia est inter ἀμπισχεῖν, & ἀμπίσχισθαι, seu ἀμπισχυῖσθαι: ἀμφιδάλλειν, ἀμφιδάλλισθαι: περιδάλλειν, & περιδαλλισθαι: aliaque hujus generis verba.

ὑποδήσασθαι ὑποδήματα, vel absolutè, ὑποδήσασθαι, proprie *subligare sibi calceos*, i. e. *induere calceos*, vel *calceare se*. Exempla passim obvia. Huic contrarium est τὸ ὑπολύσασθαι, *solvere sibi calceos*; seu *exuere calceos*, apud Aristoph. Plut. ver. 928. Alibi.

7. Λύω, simpliciter *solvo*: at λύομαι, solvo aliquid eorum, quæ circa corpus meum sunt: ut apud Aristoph. Lysistr. ver. 930. τὸ σρέφιον ἤδη λύομαι: *jam strophium mihi solvo*. Callim. Hymn. in Del. ver. 208. Λύσας δὲ ζώνη: [Latona] *verò solvit sibi cingulum*. Sola nimirum erat Latona: atque adeò ipsa sibi solvit. Et in eod. Hymn. ver. 222. Ἀπὼ τοι μήτηρ ἀναλύει: *Latona zonam suam solvit*. Et ver. 237. de Iride: Οὐδὲ ποτὶ ζώνῃ ἀναλύει: *numquam zonam suam solvit*.

Θρῆξί δὲ πάντα νέκυν κατὰκύνον, αἶ; ἐπέβαλλον
Κιχέμεναι.

O'er all the corse THEIR scatter'd locks they throw.

Et ver. 140.

Στά; ἀπάνυθε πυρῆς ξανθὴν ἀπικαίρειο χαίτην.

But great Achilles stands apart in prayer,
And from his head divides the yellow hair.

Vid. & Potteri Archæol. Gr. iv. 5.]

8. Στιφανῶσαι, *coronare alterum*. At Στιφανῶσασθαι, *coronare se*, vel *coronam sibi imponere*. Æschin. in Ctesiphont. p. 285/B. ubi invehitur in Demosthenem, quod septimo post mortem filiae suae die, atque adeo funestus adhuc, hostias jam immolasset: Στιφανῶσάμην, καὶ λευκὴν ἰσθητὰ λαβὼν, ἱεσθύτει, *Postquam coronam sibi imposuisset*, &c. Aristoph. Eccles. ver. 133. Τί γὰρ ἱεφανῶσάμην; *Ob quam aliam enim causam coronam mihi imposui?* Inducitur nimirum ibi scæmina loquens, quæ postquam coronam pro more sibi imposuisset, pro concione verba factura erat. Et Lysistr. ver. 602. Λαβὲ ταύτην, καὶ στεφανῶσαι: *accipe hæc, & [illis] frontem tibi cinge*. Vide etiam Nub. ver. 1002. & Acharnens. ver. 1144. & Ælian. V. H. 3. 1.

9. ἀπάσσαι, *strangulare alterum*: ἀπάσασθαι, *strangulare seipsum*, vel *se suspendere*. Xenoph. in Hierone, sive de Regno: λυσίλει· ἀπάσασθαι τῷ τυράννῳ. Ælian. V. H. 5. 8. Πολιάγῳ δὲ ἀπέκτατο: *Poliagrus vero se suspendit: vel fauces sibi interclusit*. Matt. xxvii. 5. de Juda: Καὶ ἀπελθὼν ἀπέκτατο. Notandum hic obiter est, Lucian. in Toxar. pag. 42. Edit. Amstel. ἀπάσσει ἑαυτὸν, dixisse, pro ἀπάσξαι; quod nescio an imitandum sit.

10. κόπλομαι, in Passivo, *cædor, ferior, vel percutior ab altero*. At κόπλομαι in Medio, *plango*: i. e. propriè *me percutio*, vel *pectus meum percutio*: quod lugentes facere solent. Sic *plango* apud Latinos (quod proprie significat *verbero, percutio*; à verbo Dorico πλάω, pro πλῆω; uti *pango*, à πᾶω, pro πῆω) præcisè dicitur, pro *plango me*; i. e. *verbero me*; præ luctu scilicet & mœnore. Κόπλομαι τινα, cum accusativo, sensu prægnanti, significat, *κοπλομένην περιβῆν τινα, plangendo aliquem luge e*. Exempli passim obvia.

Ἐγὼ δὲ, in Activo, tradere alteri, quod ei promissum, vel desponsum est: at Ἐγὼ δὲσθαι, in Medio, *se sponso-rem, vel fidejussorem alteri præbere, vel tradere*: i. e. (uno verbo) *spondere, vel fidejubere* d.

[^d Et vid. Lælienes Lysiacæ, c. ix, p. 704.]

11. Ἀναμνήσκειν, vel Ἀναμνήσαι, in memoriam aliquid revocare alteri. At ἀναμνήσκεισθαι, vel ἀναμνήσασθαι, sibi in memoriam aliquid revocare; vel brevius, *recordari, reminisci*. Exempla passim obvia. Sic Germani, *Sich erinnern*: & Galli, *se souvenir*.

12. Ἀπέχω, in Activo, propriè *abs teneo*, i. e. *procul teneo ab aliqua re*: cui contrarium est, *admoveo*. Aristoph. in Pace ver. 161. Ἀπέχειν τὴν ῥῖν' ἀπὸ κάρκῃς: *Nasum à stercore abducere*. At ἀπέχομαι, in Medio absolutè positum, idem est, quod ἀπέχω ἑμαυτὸν, i. e. *me abs teneo*, (pro quo apud Latinos præcisè dici solet *abstineo*, subaudito Pronomine *me*) ut ἀπέχισθαι οἶνῳ, σίτῃ, &c. *abstinere vino, cibo, &c.* Interdum etiam transit in rem: ut ἀπέχισθαι χεῖρας, *manus suas abstinere*; apud Homer. & Demosth. pro quo etiam dicere quidem liceat ἀπέχειν χεῖρας, in Activo (uti suprà in memorato loco Aristophanis, ἀπέχειν ῥῖνα, *nasum suum abducere*, pro ἀπέχισθαι) sed non vice versa, pro manus alterius ab aliquo prohibere, fas sit dicere, ἀπέχισθαι χεῖρας. Hæc observatio, quia est magni usus, inferius etiam plus semel inculcabitur.

13. Ἐπέσω, active, *impello, urgeo*: ἐπίσσομαι, in Medio *me impello*, vel *urgeo*, i. e. *festino*. Sic πορεύω, in Activo, *transfero, transporto, ire vel venire facio alterum* (vide Eurip. Med. ver. 180. Hippol. ver. 755. Hecub. ver. 447. & alibi): at πορεύομαι, in Medio, *me ex uno loco in alterum transfero*, seu *me ire vel venire facio*, i. e. *eo, proficiscor*. Ejusdem indolis etiam sunt verba sequentia; Πλανῶ, *errare facio alterum*: Πλανῶμαι, *errare facio me*, i. e. *erro*. Ἰστημι, *statuo, vel stare facio alterum*: Ἰσταμαι, *statuo me, seu stare facio me*, i. e. *sto*. Sic ἀνίσταμαι, *surgo*, i. e. propriè, *surrigo, me*, vel *erigo*. Ἰζω, & καθίζω, *sedere facio alterum*: Ἰζομαι & καθίζομαι, *sedere me facio*, i. e. *sedeo*. Στέλλω, *mitto alterum*: Στέλλομαι, *mitto me*, i. e. *eo, proficiscor, venio*. Ἀναπαύω, *facio requiescere alterum*: Ἀναπαύομαι, *facio requiescere me*, i. e. *requiesco*. Ἀισ-

[^c Apposite Philo Judæus, vol. i. p. 44. SS. Legum Allegor. l. i. Εἰ μὲντοι καὶ τὸ φῖναι κατέπευσεν, ὡς ἐπὶ παύσει· ΠΑΥΕΙ μὲν γὰρ τὰ δοκῶντα ποιεῖν, καὶ ἐνερῶντα· καὶ ΠΑΥΕΤΑΙ δὲ ποιεῖν αὐτῆς: recte vero dici-

χύνω, pudefacio alterum: ^fΑισχύνομαι, pudefacio me, i. e. *pudet me*. Φοβέω, terreo alterum: Φοβέομαι, terreo me, i. e. *timeo*. Φαίω, apparere facio alterum: Φαίνομαι, apparere facio me, i. e. *appareo*. Κοιμάω, facio dormire, vel cubare alterum: Κοιμάμαι, facio dormire me, i. e. *dormio*. Κέω, facio cubare alterum (hanc enim significationem verbum hoc obsoletum olim habuisse puto:) Κεῖμαι, facio cubare me, i. e. *jacet*. Ἐπώ, (quantum quidem ex compositis, ἀμφιέπω, ἐπέπω, & μεθέπω, colligere licet) olim videtur propriè significasse, *agito, incito*: unde ἔπωμαι, (posito nempe simplici pro composito μεθέπωμαι: ut δίδωμαι interdum fungitur vice τῷ ἀποδίδωμαι, & περιδίδωμαι: ut alia ejus generis hic taceam) propriè notat, me *agito*, vel *incito* post alium, i. e. *sequor*. Neque dubium est, quin in Verbi ἵκωμαι, δύναμαι, ἐπίσταμαι, μιμνῄσκωμαι, ἔρχομαι, ἔρχομαι, alitque similibus, eadem vis significationis mediæ insit; quamvis id hodie vix demonstrari queat, quoniam non amplius constat de propria significatione, quam verba illorum Activa, quæ usus jamdudum abdicavit (si tamen unquam in usu fuerunt) olim habuerunt. Nam ad investigandum significationem *Mediam* nobis præire debet notio Verbi Activi: quæ si vel ignoretur, vel obscura sit, latebit etiam vera vis verbi Medii. Unde Verba dictæ Formæ, quorum significatio Media non statim in oculos quasi inturrit, non illico pro Activo-Mediis (sic enim appellare mihi liceat Verba illa, quæ comparari possunt cum *Deponentibus* apud Latinos) habenda sunt: sed considerandum paulisper, annon significatio illorum mixta ex notione verbi Activi bene intellecta & perspecta, erui possit.

14. Φυλάττω, in Activo, custodio, observo, vel servo alterum: Φυλάττομαι, in Passivo, custodior, vel servor ab al-

tur quiescere fecit, non QUIEVIT: QUIESCERE enim FACIT ea quæ videntur operari, ipsa non agentia; at ipse opifex non quiescit, vel, at ipse non desinit operari. Male vertitur QUIESCUNT enim quæ videntur operari. Eadem est oppositio in utroque sententiæ membro.]

[^f Αισχύνομαι, pudefacio; φοβέομαι, timeo; φαίνομαι, appareo, frequentius, ni fallor, in voce passiva. Vid mox n. 35.]

tero ; quo sensu captivi, oves, bona, leges, &c. Φυλάττω-
 θαι dicuntur. At Φυλάττωμαι, in Medio, custodio me ad-
 versus alterum ; vel prospicio mihi adversus alterum : i. e.
 uno verbo, *caveo*. Vim verbi hujus Græci optimè ex-
 primunt Galli, dicentes, *je me garde* : itemque Germani,
ich hute mich : & Belgæ, *ik wagte my* &c.

Τρέπομαι, *verto*, vel *converto me ad aliquid*. Theo-
 phrast. in Charact. Proæm. Τρέπομαι δὲ ἤδη ἐπὶ τὸν λόγον.
 Aristoph. Ran. ver. 37. Οἱ πρῶτά μιν ἴδει τραπέσθαι : *quo*
primum me divertioportebat. Idem Vesp. ver. 980. ἐπὶ τὰ
 βελλῖω τρέπε : *ad meliora te converte*. Xenoph. de instit.
 Cyr. lib. vii. p. 198. B. Εἰ μὲν τρεφόμεθα ἐπὶ ῥαδιουργίαν καὶ
 ἡδυπάθειαν : *Si deflexerimus ad*, &c. Vide etiam mox
 verbum Ἐλπίσθαι.

15. Ἀντάττω, *opponere aliquem alteri* : Ἀντάττωμαι,
 vel ἀνιτάξασθαι, *se alteri opponere*, vel alteri obfistere ;
 diciturque cum de aliis, tum præcipuè de iis, qui se acie
 instructa hosti opponunt : ut apud Demosth. Olynth. 3.
 & alibi passim. Vide etiam infra Τάξασθαι, Num. 28.

16. Εἰσοικίζω, *activè, in domum, sedem, vel locum ha-*
bitandi causâ aliquem introduco, seu recipio. Εἰσοικίζομαι,
 in Passivo, *ab altero in domum, sedem, &c. introducior*.
 At εἰσοικίζεσθαι, in Medio, *se ipsum in domum, vel sedem*
aliquam inferre, i. e. in domum aliquem migrare. Eadem
 est ratio verbi contrarii ἐξοικίζω, & ἐξοικίζομαι, Æschin. in
 Timarch. p. 187. B. Ἐὰν δ' ὁ μὲν ἐξοικίσῃται (male in Edit.
 Wolf. ἡσῃται) εἰς δὲ τὸ αὐτὸ ἱερᾶς ἡγίου χαλκεὺς εἰσ-
 οικίσειται (male & hic . . . ἡσῃται) (χαλκεῖον ἐκλήθη. i. e.
Ubi is emigrarit, & in eandem officinam faber ferrarius
immigrarit, &c. Sic Synes. de hirundinibus : Εἰσοικίζονται
 μὲν μὲν τῷ φθέγγεσθαι· σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται : *immigrant in*
domos cum cantu ; sed cum silentio inde exeunt, vel *emigrant* :
 hieme scilicet instante. Sic ἀνοικίζασθαι, apud Thucyd. l.
 v. c. 58. Πείθει Χαλκιδίας ἀνοικίζασθαι εἰς Ὀλυμπον. Ubi
 ἀνοικίσασθαι est, *se in mediterranea loca habitandi causâ*
conferre. Nam qui ad mare habitant, κάτω οἰκῶν dicun-

[& Kufferi vid Præf. p. iii. & Hutchinson in Cyr. Anab. l. ii.
 p. 144. 8vo.]

tur :

tur: ut apud eund. Thucyd. l. i. c. 7. in fin. cui ibid. op-
ponitur τὸ ἀνοικίζεσθαι. Vid. eund. l. i. c. 120. ubi τοῖς
κάτω, à Schol. rectè exponitur, τὰς παραλίους, i. e. *ad*
mare sitis.

17. ὀρέσθω, active, extendo, protendo, porrigo; ut
ὀρέσειν χεῖρα: at ὀρέσομαι, in Medio, me porrigo, me ex-
tendo; i. e. manus meas extendo ad aliquid accipiendum.
Homer. Odyss. Φ. Ἐνθεν ὀριξαμένη ἀπὸ πασσάλης αἰνυτο τόξ-
ον: *Manus porrigens de paxillo detrahit arcum.* Et cum
genitivo, ὀρέσεσθαι τινι, manus ad aliquem protendere.
Homer. Iliad. ζ. Οὐ παίδος ὀρέξατο Φαίδιμον. Ἐκλω: *Ad fili-
um suum manus porrexit Hector.* Et cum dativo, ὀρέσεσθαι
χειρὶ, (proprie se protendere manu) i. e. protendere, vel
porrigere manum, aliquid captandi causâ: ὀρέσεσθαι δεξι-
ᾷ protendere hastam, &c. Homer. Il. ψ. 99. Ὡς ἄρα φωνή-
σας, ὠρέξατο χερσὶ, Φίλῃσιν. Οὐ δ' ἔλαβεν. *Sic locutus, por-
rexit manus suas ad [Umbram Patrocli;] nec tamen cepit.*
Vel dici etiam potest, τὸ ὀρέσεσθαι in hac constructione, sim-
pliciter habere significationem *captandi*, vel *appetendi*; ex
consequenti nimirum. Nam manus porrigere solemus ad
ea, quæ captamus, vel appetimus. Unde patet, quare
τὸ ὀρέσεσθαι per metaphoram significet, *desiderare*, *concupis-
cere*, vel *appetere.*

18. ἑκτρέπεσθαι τῆς ὁδῆς, *se divertere de via*, ut ita loqui
mihi liceat; seu *de via deflectere*, apud Ælian. V. H. xiv.
49. & alios. Unde ἑκτρέπεσθαι τινα, cum accusativo, sen-
su prægnanti significat, *de via deflectendo* aliquem decli-
nare, vel evitare: & inde simpliciter, aliquid fugere, de-
clinare, vel evitare.

19. ἀίρω, in Activo, simpliciter significat *tollo*: at Αἶ-
ρομαι, in Medio, *in me aliquid tollo*, ut sic loqui mihi
liceat; seu, *mibi*, (vel humeris meis) *aliquid impono por-
tandum*; & ex consequenti, *porto*. Neque subaudi-
endum hic est ἐπ' ὤμων, vel ἐπὶ κεφαλῆς, ut Henr. Steph. pu-
tat; sed τὸ αἶρομαι dictam significationem per se habet.
Aristoph. Ran. ver. 32. Τὸν ὄνον ἀράμει Φέρε: *Asinum
humeris impositum porta.* Et ver. 607. αἶρεσθαι τὰ σπώμα-
τα: *tolhere sarcinas portandas*; vel simpliciter, *portare.*
Ælian. V. H. iii. 22. Ὅτι βάλειαι ἀποφέρει ἀράμει: *Auferet*

Aufert in humeros sublatum. Potest tamen majoris claritatis gratiâ interdum addi ἐπ' ὤμων, ut apud Ælian. V. H. xii. 22. Nisi tamen τὸ ἀράμεν, ibi referendum est ad sequens ἔφειν. Sic enim ibi legitur: Καὶ τίλ^ο ἀράμεν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφειν. Sed utro modo accipias, parum interest. Si enim τὸ ἐπ' ὤμων referendum est ad ἀράμεν; distinctionis gratiâ id additum esse intelligi oportet; quoniam ἀρασθαι etiam ille dicitur, qui *in caput sublatum* aliquid portat. Hinc per Metaphoram, ἀρασθαι πόλεμον, *bellum suscipere*, cum alibi, tum apud Demosth. Orat. de Pace, p. 2. & Thucyd. lib. i. c. 125. pro quo barbarè quis dixerit, αἶρεν πόλεμον, in Activo: ne quis putet promiscuè ista usurpari posse. Et συναίρεισθαι τινι πόλεμον, κίνδυνον, &c. *in bello, periculo alicui esse adiutorem & socium*: vel, ut ad significationem propriam clarius alludam, *onus belli, periculi, una cum aliquo in se tollere, vel suscipere*. Dicitur etiam συναίρεισθαι τινι τῷ πολέμῳ (ut apud Thucyd.) cum genitivo rei: ubi subauditur nomen μίε^ο: ut integra phrasis sit, συναίρεισθαι τινι μίε^ο τῷ πολέμῳ. Interdum Dativus personæ omittitur; ut apud Demosth. Olynth. i. ἰτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα.

20. Πίμπω, non solum significat *mitto*; sed etiam *deduco*, seu *curo* aliquem *ducendum*, vel *deducendum* eò, quò pervenire cupit: quo sensu accipitur apud Homer. Odyss. E. ver. 37. & 140. Hinc πίμπομαι, in Medio, significat, *curo* aliquem *ducendum*, vel *deducendum* ad me: i. e. *arcesso*. Idem ergo notat quod compositum μεταπίμπομαι, cujus multò frequentior usus est. Simplex autem πίμπομαι dicto sensu legitur apud Eurip. Hecub. ver. 377. Orest. ver. 107 & 111. quamvis Henr. Steph. nullo veteris Scriptoris testimonio notionis hujus fidem Lectori faciat.

21. Προσφέρω, in Activo, *offero, præbeo, admoveo*: at in Medio, προσφέρομαι, *offero me, præbeo me, infero me*: ut apud Xenoph. Inst. Cyr. lib. i. p. 15. C. Καὶ ὡς εἶδεν κάπρον ἐξ ἰναλίου προσφερόμενον: & ut *vidit caprum ex adverso se inferentem*: i. e. *irruentem*. Et apud Plutarch. in Galb. Προσφερόμεν^ο γυμνῷ τῷ ξίφει: cum *nudo*

D

gladio

gladio *se inferens*, vel *irruens*. Item cum Dativo personæ, προσφέρεισθαι τινι, eleganter dicitur ille, qui se offert, vel præbet erga aliquem, hoc vel illo modo. Ad Hebr. xii. 7. Ὡς υἱὸς προσφέρειται ὑμῖν ὁ Θεός: *Deus se gerit erga vos ut filius*. Propriè ibi vetus Interpres, *offert se vobis*. Plura exempla passim obvia sunt. Alio sensu προσφέρεισθαι, in Medio, dicitur de illo, qui cibum vel potum capit: i. e. propriè, qui cibum vel potum ori suo admovet. Æschin. contra Timarch. p. 190. Β. Κελυθίων λάσασθαι, καὶ σῖτον προσενέχασθαι: *jubentibus se lavare, et cibum capere*. Vide etiam Ælian. V. H. iii. 31. At in Activo, προσφέρειν τινὶ σῖτον, φάρμακον, &c. est, præbere, vel porrigere alicui cibum, medicamentum, &c. quæ qui manu capit, & ori suo admovet, vel inserit, dicitur προσφέρεισθαι, ut jam monuimus. Medicus ergo ex. gr. ægro προσφέρει φάρμακον: at æger ipse προσφέρειται: & mater puero προσφέρει ἄρτον, χεῖρας, &c. at puer ipse προσφέρεται. Et uti, προσφέρεισθαι, in Medio (ut diximus) interdum significat cibum vel potum capere: ita τὰ προσφερόμενα, passivè interdum dicuntur ipsi cibi, & ipsa pocula, quæ capiuntur: quatenus nempe passivum illud respicit Medium προσφέρωμαι; non vere quatenus refertur ad Activum προσφέρω. Posteriore enim sensu passivum προσφερόμενα, non potest dici de *cibis* & *poculis*, quatenus capiuntur (i. e. eduntur & bibuntur) sed tantum quatenus alicui ab altero offeruntur, & admoventur; licet is, cui offeruntur, ea non capiat. Nam Activum προσφέρω, simpliciter significat alteri aliquid admoveo, offero, præbeo, &c. neque propriè de *ciberum oblatione* dicitur, Ἐῖς *iis, quæ in alimentum cedunt*; ut non sine insigni errore statuit Foësius in Oecon. Hippocr. V. προσφέρειν (deceptus nimirum significatione verbi Medii προσφέρεισθαι) sed etiam de quibusvis aliis rebus, quæ alicui quocunque modo offeruntur, admoventur, vel præbentur. Hinc dicitur, προσφέρειν τινὶ μηχανήν, δάρον, θυρίαν, χεῖρα, δάδα, λόγους, &c. Et Medicus, ex gr. non solum dicitur προσφέρειν, cum ægroto medicamentum *edendum* vel *bibendum* offert, sed etiam cum aliâ quævis curandi causâ, corpori ejus applicat, vel admovet: ut ex Hippocrate,

poerate, Galeno, aliisque Scriptoribus Medicis constat. Hinc passivè τὰ προσφερόμενα, non solum dicuntur medicamenta, quæ Medicus ægroto edenda vel bibenda offert; sed etiam quævis alia βοηθήματα, seu morborum auxilia, ut venæ sectio, cataplasmata, balneum, &c. Vide Foëfium loco laudato.

22. Ἐγκαλύπτειν, obtegere, seu obvelare alterum: Ἐγκαλύφασθαι, obtegere, seu obvelare se, vel faciem suam. Aristoph. Nub. ver. 733. Οὐκ ἔγκαλυφάμην ταχίως τι φροντίζῃς; *Annon caput tibi obteges, & sic quam primum aliquid meditaberis?* seu, ut magis Latine dicam: *Quin capite obiecto ilico aliquid meditari incipe.* Ælian. V. H. xii. 47. Ἡ δὲ Ἀριτομάχη ὑπὸ τοῦ, δι' αἰδῆς ἔγκαλυπτομένη: *præ verecundia faciem suam velans.* Isocrat. Trapezit. ἔγκαλυφάμην, ἔκλειν: *Postquam caput suum operuisset, (seu capite aperto) flevit.* Et cum accusativo, ἔκαλύφασθαι κεφαλὴν, apud Plutarch, in Coriol. quod exemplum adducens Henr. Steph. in Thes. L. G. putat, τὸ ἔκαλύφασθαι, simpliciter hîc positum esse pro Ἀκτινῷ ἔκαλύφαι: errore manifesto, eodemque communi. Nam ἔκαλύφαι τὴν κεφαλὴν, est, caput alterius obtegere: at ἔκαλύφασθαι τὴν κεφαλὴν, caput suum obtegere; sensu reciproco. Eadem est ratio Verborum Mediorum, κατακαλύφασθαι, παρακαλύφασθαι, περικαλύφασθαι, σιγκαλύφασθαι, προκαλύφασθαι. De postremo tantum verbo addam; illud propriè quidem significare, *se prætegere*, ut sic loqui mihi liceat: sed eleganter interdum (sensu scilicet prægnanti) usurpari pro, prætegendî sui causâ aliquid obtinere, vel prætendere: ut apud Platon. in Protag. p. 196. Πρὸς σχῆμα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεισθαι τὰς μὲν ποίνων, τὰς δὲ αὐτῶν, &c. i. e. *alios quidem pœfsm sibi prætendentes, sive pro prætextu assumentes; alios: &c.*

23. Ἀρχω, & Ἀρχομαι, utrumque ab Henr. Steph. aliisque Lexicographis, exponitur *incipio, initium facio*: quasi notio illa utrique verbo simpliciter, & sine ullo sensûs discrimine conveniret. Differunt autem hæc duo verba eo, quod Ἀκτινῷ semper relationem habeat ad alios, significetque *prior incipio*; seu *incipio ideo*

ut alii me sequantur; seu exemplo meo aliis præbeo initium & ansam aliquid faciendi; seu aliis præeo ad aliquid faciendum: Ἀρχομαι vero, in Medio, ipse mihi præeo ad aliquid faciendum; seu simpliciter, incipio aliquid facere, nemine quamvis sequente. Xenoph. lib. iv. Ἑλλην. p. 516. E. Ἐπειτα ἀρχάντων Κορινθίων, πάλιν καλίσκησας εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατόπεδον. Ubi interpr. satis rectè: Deinde facientibus ejus rei initium Corinthiis, &c. Ælian. V. H. ii. 4. Ὁμολόγησεν, ὃ μόνος κοινωδὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρχαὶ τῆς ἐπιβουλῆς; i. e. se Charitoni auctorem fuisse insidiarum: seu, se Charitoni consilio suo prævivisse ad insidias. Thucyd. l. i. c. 49. Μάχης δὲ οὐκ ἤρχον: Non incipiebant priores pugnare. Homer. Iliad. ψ'. ver. 12. Ὡς ἴφαι· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλείς. ἤρχε δ' Ἀχιλλεύς: ubi Ἀρχην non est simpliciter incipere: sed ideo incipere ut alii sequantur. Sic compos. ἐξάρχω, & κατέαρχω. Hom. Il. ψ'. ver. 17. Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινῶ ἐξήρχε γόοιο: illis vero Achilles lugubrem fletum prævit. Xenoph. Inst. Cyr. l. i. pag. 14. Οὐχ ἂν κρίσσων ἥδει ὦν, ταῦτα προκαλεῖτο τὴς συνόντας, ἀλλ' ἄπειρ' εὖ ἥδει ἰαυτὸν ἡττοῦσά οὐτα, ταῦτα ἐξήρχε: Non ad ea provocabat sodales quibus se superiorem nōrat: sed quibus certo sciret se inferiorem esse, ea prior facere incipiebat, ad hoc, ut alii se sequerentur. Tot verbis opus est, ut vim unius vocis ἐξήρχε exprimas. Sequitur ibidem apud Xenoph. Καὶ κατήρχιν ἦδη ἀναπηδῶν ἐπὶ τὴς ἵππου, ἢ διακοινημένῳ, &c. Et aliis præeundi causā, primus in equum insiliebat; vel jaculando [cum sodalibus] certaturus, vel, &c. Idem de Lacedæmon. Republ. p. 683. Α. Νομίζοις ἦν αὐτοὶ κατάρχωσι τῷ πιπίδωαι, ἴψιδωαι καὶ τὴς ἄλλης. Hac significatione verbi activi ἀρχω, positā & demonstratā, facile est inde intelligere & cognoscere vim verbi Medii ἀρχομαι. Illud tantum hic observandum est; τὸ ἀρχεῖσθαι, triplicem habere notionem, & 1. dici de eo, qui neminem habet præeuntem; licet sint, qui sequantur, (quo sensu is qui ἀρχεν, etiam dici potest ἀρχεῖσθαι: ut apud Thucyd. lib. i. c. 144. Πολέμῳ δὲ οὐκ ἀρχόμεν, ἀρχομένους δὲ ἀμυνέμεθα. 2. De eo, qui neminem nec præeuntem, nec sequentem habet. 3. De eo, qui præeuntem quidem habet, sed neminem sequentem.

Dua

Dux priores notiones sunt reciproæ, & ad primam, de qua nunc agimus, Verborum Mediorum Classẽm pertinent. At tertia notio infrà in Classe secunda, ubi suus ei locus est, exponetur.

24. Προσποιῶ, & προσποιῶμαι, Henr. Steph. planè confundit; qui & inter reliqua verba Media & Activa per totum Thesaurum suum nullum fere discrimen statuit. At vero προσποιῶ, in Activo, est, facio, ut alteri aliquid accedat, vel acquiratur; προσποιῶμαι, in Medio, facio, ut mihi aliquid accedat, vel acquiratur: seu, meum aliquid facio: vel mihi aliquid acquiro, vindico, tribuo, sumo, seu rebus meis adjicio, &c. Thucyd. lib. ii. princip. Βυλόμενοι τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιῆσαι: *volentes urbem Thebanorum ditioni adjungere; vel efficere, ut Thebanorum ditioni urbs adjungeretur.* Ubi barbarum foret, pro προσποιῆσαι adhibere Medium προσποιῆσαι. Idem lib. iii. c. 70. Πιπνημένοι Κορινθίαις Κερύραν προσποιῆσαι. Vide eundem lib. ii. c. 85. Demosth. in Aphob. i. p. 555. A. ubi loquitur de iis, qui bonorum suorum tutores & administratores fuerant: Καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιγίγντο, ταῦτα προσποιῶ. Quod Budæus (quem Henr. Steph. sequitur) vertit, *Et quæ inde superfuissent, in rem suam vertere.* Imo hoc foret προσποιῶσαι. Tutores autem dicuntur προσποιῶ, in Activo, cum redditus ex bonis pupilli superantes, neque ad sustentationem ejus necessarios, non suæ, sed ipsius pupilli sorti & patrimonio adjiciunt: quo quidem sensu verbum hoc in dicto loco Oratoris accipiendum esse, ea, quæ sequuntur, manifestò suadent. Unde apparet, quam facile in Græcis Scriptoribus interpretandis labi & errare possint, qui verum discrimen inter verba Media & Activa ignorant. Addam nunc unum & alterum exemplum de Verbo Medio προσποιῶσαι. Thucyd. l. i. c. 8. Προσιποῶντο ὑπὸ κλέως τὰς ἐλάσσους πόλεις: *minores civitatis suæ ditioni adjungebant, vel addebant.* Idem l. i. c. 44. Ἐκάτεροι τῇ νικτὶ προσποιῶσασθαι: *Utrique victoriam sibi vindicabant.* Aristoph. Eccles. ver. 866. Δεῖκε γὰρ . . . μὴ προσποιῆ τῶν χρημάτων: *Timeo enim ne partem bonorum tibi vindices.* Et Equit. ver. 215. Τὴν δὴ μὲν αὐτὸ προσποιῶ. Quod Frischlinus pessimè reddit:

dit: *Quidvis simula apud plebem.* Verus sensus est, populum tibi semper concilies, seu ad partes tuas pertrahas; vel, populum tibi semper addictum & faventem habeas. Et *προσποιῶμαι*, cum Infinitivo. Demosth. Orat. de Pace, p. 22. C. Πάντα ὅσα φαίνομαι βέλτιον τῶν ἄλλων προσεῖν, ἢ προσποιήσομαι δι' ἕδην ἄλλο γινώσκειν, πλεον, &c. Ubi *προσποιῶμαι*, est, sibi aliquid sumere, vel arrogare. Sic ergo locum vertes: *De illis autem rebus, quas videor melius praevidere, quam alii, non id mihi sumo, ut eas ullam aliam ob causam cognitas habeam, quam, &c.* Et quia illi, qui *simulant*, aliquid sibi assumunt, tribuunt, vel affingunt; hinc *προσποιῶμαι*, interdum significat *simulare*. Exempla passim sunt obvia. Et uti *προσποιῶμαι* habet significationem reciprocam; ita etiam τὸ *περιποιῶμαι*; ut apud Thucyd. l. i. c. 15. princ. Ἰσχὺν περιποιήσαντο ἐκ ἐλαχίστων: *potentiam non parvam sibi compararunt.* Exempla alia passim occurrunt. Ejusdem indolis sunt verba *εἰσποιῶμαι* (ut *εἰσποιῶμαι υἱόν*, *filium sibi adfiscere*, seu *adoptare*) *μυλαποιῶμαι*, & *ὑποποιῶμαι*.

25. Θέδαι τὰ ὅπλα, pro *περιθίδαι*, (simplex pro composito) proprie, arma sibi circumponere, i. e. induere, capere. Thucyd. l. ii. c. 2. Θέμενοι τὰ ὅπλα^h. Quod Scholiastes interpretatur, *περιθήμενοι ἱανλοῖς*. Demosth. adv. Mid. p. 405, C. Ὑπὲρ τῆ δῆμος θέμεναι τὰ ὅπλα: *Armis pro populo sumtis.* Æsch. in Timarch. p. 175. A. Τῇ πόλει, ὑπὲρ ἧς τὰ ὅπλα μὴ τίθισαι: *Urbi, pro qua arma non capis.* Xenoph. lib. vii. Hellen. p. 631. D. Ἐναντία ἔθετο τῷ Ἀρμοςῇ τὰ ὅπλα. Demosth. adv. Aristocr. p. 430. C. Οὔτε γὰρ τῷ ὑμετέρῳ στρατηγῷ ἐναντία θέσιναι τὰ ὅπλα ἐμελλεν. Ælian. V. H. iii. 43. in fin. Στραφῆναι Κροτωνιάταις ἐναντίον ὅπλα θέμενοι: *cum adversus Crotoniatas arma cepissent.* Et, πόλεμον θέδαι τινὶ, bellum adversus aliquem suscipere, vel alicui inferre, apud

[^h Scholiasten verba dedisse Kustero contendit Clericus; ibique verti debuisse *armis positis*; scil. refrigerii causa, facile refutandis. Vid. in Præf. p. ult.]

Eurip. Orest. ver. 14. At θείναι πόλεμον, foret bellum alicui excitare; seu efficere, ut alteri bellum inferatur. Sic & in aliis loquendi generibus, θείναι & δίδαι differunt. Ex. gr. θέσθαι ἄλοχον, apud Hesiod. in Theog. ver. 886. est, uxorem sibi adsciscere, seu ducere: at θείναι ἄλοχον, foret, uxorem alteri dare, seu jungere: eodem scilicet modo, quo ποιεῖν, & ποιεῖν δίδαι ἀκούειν, inter se differre, docemus, infra § 32. Par discrimen intercedit inter θείναι, & δίδαι νόμον: ut infra in Classe secunda exponetur.

26. Προσάγωμαι, ad me adtraho, allicio, &c. Plato lib. v. de Repub. princ. Ἐκτείνας τὴν χεῖρα, καὶ λαβόμενος τῷ ἱματίῳ παρὰ τὸν ὤμον, ἐκείνον προσηγάγιστο: eum ad se adtraxit. Eurip. Androm. ver. 225. Τῇ ῥιτῇ προσηγόμην Ἰώσιν: Virtute mihi conciliavi maritum. Aristoph. Avib. ver. 141. Οὐκ ἔκυσας, ἔ προσεῖπας, ἢ προσηγάγισ: Non osculatus es (puerum), non allocutus es, neque ad te pellexisti. Idem Eccles. ver. 881. de anicula, quæ cantu suo adolescentem formosum ad se pellicere conabatur: Ὡς . . . προσάξειδαί τινα ἄδουσα. Xenoph. lib. iii. Ἀπομνημ. p. 766. E. Συμμάγης καὶ βοηθὸς προσάγειν: Socios & adiutores sibi conciliare. Et προσάγειν, in potestatem suam redigere. Thucyd. l. i. c. 99. Ῥάδιον ἦν προσάγειν αὐτοῖς τὰς ἀφισταμένους, i. e. facile illis erat, eos, qui defecerant, in potestatem suam redigere, Anglicè, to reduce. At Activum προσάγω, simpliciter & absolute hoc sensu numquam usurpatur. Nusquam enim reperias, προσάγειν τινα, pro ad se aliquem adtrahere. Idem discrimen etiam intercedit inter verbum ἐπάγω, & ἐπάγομαι.

27. Ἐπισπάσασθαι τὴν θύραν, januam ad se trahere, i. e. claudere, ap. Lucian. in Catapl. Amor. Sic ἐπισπάσασθαι κακὸν, arcessere sibi malum: ἐπισπάσασθαι οἶνον, trahere ad se vinum, i. e. bibere.

Παρασπάσασθαι, non est simpliciter, partem à latere avellere, seu abstrahere; sed partem sic avulsam ad se trahere. Xenoph. Ἑλλην. lib. iv. sub. fin. Τῶν πόλεων παρισπαστό τινας τῷ Φαργαδάζῃ. Sic Demosth. Olynth. i. Μὴ παρασπασθῇται τι τῶν ὅλων. Phil. de vita Mos. lib.

iii. Τῷ

iii. Τῶν μικρόρων τῶν ἱερῶν τιμὴν παρασπάσασθαι βυβλη-
σίτων.

28. Ἄγειν γυναικα, *ducere uxorem*. Hesiod. Ἔργ. κ.
Ἡμ. ver. 800. Ἐν δὲ τιτάσῃ μνηστὴς ἄγειν εἰς οἶκον ἀκοῖν.
Eurip. Orest. ver. 248. Εἰ δ' ἄλχοι ἄγεται. Xenoph. de
Republ. Lacedæm. princip. Ὅποτε βάλοιτο ἕκαστος
γυναῖκα ἄγειν. Et sic passim alibi. Facile autem ap-
paret, quare Græci ἄγειν γυναικα dixerint, non ἄγειν.
Nam sponsi sponsas die nuptiarum sibi, & domum suam
ducebant, easque domum ita deductas, sui juris quasi
faciebant: qui sensus minimè exprimi potest per Ἀκτι-
νὸν ἄγειν γυναικα. Hoc enim foret, uxorem suam, vel
alienam, aliquò ducere; veluti in urbem: aut, foemi-
nam *præ se agere*; ut pastor oves *præ se agere* dicitur.
Hinc apparet quam malè hæc confundant viri docti.
Vide Indicem Æliani V. Ἄγειν.

Τάσασθαι, se instruere, vel in ordinem redigere. Sy-
nel. Ταξάμενοι ἔν περὶ μέντοι, ὡς, εἰ ἰμῶμεν, ἀμυνόμενοι:
Instructi nos expectabant, tanquam vim propulsaturi, si eos
invaderemus. Thucyd. lib. i. c. 48. Οὕτω μὲν Κερκυραῖοι
ἰτάξαντο: Sic quidem Corcyraei aciem suam instruxerunt.
Vide etiā suprā Ἀνιστάσθαι.

29. Παρασκευάσασθαι, se instruere, se parare, vel ac-
cingere ad aliquam rem. Xenoph. Ἑλλην. lib. iii. p.
490. Α. Παρασκευασάμην μὲν ἔγωγε μάχεσθαι, *parave-*
ram me ad pugnam. Idem Ἑλλην. lib. i. sub. princ.
παρασκευασάμενοι ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. Idem lib. vii. Ἀναβ.
p. 406. D. παρασκευασάμενοι ἀναμεινῆτι. Thucyd. lib. i.
c. 105. Οἱ δὲ Κορίνθιοι παρασκευασάμενοι ἡμέρας δώδεκα
μάχισα. Plura exempla passim obvia.

30. Πορίζω, suppedito, præbeo aliis: πορίζομαι, in
Medio, mihi reperio, paro, comparo, quæro, vel con-
ficio aliquid. Differentia hæc perpetuò apud Veteres
Scriptores observatur. Xenoph. l. viii. Inst. Cyr. p. 210.
Ε. Αἰγι αὐτοῖς, ὅποσα ἂν ἕκαστος εὕροιτο, πορίσαι μοι
χρήματα. Aristoph. Equit. 590, Διὶ σε τοῖς θεοῖς πορίσαι
νίκην: Oportet te (alloquitur Palladem) *bis*ce viris præ-
bere victoriam. Idem Plut. ver. 461. Εἰ πάντων ἀνθρώ-
ποις πορίζομεν ἀγαθόν: Si omnibus hominibus boni copiam
præ-

præbemus. Idem Eccles. ver. 236. χρήματα πορίζειν
 εὐπορώτατον γυνή: *Fœmina omnium optimè novit vias re-*
periendæ, vel conficiendæ aliis (non sibi, ut ex præce-
dentibus clarè patet) pecuniæ. Xenoph. lib. v. Ἑλλην.
 p. 546. E. Πειράσσομαι τὰ ἐπιτήδεια ὑμῶν ὡς πλείστα πορί-
 ζειν. Demosth. Orat. i. in Philip. p. 16. C. Τροφὴν
 ταύτην [τῇ δυνάμει] πορίσαι κελεύω. Et pag. seq. μισθὸν
 πορίσαντας [τοῖς στρατιώταις.] At idem paulo ante: Οὐκ
 ἐνὶ νῦν ἡμῶν πορίσασθαι δύναμιν: *comparare nobis exerci-*
tum nunc non licet. Æschin. in Timarch. pag. 183. A.
 Πολλὰς τεθέωρηκα μάρτυρας πορισάμενους ἀλήθειας: *Multos*
[in judicio] vidi, quamvis testes pro se produxissent, dam-
natos fuisse. Thucyd. lib. i. c. 83. πορισώμεθα ἔν περὶ-
 τον αὐτήν, (sc. δαπάνην) *primum provideamus, ut sumptus*
ad bellum necessarii nobis suppetant. Ed eod. lib. c. 125.
 Ἐκπορίζεσθαι ἰδοὺκε ἰκάσοις, ἀ πρόσφορα ἦν. Ubi itidem
 sensu reciproco verbum hoc usurpatur. Xenoph. l. ii.
 Ἀπομν. p. 758. A. Ἀναγκάζομαι τῷ σώματι ἰσχυρόμεθα
 τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι: *Cogor labore corporis victum mihi*
querere. Sic apud Ælian. V. H. ii. 5. πορίζεσθαι ὑγι-
 αν δὲ γυμνασίῳ, *firmam valetudinem sibi parare exerci-*
tiis corporis. Et ap. Herodian. l. i. c. 6. n. 25. πορί-
 ζονται τὸ χρειῶδες πρὸς τὸν βίον, *parant, vel quærent sibi*
victum. Ut sexcenta alia exempla prætermittam. Hinc
 ergo apparet apud Demosth. in dicta Orat. Philip. p.
 17. in fin. ubi legitur προσποριεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ γρά-
 τευμα; pro προσποριεῖ, scribendum esse in Medio, προσ-
 ποριεῖται. Sensus enim est, *ipsum exercitum reliqua sibi*
comparaturum esse: ut recte Wolfius vertit. Facile
 autem syllaba . . . ται à librario negligi vel præteriri
 potuit, propter proxime sequens τέ. Nam ejusmodi
 syllabæ affinis soni se invicem absorbere quasi solent;
 ut Criticis notum est. Emendandus quoque obiter est
 Aristoph. Ran. ver. 908. ubi pro πορίσασθε ῥήματα, scri-
 bendum est, πορίσατε ῥήματα: non solum propter me-
 trum, sed etiam sensum. Nam Chorus ibi alloquitur
 Musas, easque rogat, ut copiam verborum præbeant
 Æschylo & Euripidi, de palma artis Tragicæ inter se
 certaturis.

31. Περαιῶν, trajicio alterum, seu alterum trans flumen, vel mare mitto: *περαιῶμαι*, in Med. trajicio me trans flumen, vel mare; pro quo Latini præcisè dicere solent, *trajicio*, vel *transmitto*; subaudito *se*. Thucyd. l. vi. c. 26. Μὴ καλῶνται ὑπ' αὐτῶν, κατὰ θάλατταν περαιῶμενοι, *Ne prohiberentur ab illis trajectu maris*. Herodian. l. iii. c. 4. n. 17. Περαισμένους τὸν Τίγριδα ποταμὸν, *trajicientes Tigridem*. Ubi dicitur, cum accusativo, *περαιῶσθαι τὸν ποταμὸν*: quæ præcisa est locutio, pro, *περαιῶνται τὸν ὑπὲρ τὸν ποταμὸν*. Sic apud Latinos, *trajicere flumen*, ellipticè dicitur, pro, *trajicere se trans flumen*. Cæterum, exemplum activæ vocis nullum invenias in Thesauro Henr. Steph. Legitur autem apud Thucyd. l. iv. c. 121. ubi Historicus ait: Στρατιὰν πλείω ἐπεραιώσῃ, *exercitum majorem trajecit*. Ubi vides τὸ *περαιῶν* habere significationem transitivam, non reciprocam.

Κτάω, si olim in usu fuit, procul dubio significavit, *alteri acquirere*: unde *κτῶμαι*, in Medio, mihi acquirere, seu comparo.

Κληρώσαι, forte ductâ aliquem legere, seu sortem pro aliquo ducere: *Κληρώσασθαι*, in Medio, sortem pro se ducere, seu sortiri; & per consequens, per sortem aliquid adipisci.

32. Ποιῶν, & *ποιῶσθαι*, quis non sine discrimine apud veteres scriptores passim usurpari credidit? Quamvis enim Henr. Steph. duo hæc verba in uno & altero loquendi genere rectè distinguat, in pluribus tamen aliis miscet & confundit. Differunt autem eo quod τὸ *ποιῶν* plerumque referatur ad alterum; rariùs ad ipsum facientem: τὸ *ποιῶσθαι*, plerumque ad ipsum facientem: atque adeo interdum quidem pro *ποιῶσθαι* adhibere liceat *ποιῶν* (quando scilicet nulla inde oritur ambiguitas) vix autem vice versa, *ποιῶσθαι* pro *ποιῶν*. Exemplis res fiet clarior. Phrasis est vulgata, *κακῶς vel κακὸν ποιῶν τινα*, *aliquem malo officere*; pro quo barbare diceretur, *κακῶς ποιῶσθαι τινα*. Demosth. in Timocr. *κολάσαι ἢ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τῶτον*. Ubi *ποιῶσθαι* locum non habet. Idem ead. Orat. p. 463.

Ἀθήναι

Ἄδειαν πεποιήκειν τῷ βελομένῳ τὰ κοινὰ διαρπάζειν. Ubi
 nemo, nisi purioris Hellenismi ignarus, dixerit ἐποιήσατο
 vel πεποιήσαι. Thucyd. l. ii. c. 29. Ὁ Νυμφόδορος τὴν
 τῇ Σιτάλῃ συμμάχῃαν ἐποίησε. Quare non ἐποιήσατο?
 Quia Nymphodorus non sibi, sed populo Atheniensi so-
 cietatem illam pepigerat. Hinc Thucyd. eod. cap. &
 quidem proximè antè de ipsis Atheniensibus inquit: τὸν
 Σιτάλῃν οἱ Ἀθηναῖοι ξύμμαχον ἐποίησαν: i. e. *socium*
sibi fecerunt. Et in princip. ejusdem capitis: Οἱ Ἀθη-
 ναῖοι Νυμφόδορον πρόξενον ἐποίησαν. Et lib. i. c. 57. Οἱ
 Ἀθηναῖοι πρὸς αὐτὸν ξυμμαχίαν ἐποίησαν. Neque un-
 quam aliter Thucydides loqui solet. Sic φίλους ποιεῖσθαι,
amicos sibi facere, apud eundem lib. i. c. 28. Xenoph.
 lib. ii. Ἀπομνημ. p. 749. D. & 750. D. & alibi passim.
 Νῆσους ὑπὸ κῆρας ποιεῖσθαι, *insulas in potestatem suam redigere*,
 Thucyd. l. i. c. 13. in fin. Χερμάτων κῆρην ποιεῖσθαι,
sibi comparare magnam pecuniæ vim, eod. cap. in princip.
 Τιμωρίαν ἀπὸ τινος ποιεῖσθαι, *auxilium ab aliquo impetrare*,
 Idem l. i. c. 25. Et proximè post: Ἡγεμόνας ποιεῖσθαι,
duces sibi assumere. Et sic sexcentis aliis in locis. Παῖ-
 δας ποιεῖσθαι, pro εἰσποιεῖσθαι, *filios adoptare*, apud De-
 mosth. Pro quo quis dixerit ποιεῖν? Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ,
 vel (ut ap. Ælian. V. H. vi. 11.) ἑαυτὸν, *in potestatem*
suam redigere, phrasis nota. Demosth. adv. Aristocr. p.
 454. C. Παῖσαν ὑφ' ἑαυτῷ ποιεήσασθαι τὴν ἀρχήν. At πο-
 εῖν ὑπὸ τινι, *alteri subijcere*. Demosth. pro Ctesiphont. p.
 319. C. Ἔως Θηβαίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν, *Donec The-*
saliam Philippo subjecissent. Ubi nemo nisi barbarus, pro
 ἐποίησαν, dixerit, ἐποίησαντο. Thucyd. lib. i. c. 128. Σοὶ
 Ἐπάρην τε καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ὑποχείριον ποιεῖται. Sunt
 verba Pausaniæ, ad Persarum Regem scribentis. Sic
 ποιεῖσθαι φιλίαν, *amicitiam inter te, vel pro se facere*:
 at ποιεῖσαι φιλίαν, *amicitiam inter alios conciliare*;
 quod μεσῖται, seu διαλλαχαὶ, facere solunt. Ποιεῖσθαι
 ἀκοίτην, apud Homer. Odys. E. ver. 120. dicitur de fœ-
 mina, quæ virum matrimonio sibi jungit: uti ποιεῖσθαι
 ἀκοίτην, apud Hesiodum, de viro, qui uxorem sibi du-
 cit. At ποιεῖν τινι ἀκοίτην, apud Homer. Il. Ω. ver. 537.
 est, alteri uxorem jungere, dare, vel conciliare. Ποι-

εἶσθαι εἰρήνην, *pacem cum hoste suo facere*; apud Demosth. Orat. περὶ παραπρεσβ. plus vicies: at ποιεῖν εἰρήνην Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, ap. Xenoph. de Inst. Cyr. lib. iii. p. 72. D. est, *pacem facere inter Armenios & Chaldaeos*. Idem Xenoph. lib. iv. Ἑλλήν p. 515. Α. Καλεσσομένους τοὺς ποιεῖν εἰρήνην, ἔμπροσθεν ποιεῖσάμενοι τὴν χαράδρην, Quorum verborum sensus clarus est. Quod si verò dixisset, ἔμπρ. ποιήσαντες τὴν χαράδραν, posset etiam hic locus sic intelligi, quasi χαράδραν, manu & opere factam, non sibi, sed aliis objecissent. Thucyd. lib. i. c. 58. Πείθει Χαλκιδίαν τὴν πόλιν ταύτην ἰσχυρὰν ποιήσασθαι. Hic quis eorum, quibus vis verbi Medii ignota est, non credat, τὸ ποιήσασθαι, simpliciter positum esse pro ποιῆσαι? Attamen res secus se habet. Nam τὸ ποιήσασθαι hic adhibuit Thucydides, quia Chalcidenses *pro se*, non *pro aliis*, urbem hanc munituri erant. Quod si enim urbem alienam, vel pro aliis munivissent, Scriptor hic Ἀττικιστῶς, dicturus fuisset, ποιῆσαι. Idem l. ii. c. 13. Οἱμιστοκλῆς Ἀθηναῖος ἔπεισεν τὰς ναῦς ποιήσασθαι, *Sibi nempe, vel pro se*. Idem l. ii. c. 34. Οἱ Ἀθηναῖοι ταφὰς ἐποίησαν τοῖς ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων. Quare ἐποίησαντο? Quia Historicus indicare vult, Athenienses *suos*, non alienos, mortuos sepulturae mandasse. Potuisset tamen Thucydides ibi etiam adhibere Activum ἐποίησι: uti Homerus Odyss. E. ver. 251. & seq. ubi Ulysssem facit construentem sibi navem, τῷ ποιῆν, & ποιῆσθαι, promiscuè utitur. Quod si vero vel Ulysses navem pro altero vel Athenienses pro mortuis non suis, sed alienis sepulcra fecissent; non liceret itidem τὸ ποιῆν et ποιῆσθαι promiscuè usurpare; sed tantum Activum ποιῆν: quæ differentia probe observanda est. Idem Thucyd. lib. i. c. 28. in fin. Σπονδὰς ποιήσασθαι: quod differt à σπονδὰς ποιῆν. Quænam tamen sit differentia illa, si ex Aristarchis quibusdam quaererem, nescio an aliquid ἐγὼ responsuri essent. Nimirum σπονδὰς ποιήσασθαι, dicitur de illis, qui foedus, vel pacem, per libationes, aliaque sacrorum solemnia, inter se sanciunt: Sed σπονδὰς ποιῆν, est, *libationes feragere*; quod Sacerdotes, Sacrifici, aliive Sacrorum administri facere solent. Thucyd. l. i. c. 87.

μάστιγας

μάστιγας μὲν θεῶς ποιήσομαι, *Deos mihi testes faciam, i. e. Deos testabor.* Idem lib. i. c. c. 57. πόλεμον ποιῆσθαι, *bellum inter se gerere, vel facere.* At πόλεμον ποιῶ τοῖς Ἀμφικλύοις, apud Demosth. Orat. pro Ctesiph. p. 334. A. est, *bellum inter Amphiclyonas excitare.* Ælian. V. H. iv. 8. de Dionysio Tyranno: τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε: *imperium suum amplificavit.* Ubi ἐποίησε, posuit pro ἐποίησατο: quod posterius auribus Atticis, & Thucydideo sermone imbutis, magis placebit.

33. Porro τὸ ποιῆσθαι, cum ad duos, vel plures refertur, interdum significat, *inter se aliquid facere*: quod referendæ sunt duæ illæ phrasæ paulò ante memoratæ, ποιῆσθαι σποιδὰς, & ποιῆσθαι πόλεμον. Sic apud Herodian. l. vii. c. 4. n. 7. ποιῆσθαι συνωμοσίαν, *inter se conjurare, vel conspirare.* Et apud Ælian. V. H. iv. 1. Διὸ ἐδὶ ποιῆσαι συγγραφήν: i. e. secundum novissimum Editorem & Interpretem, *Proinde neque Syngrapham faciunt.* Sed si vim verbi Medii hic exprimere voluisset, addere saltem debuisset, *inter se.* Sed hanc speciem sensû reciproci infra pluribus exemplis illustramus. Præterea ποιῆσθαι, interdum significat, *ducere, existimare*; quasi dicas *aliquid [in mente] sibi fingere.* Thucyd. l. i. c. 118. τότε ἐκέτι ἀνασχέδον ἐποίητο: *hanc rem non amplius ferendam putabant.* Vid. eund. l. ii. c. 21. ubi eadem phrasis occurrit. Sic περὶ πολλὰ ποιῆσθαι, magni (sibi) aliquid facere, seu aliquid magnum putare: περὶ ὀλίγα ποιῆσθαι, &c. Item δεινὸν ποιῆσθαι, *indignum aliquid ducere*, apud Thucyd. l. i. c. 120. & alibi. At δεινὰ ποιῶν, *indigna facere*, apud Demosth. pro Ctesiph. p. 332. A. & sexcentis aliis in locis. Hujus generis etiam sunt, ποιῆσθαι μῆμην, *mentionem facere*: ποιῆσθαι λόγους, *verba facere*: ποιῆσθαι ἐρωτήσεις, *questiones proponere*, apud Ælian. V. H. iii. 19. ποιῆσθαι ἀπόβασιν, *exscensionem facere in terram*, apud Thucyd. lib. ii. c. 3. & alibi. In his autem & similibus loquendi generibus etiam si τὸ ποιῆσθαι non videatur habere vim illam reflexivam (fas mihi sit barbaro hoc vocabulo uti) quam verbis Mediis propriam esse diximus; differt tamen à notione verbi Activi. Nam ex. gr. ποιῶν ἀπόβασιν, foret, *efficere ut alii exscendant,*

five

sive aliis copiam facere excendendi: ad quam, ut puto, ambiguitatem evitandam, Thucydides, alique Scriptores (ut Herodian. lib. iii. c. 9. n. 17.) de ipsis excendentes, non solent dicere, ποιῆν ἀπόβασιν, sed semper ποιῆσθαι. Sic ποιῆν ἐρωτήσεις, dici posset de illo, qui quaestiones, aliis proponendas, scripto mandat, seu oratione metrica componit; (nam τὸ ποιῆν de Poëtis propriè & κατ' ἐξοχὴν dici, constat) quod longè diversum est ab illo sensu, quo accipitur τὸ, ποιῆσθαι ἐρωτήσεις. Idem dictum putet Lector de aliis hujusmodi phrasibus; ut ποιῆν, & ποιῆσθαι μῆμην; ποιῆν, & ποιῆσθαι λόγους, etc. de quarum differentia agimus etiam infra Num. 47, 59, 60, et 61.

34. Ἀμύνειν, propriè significat, *propulsare, arcere*: diciturque vel, Ἀμύνειν τινὸς κακὸν, vel τινὶ κακὸν, *propulsare ab aliquo malum*. Interdum cum solo Dativo personæ construitur, habetque notionem *opitulandi, vel auxiliandi*: quasi dicas, propulsando injuriam, alicui auxiliari. Utroque autem sensu ad alterum semper refertur. Thucyd. lib. i. c. 105. Οἱ Πελοποννήσιοι ἀμύνειν βυλόμενοι Αἰγινήταις. Et c. 120. Ἦν μὴ τοῖς κάτω (i. e. oraë maritimæ accolis) ἀμύνωσι. Et eod. l. c. 50. Δείσαντες (οἱ Ἀθηναῖοι) μὴ αἱ σφίτερας δέκα νῆες ὀλίγαι ἀμύνειν (τοῖς Κερκυραίοις) ᾤσι. Hom. Iliad. Φ. Αἰὲ γὰρ τοι ἀμύνωσιν Θεοὶ αὐτοί: *Semper tibi Dii ultro opem ferunt*. Plura exempla passim obvia hîc omitto. At Medium Ἀμύνομαι, significat, à me vim, vel, injuriam, repello defendo, vel propulso. Thucyd. l. i. c. 123. in fin. Λέγουσι τὰς σπονδὰς ἔχ' οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ πρότερον ἐπιόντες: *non qui vim illatam à se propulsant*. Et cum accusativo ἀμύνεσθαι τινα, aliquem, vel alicujus injuriam à se propulsare. Thucyd. lib. i. c. 144. Πολέμῳ δὲ ἔκ' ἄρξομεν, ἀρχομένης δὲ ἀμυνόμεθα. Ælian. V. H. xiii. 1. de Atalanta: Διώκονσα θνητὰ, ἣ ἀμυνόμενη τινα, *persequens feras, aut quædam à se defendens*. Non solum vero ἀμύνεσθαι quis dicitur, dum injuria inferitur; sed etiam post injuriam illatam. Posteriore casu τὸ ἀμύνεσθαι significat, *ulcisci se, vel injuriam sibi illatam vindicare*: ut apud Thucyd. lib. i. c. 96. πρὸς σχήμα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι ᾧ ἐπαθον. *Causa quæ prætexebatur,*

tur, erat, ultio injuriarum [à Rege Persiæ] *acceptarum*. Plura exempla passim obvia sunt. Et quoniam qui *ulciscitur* malum malo/repndit: hinc τὸ ἀμύνεσθαι, simpliciter interdum accipitur pro *par pari referre*; vel *vicem alicui reddere*; etiam bono sensu. Thucyd. l. i. c. 42. Ἀξίετω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι: *Dignum* [vel *æquum*] *conseat, parem nobis gratiam referre*. Et quoniam *pugnando* injuria, vel vis propulsari solet; hinc idem verbum interdum notionem habet *pugnandi*, vel *dimicandi*; eoque sensu, (more scilicet aliorum verborum *pugnandi*) cum præpos. περὶ & ἐπὶ construi solet: ut ap. Homer. ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς: & Xenoph. ἀμύνεσθαι ἐπὶ τῶν νεκρῶν.

Verbo Ἀμύνω, & Ἀμύνομαι, significatione fere respondet verbum Τιμῶν & Τιμῶμαι: unde quæ de priore dicta sunt, etiam posteriori accommodari possunt.

35. Στέλλω, *mitto alterum*: Στέλλομαι, *mitto me*: i. e. *eo, proficiscor, venio*: diciturque tam de itinere terrestri, quam maritimo: ut ἐλάττω denotat tam expeditionem terrestrem, quam navalem. Eurip. Troad. ver. 1264. Στελλώμεν οἴκαδ' ἄσμενοι Τροίαν ἀπο: *Proficiscamur libentes domum à Troja*. Ælian. V. H. xiv. 17. Σωκράτης ἔλεγε, δι' αὐτὸν Ἀρχέλαον μηδένα εἰς Μακεδονίαν στέλλεσθαι: *propter ipsum Archelaum neminem in Macedoniam proficisci*. Vid. eundem lib. viii. c. 5. Frequentissimè autem hoc sensu usurpatur ἐλάττω: quod quamvis sit Aor. 2. Passivi, significationem tamen habet Mediā; ut & multa alia verba Passiva: qualia sunt ἀντιπεποιήμαι, ἀντιποιηθεῖς, μελαπεποιήμαι, περιόβημαι, περιαιθεῖς, ἐπιδειγμένω, ἐκκεκομισμένω, (qui sua exportavit apud Thucyd. l. ii. c. 78.) προσσηρισμένω (qui se gessit, vel præbuit, apud Demosth. Orat. de Pace in fin) & alia. Eurip. Androm. ver. 250. Ἐκείνο λέξον, ἔπειθ' ἔνικ' ἐλάττω: . . . *cujus gratiâ huc venerim*. Schol. rectè, ἔτιν' χάριν παρεγενόμην. Hermione enim, quæ ibi loquitur, à nemine missa erat, sed

[i Aët. viii. 40. φιλιππῶ δὲ εὗρεθ' εἰς Ἀζύον, respondet conjugationi Niphali, *Il se trouva*, non autem *Il fut trouvé*. BEZA. et sic Versio apud Mons.]

sponte

sponte sua venerat in fanum Thetidis, ut Andromachen, insidias & minas ejus fugientem, inde abstraheret. Idem Med. ver. 668. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς δισπιωδὸν ἐγάλης; pro iis ὀμφαλόν: *Quare vero ad umbilicum terræ, ubi Oracula redduntur* (i. e. Delphos) *profectus es.* Alloquitur ubi Medea Ægium, Regem Atheniensium, qui ab Oraculo Delphico (quo nullius jussu, sed sponte sua, profectus fuerat) redux, Corinthum, ubi tunc Medea versabatur, appulerat. Neque Poëtæ solum, sed & scriptores pedestres sic loquuntur: ut Lucian. in Timon. p. 164. Ed. Amstel. Σὺ δ' αὐτῇ χάριν ἐγάλην: *Tui ipsius gratiâ huc veni.* Obiter hic notandum est, Heliodorum Æthiop. lib. ii. c. 26. pro γέλλεισαι (quatenus nempe significat, *ire, proficisci*) minus eleganter, & nescio an satis Græcè, dixisse, γέλλειν ἑαυτὸν. Sic enim ait: Πυθαγόρου δὲ ἰθαί τινα Δελφὸς Ἑλληνίδα πόλιν, Ἑλλοι εἰς ταύτην ἱμαντὸν εὐὲν με contuli. Sed quicquid sit; apparet saltem ex hoc loco, τὸ γέλλεισαι, in Medio, idem esse, quod γέλλειν ἑαυτὸν.

36. Ad hanc Classẽ etiam referenda sunt verba Media, quorum vis exprimenda est per se invicem; inter se, vel adversus se invicem: quando nimirum Actio & Passio ab utraque parte est reciproca: veluti si dicas, *inter se dividere, inter se contendere, &c.* Hujus generis verbum est, νέμεισαι, quod notat, *inter se dividere, vel partiri* (quo sensu etiam usurpatur verbum μερίσσειν) ab Activo Νέμω, *tribuo, distribuo, partior, assigno.* Demosth. adv. Olymp. p. 694. C. Ἐναιμάμεθα τὸ ἴσον ἰκάτως τῇ φανίᾳς ἐσίας; *Partiti inter nos sumus ex æquo bona* [Cononis] *manifesta:* i. e. immobilia, ut vulgò vocantur. Et paulò post: Διεναιμάμεθα τὴν Κόνωνος ἐσίαν: *inter nos divisimus Cononis bona.* Herodian. lib. iv. c. 3. n. 10. de filiis Severi, Caracalla & Geta: ἰδοξὺν αὐτοῖς νέμασθαι τὴν ἀρχήν: *Visum ipsis fuit dividere inter se imperium.* Æschin. contra Ctesiphont. sub. fin. Ὡς περὶ ἐκ τῶν ἐργῶν τὰ περιώσια νειμάμενοι, i. e. interpr. Wolfio, *Sed tanquam de collectis, iis, quæ supersunt, distributis.* Quasi esset Activum, νέμασις. Tu verte; *Tanquam reliqua de symbolis (vel collatistia pecunia) inter vos partiti.* Demosth. advers.

advers. Mid. p. 413. B. Ἐπὶ οἷσθ' ὑμῶν εἰσοίσαι, ὑμῖς δὲ
 νείμισθαι; an putatis me vobis contributurum pecuniam;
 vos autem eam inter vos partituros esse? Wolfius minus
 propriè & accuratè, *fruituros esse*. Thucyd. l. ii. c. 17.
 Τὰ μὲν γὰρ τείχη ᾤκησαν κατανημέμενοι, ubi Interpres rectè,
 eos [muros] *inter se partiti*. Hinc ergo satis apparet,
 falli Henr. Steph. qui in Thesauro suo tradit νείμασθαι, in
 Medio, interdum Activè poni, pro *dividere, parti*:
 quasi nulla inter ea esset differentia. Atqui, ὁ νείμων, in
 Activo, aliis simpliciter aliquid distribuit, nullâ ad ipsum
 portione redeunte: at ὁ νειόμενος, in Medio, ipse por-
 tionem ex distributione, vel partitione accipit. Hinc
 νείμασθαι interdum verti potest, *ex distributione portionem*
accipere. Hoc sensu verbum νείμασθαι clare accipitur
 apud Demosth. Orat. i. adversus Stephan. p. 617. ubi
 Orator ait: Ἄ δὲ τῶν πατρῶων ἐνεμάμεν ἑγὼ, ταῦτα
 λογίζεσθαι. Quæ Wolfius rectè sic Latine reddidit: *Quæ*
autem è patrimonii partitione accepi, &c. Idem Olynth.
 iii. sub fin. Καὶ ταῦτα, ἃ νῦν ὑμῖς νείμεισθε: i. e. ὃν νῦν
 ὑμῖς μέρος λαμβάνετε: qua phrasi ipse Orator in eadem
 re paulò post utitur. Loquitur ibi autem de pecunia
 θεωρικῇ, quæ in singulos cives Athenienses, pauperiores
 saltem, distribuebatur. Et quoniam ea, quæ partitione,
 seu distributione factâ, nobis obvenierunt, pro nostris de-
 inceps possidemus, incolimus, vel inhabitamus: hinc
 factum, ut νείμασθαι, interdum (ex consequenti nimirum)
 ponatur, pro *possidere, incolere, inhabitare*, &c. Thucyd.
 l. ii. c. 30. Καὶ παραδίδασσι Παλιεῦσι τὴν γῆν καὶ πόλιν
 νείμασθαι. Et cap. 27. ejusd. lib. τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακε-
 δαιμόνιοι ἔδωκαν Θυρίαν οἰκίην, καὶ τὴν γῆν νείμασθαι: i. e. *dede-*
runt eis terram incolendam: vel etiam propriè, inter se di-
videndam. Et lib. i. c. 84. Ἐλευθεραν πόλιν νειόμεθα:
liberam urbem incolimus. Et lib. ii. c. 72. Ἠσυχίαν
 ἄγχι, νειόμενοι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν, i. e. *incolentes, vel*
possidentes. De pecoribus etiam dicitur νείμασθαι, sensu
pascendi; quod inde est, quia ea, quæ possidemus, etiam
 in usum nostrum vertimus, seu iis fruimur. Vel (quod
 verius puto) νείμασθαι πιδία, λειμῶνας, &c. cùm de pecori-
 bus dicitur, propriè significat, *incolere campos, seu in iis*

versari: quo sensu accipitur apud Aristotel. de Histor. Animal. lib. ix. c. 18. ubi de ave *ἱραδίῳ* inquit: *Νέμται δὲ ἔλη, καὶ λίμνας, καὶ πεδιά, καὶ λεμῶνας*: i. e. in illis degit, *versatur*: seu, lacus, campos, et prata celebrat. Quoniam autem animantia, his in locis, ubi degunt, seu versantur; etiam *pascuntur*: hinc notio *pascendi* verbo *νέμεσθαι* quoque contributa est.

37. *Διαλέγεσθαι*, inter se colloqui; sive invicem dare & accipere sermones. Sic *βουλευέσθαι*, inter se conferre consilia; seu deliberare, consultare inter se: cum nempe de pluribus dicitur. At de uno cum dicitur, significat, secum deliberare, vel consultare: uti *λογίζεσθαι*, secum reputare: *ἰθυμίζεισθαι*, secum copitare, &c. Ejusdem indolis etiam est verbum *κοινολογέσθαι*; quod significat, per sermones secum invicem aliquid communicare.

38. *Διαλύεσθαι*, in Medio, dicitur de illis, qui de lite inter se decidunt & transigunt. Propriè est, se invicem solvere; seu vincula quasi litis, quibus homines impediti & confrikti teneri solent, inter se dissolvere. At *διαλύειν*, in Activo, est, alios lite exsolvere, seu litem aliorum dirimere. Thucyd. lib. iii. cap. 83. *Οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύων*. Quod Scholiastes rectè exponit, ὁ φιλονεικῶν. Demosth. i. adv. Onet. haud procul à princ. *Διαλύειν ἡμᾶς Ὀνήτωρ ἐν ἐπιχείρησιν*. Quod Wolf. rectè vertit: *Dirimere controversiam inter nos Onetor non instituit*. Sed *διαλύεσθαι*, ut diximus, aliud est. Theophr. de Charact. c. 12. de homine præposuere omnia agente: *Παράν διαίτην, σιστρέει, ἀμφοτέρων βουλομένων διαλύεσθαι*. Quod Casaub. interpretatur: *Carpus arbiter, duos litigantes quorum uterque rem transigi optat, inter se committet*. Alian. V. H. xii. 3. *Συνέβηδυσεν διαλύεσθαι πρὸς τοὺς πολεμικοὺς*: *suasit ut pacem facerent cum hostibus*. Et cum præpos. *περὶ*, apud Thucyd. lib. i. c. 145. *Δίκην διαλύειν περὶ τῶν ἰσχυμάτων*: [non armis,] sed jure de expostulationibus mutuis decidere. Et cum Accusativo, *διαλύεσθαι ἰσχυμάτα*, apud Thucyd. l. i. c. 140. *Διαλύειν ἔχθραν*, Alian. V. H. i. 24. *Διαλύεσθαι νῆες*, Eurip. Orest. ver. 1679. *Διαλύεσθαι πόλεμον*, *bellum facere dissolvere, seu pacem cum hoste facere*. Demosth. Philip.

Philip. i. p. 16. B. Ἐως ἂν διαλυσώμεθα τὸν πόλεμον. Nimirum, διαλῦσαι πόλεμον, in Activo, dicitur de illis, qui bellum alienum, non proprium dissolvunt; seu inter duos belligerantes, ipsi belli expertes, pacem conciliant: at διαλύσασθαι πόλεμον, dicuntur illi, qui bellum proprium inter se dissolvunt, seu inter se pacem faciunt. Hæc tamen differentia, quamvis certa, neque parvi momenti, perpetuo ab Henr. Steph. aliisque confunditur.

39. Eadem est ratio verbi cognati Καταλύω, & καταλύμαι. Nam καταλύσθαι, in Medio, absolute positum, interdum significat *de lite transigere*, seu *litē mutuo consensu dirimere*, vel *componere*. Vid. Thucyd. lib. i. c. 81. & lib. v. c. 15 & 17. Et καταλύσασθαι πόλεμον, cum Accusativo, apud Dion. Halicarn. l. viii. c. 47. eodem sensu quo διαλῦσασθαι. At καταλύσαι πόλεμον, in Activo, alienum bellum dissolvere, apud Thucyd. l. i. c. 24 & 82. & lib. ii. cap. 29 sub fin. & aubi. Apud eund. lib. v. c. 47. καταλύειν πόλεμον, dicitur de belli communis (quod scilicet partim proprium est, partim alienum) dissolutione. Sic διαλλάτθαι, in Medio, sibi mutuo reconciliari: at διαλλάξαι, alios inter se reconciliare: ut apud Xenoph. Ἑλλην. lib. iv. p. 541. A.) Ἀλλήλοις μὲν δήλλαξιν αὐτοὺς. Θίσθαι φίλια (non θίσαι) amicitiam cum aliquo, vel inter se facere. (Vide Ælian. V. H. xii. 3.) Συνθίσθαι, inter se pacisci, seu passionem inter se inire: (quo sensu Activum συνθίσαι, nunquam usurpatur.) Ἐπιδιαιτῆσθαι, (vid. Harpocrat. h. v.) Σπίνδισθαι, libando pacisci, seu fœdus, societatem, &c. libando cum aliquo, vel inter se inire: quo sensu Activum σπίνδω (quod simpliciter tantum notat, *Diis libare*) apud nullum idoneum Scriptorem me legisse memini. Sic σπονδοποιεῖσθαι, itidem in Medio, fœdus inter se facere, sive inire: idem nempe quod σπονδὰς ποιῆσθαι, vel σπονδὰς σπινδίσθαι.

40. Ob eandem rationem (ob actionem scilicet & passionem ab utraque parte reciprocā) verba pugnandi, contendendi, certandi, &c. fere sunt Formæ Mediæ: ut, μάχεσθαι, ἀγασθῆναι, πλελλῆσθαι, διαπλελλῆσθαι, ἀμυλλᾶσθαι, μάρασθαι, ἀμύνεσθαι, κρίεσθαι, ἀκροεολί-
 ζεσθαι, ζίσθαι,

ῥισθαι, διαξιφίζεσθαι, διαδορατίζεσθαι, διαδικάζεσθαι, διακορτίζεσθαι, (jaculando certare) Xenoph. de Inst. Cyr. l. i. p. 14. διατοξίζεσθαι (sagittando certare) apud Xenoph. ibid. De duobus posterioribus verbis obiter notandum : utrumque extra compositionem activè tantum usurpari, & simpliciter significare, illud, *jaculari* ; hoc, *sagittare* ; sine certamine scilicet. Unde colligere licet, dictis verbis *pugnandi* & *certandi* Formam Mediam non temere attributam fuisse.

41. Neque quisquam mihi hîc objiciat, non omnia verba *pugnandi*, *certandi*, &c. esse Media, sed quædam etiam Activa ; ut πολεμίω, ἱρίζω (quamvis etiam dicatur ἱρίζομαι) διαπαλαίω, πυκνίσω, πυγμαχίω, ἀψιμαχίω, φιλονεικίω, & si quæ sunt alia. Nam primum, plura sunt Media, quam Activa. Deinde notandum est, verba Media *pugnandi*, *certandi*, &c. habere notionem bilateralem (ut sic loqui mihi liceat ;) at Activa unilateralem tantum. Sic ex. gr. cum Græci dicunt πολεμεῖν ; Grammatico sensu ad unum tantum belligerantem respiciunt : at cum dicunt, μάχεσθαι, ἀγωνίζεσθαι, &c. utriusque partis pugnam, vel certamen designant. Licuit autem Græcis, negotiorum ejusmodi bilateralium, nunc utramque partem, per verbum Medium ; nunc alteram tantum, per verbum Activum exprimere.

42. Cæterum ad verba *contendendi* & *litigandi*, pertinent etiam sequentia : Διαφίρισθαι, φιλοτιμιῖσθαι, διατινίσθαι, λοιδορεῖσθαι. De ultimo verbo pauca hic addemus. Λοιδορεῖν, in Activo, est, *jurgio alterum incessere*, seu *maledicta & convitia alteri ingerere* : Λοιδορεῖσθαι autem, mutuis maledictis & convitiis se proscindere, seu, *jurgio inter se contendere*. Aristoph. Nub. γ. 62. Περὶ τῷ ὀνόματι δὴ ταῦτ' ἰλοιδορέμεθα, *De nomine tale inter nos intercessit jurgium*. Ubi si ponas Activum ἰλοιδορέμεν ; sensus hic erit : *De nomine (seu nomen quod adtinet) alios jurgio & convitiis insectabamur*. Quæ sententia à priore longè diversa est. Et in ead. fab. ver. 1357. "Ὅθεν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξετάμεθα λοιδορεῖσθαι ἰγὼ φράζω : *Unde primum inter nos verbis & maledictis contendere cæperimus, dicam*. Et in Ran. ver. 881. Λοιδορεῖσθαι

εἶσθαι δ' ὃ πρέπει ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀροπαλίδας :
Non decet Poëtas mutuis convitiis se infectari, ut quæ pa-
nes vendunt mulieres. Helych. Κυριεύεσθαι, λοιδορεῖσθαι,
 διαμάχεσθαι. Et in constructione adiscit Dativum;
 secus ac Activum λοιδορεῖν; quod cum Accusativo con-
 struitur: cujus quidem diversitatis ratio (de qua Gram-
 matici omnes altum silent) ex superioribus facile intelligi
 potest. Verba enim *contendendi* & *litigandi*, Dativum
 adiscere solent: in quorum numero cū sit verbum
 Medium λοιδορεῖσθαι, non mirum est, id constructionem
 quoque illorum imitari. Aristoph. Equit. γ' 1397.
 Μιθῶν τι ταῖς πόρναισι λοιδορῆσαι: *Scortis dicit convitia;*
 in mutuo scilicet jurgio. Et sic alibi passim.

43. Quamvis autem verbum λοιδορεῖσθαι propriè id,
 quod diximus, significet; sæpe tamen notione unilate-
 rali accipitur pro, *alteri maledicere*: quo sensu à natura
 verborum Mediorum degenerat, nec ab Activo λοιδορεῖν
 quicquam differt, præterquam constructione. Aristoph.
 Eccles. ver. 248. Ἀτὰρ ἦν Κέφαλος σοι λοιδορῆται: *Sed*
si Cephalus maledicetis te aggrediatur. Plutarch. περὶ
 παιδ. ἀγωγ. in princ. Τοῖς ἐλέσχειν καὶ λοιδορεῖσθαι βελομέ-
 νοις. Plura exempla passim occurrunt. Hinc autem ap-
 paret, pro λοιδορεῖν, quidem posse adhiberi λοιδορεῖσθαι;
 sed non contra τὸ λοιδορεῖν semper posse fungi vice τῷ
 λοιδορεῖσθαι.

44. Verba repellendi, rejiciendi, repudiandi, depo-
 nendi, &c. solent esse Media: ut ἀπόσασθαι, ἀποτρέψασ-
 θαι, ἀποτρίψασθαι, ἀπερίσασθαι, ἀποποιήσασθαι, ἀποπέμ-
 ψασθαι, ἀποσκινάσασθαι, ἀποδιδομπήσασθαι, ἀποδάλ-
 λισθαι, ἀποκρῆσθαι, ἀποσιῖσασθαι, ἀποφορτίσασθαι,
 ἀποδάλλυσθαι, δίσσθαι, ἀπείσθαι, καλαθίσθαι, προῖσθαι,
 &c. quorum vis Media exprimenda est per Latinum
 illud, à se. Thucyd. lib. i. c. 18. Κοινῇ ἀπώσανται
 τὸν βάρβαρον. Et cap. 32. καλαμόνας ἀπιωσάμεθα Κο-
 ρινθίους. Demosth. Olynth. i. Ἴνα τὴν ἀδοξίαν ἀποτρι-
 ψάμεθα. Theocr. Idyll. xi. ver. 19. Τί τὸν φιλέ-
 ον ἀποδάλλῃ; *Quare amatem respuis?* Pollux lib.
 i. c. 1. sect. 28. ubi agit de verbis avertendi &
 averruncandi: Ἀγὼ ἀποπέμψασθαι, μὲν δὲ ἀπολύσασθαι,
 ὡς δὲ ἀποτρίψασθαι

ἀποτρέψασθαι (an potius ἀποτρέψασθαι) ἀποδοσιμότησθαι; Sic ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, repudiare uxorem, vel divorcium cum uxore facere: προείδαι τὰ πρᾶγματα, res quasi à se projicere, vel abjicere, i. e. negligere. Ἀποθίσθαι ἔχθραν, ὄργην, ἀρχήν, &c. deponere inimicitiam, iram, imperium, &c. Καταθίσθαι τὸ ἱμάτιον, deponere pallium: Θίσθαι πόλεμον, bellum deponere; apud Thucyd. lib. i. c. 82. in fine, ubi simplex ponitur pro composito καταθίσθαι, vel ἀποθίσθαι. Eadem autem phrasis (ut obiter hoc moneam) interdum notat, bellum suscipere, seu inferre: cujus significationis ratio exponitur suprâ Num. 25. Cæterum, dicta Verba in Activo diversum plerumque sensum habent. Nam ex. gr. θίσει πόλεμον, foret, bellum alicui creare; quomodo θίσει ἄλγος, apud Homer. Il. A. ver. 2. dolores alicui creare.

45. Ἀπωθεῖν, in Activo, tria significare potest: 1. A se aliquid trudere, vel repellere; sensu nempe proprio: nam sensu metaphorico video tantum usurpari Medium ἀπώσασθαι; ut ἀπώσασθαι δέησιν, δαρείαν, φίλιαν, &c. 2. A se repulsum in alterum amovere. 3. Ab altero aliquid repellere. Quod ad primam significationem adtinet; nihil interesse videtur, utrum Activum, an Medium usurpetur: nam promiscuè utrumque verbum illo sensu usurpari video. Demosth. Olynth. ii. p. 8. A. de Philippo Rege: Τύτες [τὰς ἀνδρας] πάντας ἀπωθεῖν αὐτὸν ἴφη: Hos omnes à se repellere, vel summovere dixit. Ælian. V. H. xii. 22. πρῶτον μὲν λίδον ἔλκει πρὸς ἑαυτὸν. ἵτα ἀπωθεῖ. Ubi etiam dici poterat ἀπωθεῖται. Et nescio sanè annon ibi sic scriptum fuerit; præsertim cùm proximè sequatur, &. Videtur enim illud ται, inter duas syllabas affinis soni, δι, & &, facile excidere, vel absorberi potuisse. Herodian. i. 12. 18. Οἱ ἵπποι τὰς ἐπιβάτας ἀπωθάντο: Equi sessores excutiebant. Ubi vides Medium propriè adhiberi de repulsione, vel excussione rei corporeæ. Secundæ significationis, quam verbo Activo ἀπαθεῖν tribuimus, exemplum habes apud Demosth. Olynth. i. sub fin. ubi Orator ait: Διὶ ἀπαντας βοηθεῖν, & ἀπαθεῖν ἐκείσε τὸν πόλεμον, i. e. bellum à nobis repulsum in Philippum avertere. Sed hac significatione

nescio, an Verbum Medium ἀπώσασθαι usurpare liceat. Nam in memorato loco Demosthenis duplex est verbi Activi ἀπαθῆν (ut Grammaticè loquar) transitio: prima in rem quæ repellitur: altera in personam, vel locum, in quem res repulsa avertitur: quarum notionum posterior à verbo ἀπώσασθαι, aliena esse videtur. Tertiæ significationis exemplum foret, si quis diceret, ἀπίωσα αὐτῇ ἐπιφερόμενον λίσσεται, κύναι, &c. in quibus loquendi generibus itidem adhibere non liceret Medium ἀπώσασθαι. Rectè autem quis à rebus propriis, (ut bonis suis, parentibus, liberis, patria, &c.) dicetur ἀπώσασθαι κίνδυνοι, πόλεμον, κακόν, &c. Nam malum quod quis à rebus suis propulsat; à se quoque propulsare putandus est. Sed longum foret, cætera quoque hujus generis Verba Media, suprà à nobis memorata, ad eundem modum cum Activis conferre, & quomodo inter se differant, hoc loco accuratius ostendere. Quare ipse Lector, si lubet, in eo, quod reliquum est, industriam & acumen suum exerceat. Nam nobis satis est, digitos quasi ad fontes intendisse.

Quæ autem de Verbis Mediis Reciprocae significationis hætenus dixi, non ita accipi velim, quasi Verbis Mediis uti liceret, ubicunque est sensus reciprocus. Nam sæpe id facere non licet, volente sic & jubente usu, penes quem est jus & norma loquendi. Sic ex. gr. quamvis Græci dicant, ἀπάγξασθαι, pro *strangulare se*, vel *suspendere se*; non tamen ad eandem formam pro *occidere se*, dicere solent, ἀποσφάξασθαι, vel ἀποκλίνεισθαι; sed ἀποσφάζει αὐτόν, vel ἀποκλίνειν αὐτόν: seu, ut magis Atticè dicam, ἀποκλινέειν αὐτόν: quæ phrasi usus est Plato in Phædone, p. 377. E. Quare usus hic consulendus, neque sine eo temere quicquam hac in re statuendum est.

47. Præterea dantur Verba quædam Media, in rem transeuntia, quorum differentia à Verbis Activis non tam apertè in oculos incurrit, quàm eorum, de quibus hætenus egimus. Intelligo hic autem ea Verba Media, quorum significatio mixta, seu reciproca, debiliior est, quàm cæterorum; utpote in eo tantum consistens, quod quis non in alieno, sed proprio negotio aliquid agat.

agat. Hujus generis Verba sunt, διαλύσασθαι, & καταλύσασθαι, quando in rem transeunt. Nam ex. gr. διαλύσασθαι, & καταλύσασθαι πόλιμον, est, proprium bellum dissolvere, seu pacem cum hoste suo facere; ut jam suprâ Num. 38. & 39. docuimus: at διαλύσαι, & καταλύσαι πόλιμον, est bellum alienum dissolvere, seu pacem inter duos belligerantes facere. Ælian. V. H. i. 21. Πάντα κατεπράξατο, ὅσα ἠδυνήθη: *Omnia ex sententia confecit.* In suo nempe negotio, seu pro se. Nam κατεπράξει, potius foret, pro alio confecit: ut apud Xenoph. lib. vii. Ἀναβ. p. 420. C. Οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπράξαντες. Et apud eund. Ἑλλην. lib. iv. pag. 540. E. Ἐνέμισι καταπράξει αἱ τι τῇ πόλει ἀγαθόν. Potest cæteroque τὸ καταπράττειν, etiam dici de eo, qui sibi, vel pro se, aliquid conficit: ut apud eund. Xenoph. de Inst. Cyr. l. vii. p. 198. C. & 199. B. & 201. B. Eodem pertinent phrasæ illæ, ποιήσασθαι εἰρήνην, ποιήσασθαι πόλιν ἰσχυράν, ποιήσασθαι ταφάς, ποιήσασθαι ἀπόδασιν, &c. de quibus egimus suprâ in verbo ποίω, Num. 32. Thucyd. lib. i. c. 13. Ἡ Ἑλλὰς τὰ ναυτικά ἐξηρτύετο. Et eod. l. c. 121. Ναυτικόν τι ἐξαρτυρόμεθα. Ubi (ut & pluribus aliis in locis apud eundem Scriptorem) τὸ ἐξαρτύεσθαι, semper refertur ad propriæ, non alienæ classis instructionem. Xenoph. in Vit. Agefil. sub fin. Τὸ μὲν σώματι εἰκόνα γήσασθαι ἀπίσχυτο: *A corporis sui simulacro statuendo abstinebat.* Thucyd. lib. i. cap. 25. princ. Εἰ ἀπόρῳ εἴχοντο τὸ παρὸν δίδοιαι: *Non reperiiebant, qua ratione rebus suis in præsens consulerent.* Eurip. Hippol. ver. 709. Ἐγὼ τὰ μὲν θήσομαι καλῶς: *Ego res meas rectè ordinabo.* At idem in ead. Fab. v. 521. Ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς. Ubi Nutrix res Phædræ, non suas rectè se curaturam dicit. Sic Xenoph. in Vit. Agefil. in fin. Ἀἱ δὲ τιθεὶς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς: *Semper vero amicorum res in tuto locans, vel stabiliens.*

48. Pariter διατίθεσθαι dicitur, qui res suas ordinat: & specialiter, qui testamentum [de bonis suis] facit: item qui sua vendit (quo sensu ei respondet Anglo-
rum

rum *dispose*) ut apud Xenoph. l. vii. Ἀναξ. p. 403. & Ἑλλης. lib. iv. p. 540. C. Demosth. Olynth. ii. p. 8. A. & alibi. At διαθεῖναι τὰ πρᾶγματα, res aliorum ordinare, vel administrare. Thucyd. lib. i. c. 126. Επιτελείαντες τοῖς ἐνεία ἄρχουσιν τὴν φυλακὴν, καὶ τὸ πᾶν διαθεῖναι: *Commisā novem Archontibus curā, custodiam Urbis, omnesque alias res* [publicas nimirum, non suas, seu privatas] *ordinandi, vel administrandi.*

49. Æschin. contr. Ctesiph. pag. 279. B. Παρέξουσαι νόμον ἑδὴν προσήκουσα, *legem pro* [se, vel *pro causa sua*] *proferent, à re prorsus alienam.* Et mox, Νέμον, δὲ νῦν ἐγὼ παρέχομαι, *legem quam nunc pro me cito.* Et paulo post: Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τέτων τέχνας παρέξομαι συνηγόρους τὸς νόμους. Ubi παρέξομαι, est, *ad defensionem causæ meæ producam.* Nam falleretur utique, qui putaret Verbum illud Medium hic simpliciter idem significare ac Ἀδitivum παρέχω. Idem Æschin. in Timarch. p. 187. C. Ἀγοραῖα τεκμήρια παρέχομαι: *pro se adducens, vel proferens.* Sic παρέχουσαι μάρτυρας dicitur, qui in causā propria testes producit. Plato in Apolog. Socr. p. 366. A. Ὅτινινα ἰχρὴν ἐν τῷ ἑαυτὲ λόγῳ παρέχουσαι Μίλιτον μάρτυρα. ἢ δὲ τότε ἐπιλάβειτο, νῦν παρατρίβειτο. Æschin. in Timarch. p. 188. B. ἢ τὸν Θεὸν μάρτυρα παρέχομαι. Et proxime ante: Εἰ μὲν μάρτυρας παρεχομένη. Et pag. seq. A. Μαρτυρίας φησὶ παρέξασθαι. Demosth. in Aphob. i. p. 554. A. Καὶ καθ' ἑκάστην μάρτυρας παρασχέσθαι ἀξιώτα. Ceterum sunt alia loquendi genera, in quibus τὸ παρέχομαι non est Verbum verè Medium, sed potiùs Medio-activum ut apud Xenophon. in Hierone, sub princip. Εἰ τὰ ἐν τῷ γένει γινέσθαι σαφειέρας ἡμῖν τὰς αἰσθήσεις παρέχειναι: *Sic ea, quæ vigilantibus nobis accidunt, sensus nostros fortius afficiunt.* Sic παρέχουσαι, pro *efficere, vel reddere*, est, Verbum Medio-activum: ut apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 24. C. Ἡ ἀρετὴ ἡμφορίας παρέχειναι καὶ δικαιοσύνης: *Virtus* [homines] *reddit prudentes & iustos.* Hinc non mirum est, Activum παρέχειν, eodem sensu quoque usurpari: ut apud laudatum Plutarch. eod. lib. p. 28. D. Ταῦτα μὲν ἐν ἀδελφῇ παρέχειν τῇ

τῶν ποιημάτων ἀκρόασιν. Sed redeo ad usum Verborum Mediorum.

50. Thucyd. lib. ii. cap. 24. princip. Οἱ Ἀθηναῖοι φυλακὰς κατέστησαν κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν, *Pro se, vel sibi constituerunt.* Et eod. cap. Ἔδοξεν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει χρημάτων χίλια τάλαντα δίσθαι. Ubi δίσθαι, est, in suum usum reponere. Aliud θίσθαι, & καταθίσθαι. Demosth. adv. Timocr. p. 463. lin. ult. Δραχμὴν δὲ κατέστησαν ὑμῖν, i. e. vobis persolverunt, vel numerarunt. Sic Ἀθῆναι δέξαν καταθίσθαι, apud Thucyd. lib. iv. c. 87. in fin. propriè est, *immortalem gloriam* [apud alios] *sibi deponere*: i. e. *gloriam immortalem sibi comparare.*

51. Pariter, εἰσκομίσασθαι, ἐκκομίσασθαι, & διακομίσασθαι, apud Thucyd. semper dicuntur illi, qui *res suas, vel aliquid in usum suum, in- ex- & transportant.* Ut lib. i. c. 117. Οἱ Σάμιοι εἰσκομίσαντο καὶ ἐκκομίσαντο, ἀ ἐβάλλοντο. Idem lib. ii. c. 5. in fin. Ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχῃ εἰσκομίσαντο: Postquam fructus aliasque res suas ex agris in urbem comportassent. Et eod. lib. c. 14. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκκομίζοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν παῖδας, καὶ γυναῖκας: Liberos nempe & uxores suorum. Idem l. i. c. 89. in fin. Διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ἐπεξέθοντο παῖδας, καὶ γυναῖκας: Transportarunt rursus eò, unde in loca tutiora eduxerant, liberos & uxores suas. At idem, lib. ii. c. 6. in fin. ubi narrat Athenienses Plataënsium uxores & liberos ex Platæa exportasse, & in terram suam traduxisse, verbo Activo ἐκκομίζειν utitur.

52. Nimirum (quod jam supra monuimus in verbo ποίω, 32) verbis Mediis (verè scilicet talibus) uti non licet, cum quis alteri, vel pro altero aliquid facit, seu alienum negotium agit: quamvis contra Græci non semper utantur verbis Mediis, ubi quis pro se, vel in proprio negotio aliquid agit: quod probè notari velim. Sic Demosth. adv. Leptin. p. 372. C. Εἰ μὴ λύσει τὸν νόμον: *Nisi* [vestram ipsi] *legem solveritis.* Et passim alibi Populus, qui *suas* ipse leges solvit, λύσαι νόμους dicitur, non verò λύσασθαι; quod quidem meminerim. Pariter Thucydides de iis, qui *suas ipsi* inducias solvunt, dicere solet λύσαι

λύσαι σπονδὰς, non λύσασθαι : quamvis nemo ex veteri-
 bus Scriptoribus, Verborum Mediorum Historico illo sit
 amantior. Ut proinde appareat, Usui (qui nunquam
 Grammaticorum Regulis ita adstringi potest, ut non saepe
 iis se solum esse ostendat) interdum verba Activa præ
 Mediis placere. Non rarò tamen in eodem loquendi
 genere & Activum & Medium promiscue (eatenus scilicet,
 quatenus pro Verbo Medio interdum usurpare licet
 Activum ; non autem vice versa : ut supra diximus)
 adhiberi videas. Sic Herodian. lib. v. c. 3. in fin.
 Πάντα τὰ ἐπιήδεια ὅσα εἶχον ἐν κώμας, ἢ ἀγροῦς τοῖς πλησίον,
 εἰσκομίσταίης. Ubi ex usu veteris Atticisini potius dicendum
 erat εἰσκομιστάμενοι : ut ex locis Thucydidis supra adductis
 colligi potest. Hinc ipse Herodianus alibi (lib. viii.
 cap. 2. n. 15.) Medium εἰσκομισθαι simili in re
 usurpat.

53. Sic promiscuè dicitur, εἴσαι & εἴσασθαι τρέ-
 παιον. Priorem phrasin habes apud Thucyd. lib. i.
 c. 54. iii. c. 91. 103. 113. &c. Posteriores apud
 Xenoph. Ἑλλαν. lib. ii. p. 471. D. & lib. iv. Ἑλλαν.
 p. 516. E. Aristoph. Plut. ver. 453. & Thesmoph.
 ver. 703. Observandum tamen est, Thucydidem dictis
 in locis de Imperatoribus, seu Ducibus bellicis loqui ;
 qui (si subtiliter rem distinguere velimus) non tam sibi,
 quam Populo, à quo missi erant, Tropæa illa erigebant.
 Eò ergo si modo memoratus Historicus respexit, non
 temere, sed ratione, & propriè dixit, εἴσαι τρέπαιον.
 Apud Aristoph. tamen Equit. ver. 518. Magnes Comicus
 de adversariis suis & æmulis multa dicitur εἴσαι τρέπαια,
 i. e. erexisse, vel posuisse sibi tropæa. Ubi proinde εἴσαι
 simpliciter positum esse videtur pro εἴσασθαι. Quod si
 verò quis vice versa εἴσασθαι τρέπαιον adhibere vellet pro
 εἴσαι ; ad significandum nempe, aliquem tropæum erex-
 isse, non sibi, sed alteri, vel in alterius honorem ; nescio
 an barbarissimi crimen effugere posset.

54. Κομίζω, fero, porto, vel adfero, adporto aliquid
 alteri. Κομίζομαι, propriè, fero, vel porto aliquid,
 quod meum est ; vel porto, fero aliquid pro me, in
 meum usum, seu in proprio negotio. Thucyd. lib.

iii. c. 98. de Ætolis, qui Athenienses victos, & in sylva conclusos, igne cremare conabantur: *Ἦν κομισάμενοι περιπίμπησαν.* Quare κομισάμενοι? Quia non aliis, seu pro aliis, (id enim propriè foret *πρὸς κομισάνας*) sed pro se, sive in proprio negotio, (i. e. contra hostes proprios) ignem ferebant. Vel τὸ κομισάμενος hîc adhibetur, non tam sensu reflexivo (ut sic loqui mihi liceat) quam negativo; ut nimirum eo simpliciter indicetur, Ætolos non attulisse illum ignem jussu alieno, neque pro aliis, seu contra hostes alienos: atque adeo ad evitandam potius notionem verbi Activi. Vide nos etiam suprâ in verbo *ποιῆσαι*, ubi differentiam hanc Verborum Mediorum ab Activis itidem attingimus.

55. Cæterum, verbum *Κομίζομαι*, sæpe habet notionem absportandi, vel reportandi, seu referendi, quod ab altero accepimus, vel recipimus. Thucyd. lib. ii. c. 79. sub fin. τὰς νεκρὰς ὑποσπόνδεις κομισάμενοι: *Cum mortuos suos passione interposita absportassent, vel reportassent, vel, (si non tam vim propriam verbi Medii, quam simpliciter sensum exprimere velis: quo in casu sæpe consequens pro antecedente, aut vice versa, ponere licet) recepissent.* Idem l. i. c. 113. in fin. Σποδὰς ποιητάμενοι, ἵφ' ᾧ τὰς ἀνδράς κομίσεται: *Induciis factis ea conditione, ut captivos suos absportarent, seu reciperent.*

56. Sed & res corporeas *Κομίσασθαι* dicimur, quæ propriè absportari, seu reportari nequeunt; ut Urbes, agros, castella, &c. in quibus quidem loquendi generibus τὸ κομίσασθαι optimè reddetur, *recipere, vel recuperare.* Demosth. in Philip. i. haud procul à princip. Καὶ τὰ ὑμέτερά αὐτῶν κομισέσθαι, κ, &c. *Et vestra recuperabitis, [à Philippo Rege] et, &c.* Idem Orat. de Pace, sub fin. Πρὸς μὲν τὸ τὴν χώραν ἔχειν, κ, κερκομίσθαι: *quod adinet ad id, quod regionem suam recuperaverint.* Nam τὸ κερκομίσθαι, licet sit Formæ Passivæ, significationem tamen Mediam hîc habet: ut κεντῆσθαι, ἀντιγυγῆσθαι, ἀντιλάχθαι, περιεῖσθαι, & sexcenta alia ^k.

[^k *Ἐκδοῦσθαι*, emisse, dicunt Attici. Bos Animadv. p. 40. τὸ π, ο ὁδῶν αὐτῶν λαμβάνει παύσαν, *dislitans pecunia se acquisivisse potest.*

57. Transfertur etiam ad res incorporeas: quo casu interdum verti potest, *impetrare, obtinere, vel consequi*: ut apud Thucyd. l. i. c. 43. Νῦν παρ' ὑμῶν ἀξιῶμεν τὸ αὐτὸ κομίζεσθαι: i. e. Nunc ut idem jus obtineamus, vel impetremus à vobis, postulamus. Epist. ad Hebræos c. x. ver. 36, ἵνα κομίσῃσθε τὴν ἐπαγγελίαν: ut *promissionem*, sive, id, quod *promissum vobis est, reportetis*. Sic κομίσασθαι μισθόν, δοξάν, &c. *reportare mercedem, gloriam, &c.* quo sensu etiam Verba Media αἰρεῖσθαι, ἀρύσασθαι, ἀρυσθαι & φέρεσθαι, à Græcis adhiberi solent. Cæterum, verbum κομίζομαι interdum significat, accipio aliquid, non à me ipso reportandum, sed ab altero allatum: ut κομίζομαι ἐπιστολήν, *accipio epistolam*. Sed eo sensu pertinet ad genus secundum verborum Mediorum; de quo infra.

58. Antequam de primo Genere absolvam, paucis docendus est Lector; Verba Media, etsi interdum parum vel nihil à Verbis Activis significatione differre videantur; revera tamen inter ea hoc saltem interesse discrimen, quod ancipitem illam relationem *ad se, vel ad alterum* (quæ Verbis Activis inesse solet, & orationem interdum reddit ambiguum) non admittant, neque eatenus sententiam in suspensio relinquant: qua de re monuimus etiam quædam suprâ in Verbo Ποίω. Sic ex. gr. cum quis dicitur κομίζειν χρυσόν, quæri potest, num suum, an alienum; seu, num pro se, an verò pro alio aurum ferat. At cum legitur, aliquem κομίζεσθαι χρυσόν, statim intelligitur, eum proprium, non alienum; neque pro alio, sed pro se aurum ferre. Thucyd. l. iii. c. 98. de Ætolis: Πῶς κομισάμενοι περιεπύμπησαν. Ubi verbum Medium κομισάμενοι indicat saltem, Ætolos non pro aliis, sed pro se, seu in suum usum (ad hostes nempe suos comburendos) ignem tulisse, vel

tatem accedendi ad ipsum, Philostrat. vii. 36. νῦν ἐκκινεῖσθαι τὸ μὴ τὰδε καλεῖσθαι, Creontem dicunt edixisse mortuum cadaver ne quis sepulchro tegat, Soph. Antig. 27. ἀρπάσσει τὰς, hæc perpetrassè, Ibid. ver. 300. νῦν ἐξαιρέτων ἡδ, ἰδὲν παπάρηται, Dem. de Corona. Hinc forte intelligendus est locus, 1 Pet. iv. 1, ὁ παθὼν ἐν σαρκί, πῖπται ἀμαρτία; cessare vos fecit à peccatis. Anonym.]

attulisse. Quod si vero ad hostes alienos, non suos comburendos, atque adeo in aliorum gratiam, ignem illum tulissent, κομισάντες dicendum fuisset, non κομισάμενοι. Sed hoc exemplum jam suprâ adduximus. Ælian. V. H. iv. 8. de Dionysio Tyranno: Καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἵποίησε: *Et imperium fecit majus.* Ubi quamvis ex sensu loci clarum sit, Dionysium imperium suum, non alienum, majus fecisse; tamen Grammaticè saltem illud ἵποίησε sententiam suspendit; quoniam quæri adhuc potest, τίς ἵποίησε μείζω τὴν ἀρχήν; πόσιον ἑαυτῶ, ἢ ἄλλω; *cui imperium majus reddidit? num sibi, an vero alteri?* Hæc autem quæstio locum non habet, si quis dicat, μείζω τὴν ἀρχὴν ἵποιήσατο: quia, τὸ ἵποιήσατο per se idem significat, ac ἵποιήσιν ἑαυτῶ. Hæc observatio magni usus est in discernendis verbis Mediis ab Activis; iis præcipuè in locis, ubi nulla inter ea videtur esse differentia.

59. Quod si verò neque hæc differentia appareat; statuendum est, ambiguitatis saltem vitandæ causâ in quibusdam loquendi generibus Verba Media potius, quam Activa adhiberi: quod etiam revera ita se habet. Nam ex. gr. quod Latinis est, *obsignare epistolam*, Græci vocant σημήνασθαι, vel καὶ ἀσημήνασθαι ἐπιστολήν: non aliam, ut puto, ob causam, quàm ad evitandam πολυσημίαν Verbi Activi σημαίνειν. Nullam enim in dicta phrasi deprehendere possum significationem reciprocâ, seu reflexivâ, quæ verbis Mediis, verè talibus, inesse solet. Pariter Græci pro eo, quod Latinis est, *mentionem facere*, semper dicere solent, μῆμην ποιῆσθαι; nunquam vero ποιῆν: cujus quidem rei nulla alia afferri potest ratio, quàm quia ποιῆν μῆμην, in Activo, aliter accipi solet, vel saltem potest: veluti si dicas, ποιῆν μῆμην αἰώνιον, *memoriam alicujus immortalem reddere*: qua phrasi usus est Herodian. lib. i. c. 4. n. 15. Vel ποιῆν μῆμην etiam significare posset, arte quadam memoriam alicui conciliare; more scilicet Simonidis, qui μνημονικῆς τέχνης inventor fuisse à Suida, aliisque traditur. Cæteroqui à notione hac faciendi mentionem usus Verbi Activi ποιῆν per se non abhorret; quoniam in aliis locutionibus, quæ sunt ejusdem generis, fere Activa

Activa à Græcis adhiberi videmus: veluti cum dicunt, λέγω, λαλῶ, ἔπω (unde εἶπον), ἔπαινω, &c. Id autem ideo moneo, ne quis forte in hujusmodi loquendi generibus, quale est ποιῆσθαι μῆμιν, relationem aliquam ad ipsum facientem, quæ verbis Mediis, verè ita dictis, inesse solet, sibi fingat, seu nimis subtiliter quærat.

60. Ælian. V. H. ii. 5. Λακεδαιμόνιοι δεινὴν ἐποιῶν τῷ χρόνῳ τὴν φειδῶ: Ad verbum: *Lacedæmonii ingentem faciebant temporis parsimoniam.* Quod est ad sensum: *Lacedæmonii minimè temporis erant prodigi, sed valde parci.* Quare autem hic dicitur ἐποιῶν? Quia si Activè dicas, δεινὴν ἐποίων, &c. verba hæc longe aliud sonabunt, sensusque erit, *terribilem [aliis] faciebant, vel reddebant temporis parsimoniam.* Duas has igitur notiones adeò diversas mirum non est si Græci uni eidemque locutioni minimè tribuendas esse censuerint. Hinc autem apparet (ut obiter hoc moneam) quam dextrè viri docti in Indice Æliani, v. Ποίω, inter alias phrasas, & hanc ponant, ποιῶν δεινὴν τὴν τῷ χρόνῳ φειδῶ: remittentes simul Lectorem ad citatum locum Æliani; in quo tamen, ut diximus, legitur ποιῆσθαι τὴν φειδῶ, non ποιῶν. Nimirum nihil interesse putarunt, Activumne an Medium hic adhiberetur; inter quæ tamen tantum interest, ut alterum pro altero sine manifesto barbarismi crimine usurpare nequeat. Sic, ποιῶν ἀγῶνα ταῖς θηλείαις πρὸς ἀλλήλας, apud Xenoph. de Republ. Lacedæm. princip. est, *instituere fæminarum inter se certamen.* At ποιῆσθαι ἀγῶνα, est, ipsum certare; apud Demosth. Orat. pro Ctesiph. Ποιῶν λόγον τινί, apud Demosth. adv. Aristocr. p. 440. B. est idem quod δύναι λόγον, i. e. potestatem dicendi facere. At ποιῆσθαι λόγον, in ead. Orat. paulò post, est, loqui, seu verba facere.

61. Eadem est ratio phrasum harum (quas etiam ex parte jam attigimus supra in v. Ποίω) ποιῆσθαι πρόνοιαν, *providere*: ποιῆσθαι ἐπιμέλειαν, *curare*: ποιῆσθαι δεινόν, *grave, vel indignum*: putare: ποιῆσθαι ἀπόδωσιν, *exscensum facere*: ποιῆσθαι διάδασιν, *trajicere*, (apud Demosth. adv. Aristocr. p. 451. A.) ποιῆσθαι διατρῆας, in aliquo loco versari, vel degere, (apud Aristot. Hist. An. lib.

lib. ix. c. 19. & alibi sæpe:) ποιῆσθαι εἰρήνην, &c. in quibus omnibus notio Verbi ποιῆσθαι multum differt à notione Verbi Activi ποιεῖν.

62. Et ut Lectori vim & indolem totius Verbi Medii ποιῆσαι, in brevi quasi tabella depictam exhibeam; Regulam hanc apponam: Verbum ποιῆσαι, cum est verè Medium, sive cum habet sensum reciprocum, sive reflexivum, transit in res tam corporeas, quam incorporeas: at cum sensu reciproco caret, fere tantum dicitur de rebus incorporeis, sive iis, quæ in actione tantum consistunt, & cum ea simul desinunt, neque opus aliquod post se relinquunt. Hanc Regulam non solum exempla modo adducta, sed etiam plurima alia passim obvia confirmant.

63. Antequam ad alterum Genus Verborum Mediorum stylum convertam; visum est monere Lectorem, Verbis Mediis addi interdum Pronomen Reciprocum *ἑαυτὸν*; idque triplicem potissimum ob causam: vel, 1. necessitatis causa: vel, 2. propter emphasin: vel, 3. per pleonasmum. Necessitatis causâ additio illa fit, cum aliter sententia consistere non potest: veluti si duplex notio reciproca, seu reflexiva, exprimenda sit. Ex. gr. κόπτομαι, absolute & sine casu positum, significat, *me*, vel *pedus meum in luctu tundo*; quod Latini unâ voce appellant *plango*. At κόπτομαι τινα, cum Accusativo, sensu prægnanti notat, *plangendo aliquem lugeo*. Hinc si quis *plangentem* interrogaret; quem *plangis*, seu *plangendo luges*? & ille responderet, *me*, non *alium*: Græcè utique dicendum esset, κόπτομαι ἑμαυτὸν, ἐν ἄλλῳ. Demosth. περὶ παρατρ. p. 222. A. Ἐαυτὸς ἔφασαι βάλισθαι λύσασθαι, i. e. *se velle semetipsum redimere*. Quare autem hic additur pronomen reciprocum *ἑαυτὸς*? Quia τὸ λύσασθαι (ut probabitur infra in Classe secunda) non significat, se ipsum solvere, vel redimere: sed facere sibi solvi aliquem, i. e. redimere aliquem. Hinc de eo, qui ipse se redimit, dicendum utique est, *ἐλύσατο ἑαυτὸν*: quasi dicas, *ipse se fecit sibi solvi*: quæ duplex notio reciproca per solum Verbum λύσασθαι, sine pronomine *ἑαυτὸν*, exprimi nequit. Addam & aliud exemplum.

64. Τιμωρῶ

64. Τιμωρῶ τινι (ut ἀμύνω τινί) in Activo, est, injuriam ab aliquo propulso; auxilium alicui fero; seu injuriam alicui illatam vindico. At τιμωρῶμαι τινα (ut ἀμύνομαι τινα) significat, aliquem, qui mihi fecit injuriam, ulciscor; seu injuriam mihi illatam vindico, & persequor, seu eo nomine poenas ab aliquo exigo. Ut proinde notio mixta, seu reciproca hujus Verbi in eo consistat, quod exactio ultionis, seu poenæ, fiat in *meam ipsius*, non alterius, *gratiam*. Hinc si quis ope Verbi hujus exprimere vellet sententiam hanc, *me ipse punio*, seu *ipse à me ultionem exigo*: necesse utique foret, addito Pronomine Reciproco, dicere, τιμωρῶμαι ἑμαυτόν. Hinc notissima illa Fabula Menandri, Εαυτὸν τιμωρόμενος; ex qua expressa est ea, quæ hodieque inter Terentianas eodem nomine existat.

65. Præterea necesse est Pronomen Reciprocum addere Verbis illis Mediis, quæ nullam per se habent significationem reciprocam, & quibus, si terminationem excipias, cum Verbis verè Mediis nihil commune est: qualia scilicet Verba *Activi-media* vocari posse jam suprà diximus.

66. Non solum autem necessitatis causâ, sed etiam (ut jam suprà dictum) propter emphasin, vel etiam per pleonasmum, Pronomen Reciprocum Verbis Mediis interdum additur; sed rariùs. Xenoph. Cyropæd. I. vi. p. 152. B. Εαυτὸν ἀντιπαρεσκευάζετο ἑρμηνεύς. Ubi, si locus sanus est, τὸ ἑαυτὸν redundat. Suspicio tamen totum illum locum ab ipso Xenophonte sic scriptum fuisse: Ὁ δὲ Κέρξ, γινώσκων, ὅτε οἰχοῖτο συγγένων, εἴ τι δύναίτο, ἀντίπαλον αὐτῷ, ἀντιπαρεσκευάζετο ἑρμηνεύς. Video enim non solum ab ipso Xenoph. alibi, sed etiam ab aliis optimi ævi Scriptoribus, Verbum Medium παρ-ασκευάσασθαι sine pronomine reciproco usurpari. Vide suprà Num. 29. Idem lib. v. Ἑλλήν. pag. 547. C. Τί γὰρ ἦδον, ἢ ἑαυτοῖς ἰκαίους εἶναι τὰ ἐπιβήδια προξίζεσθαι. Ubi τὸ ἑαυτοῖς majoris emphaseos gratia additur. Hoc autem ideo hic monere volui, nequis forte crederet, dictam significationem *reciprocam*, seu *reflexivam*, Verbis Mediis non inesse per se; sed ex-

trinfecus illi accedere à Pronomine reciproco, si non expreffo, faltem fubaudito. Nam hac ratione omne difcrimen inter Verba Media (faltem ea, quæ primæ huic Claffi affignavimus) & Activa prorfus tolleretur. Quare ne Lector in errorem hunc (à quo viros etiam doctiffimos parum fibi caviffe video) incidat, tenenda eft hæc Regula: *Verba Media fignificationem reciprocam habent per fe, & à fe: at Activa eandem extrinfecus affumunt ope Pronominis Reciproci, five expreffo, five fubaudito.* Sic ex. gr. καθίζω (quod proprie eft, *federe facio*, five *in fella colloco*) interdum idem fignificat, quod καθίζομαι, i. e. *federe me facio*, feu *sedeo*: inter quæ tamen hoc intercedit difcriminis, quod τῷ καθίζομαι notio illa infit per fe, & fine ellipfi pronominis reciproci *ἑαυτὸν*: τὸ καθίζω vero eandem notionem habere nequeat, nifi dicta ellipsis ei accommodetur. Hinc ad illud Thucydidis, lib. i. c. 126. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμόν, Scholiaftes recte notat, *ἑαυτοὺς δηλονότι*. Par iudicium de aliis quoque huiusmodi Verbis Lector ferat.

S E C T I O II.

DE SECUNDO GENERE

VERBORUM MEDIORUM,

quæ funt Activo-media, five Deponentia.

1. **N**EQVE folùm Verba Media tunc locum habent, cum quis ipfe à fe, nemine alio intercedente, aliquid patitur, (quod genus notionis mixtæ in fuperiore Claffe illustravimus:) fed etiam, cùm quis ab altero aliquid patitur; ita tamen fi volens illud
patiatur,

patiat, & passioni illi (quam à se prohibere posset, si vellet) sponte se offerat; vel etiam curâ, jussu seu mandato suo ipse sibi eam arcessat: actionem passioni hac ratione admiscens. Et de hac quidem mixtione actionis cum passione viros doctos multò minùs, quam de altera (cujus saltem aliquam suspicionem habuerunt) cogitasse video.

Sic ex. gr. qui à tonsore tondetur, revera quidem ab eo aliquid patitur: sed tamen ipse simul actionem, negotio huic admiscet, dum tonsori illi à se arcessito, sponte se tondendum præbet: unde Græci hoc sensu semper adhibent Verbum Mediam *Καίρισθαι*, vel in Aor. I. *καίρισθαι*. Contra, mortui, oves, pelles, &c. sensu mere passivo dicuntur *καίρισθαι*; quoniam in hoc negotio nec voluntatem ullam habent, nec facultatem, vel adjuvandi vel prohibendi tonsuram. Hoc ipsum eruditè nos docet Philo Judæus l. de Caino his verbis: *Ὅτι περὶ γὰρ τὸ καίρισθαι διτλόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπικρονθός, κατὰ ἀντίρρῃσιν. τὸ δὲ ὡς ὑπὸ τῶν, καθ' ὑπόπλῳσιν. πρόβατον μὲν γάρ, ἢ δέρμα, ἢ τὸ λεγόμενον κώδιον, ἐδὲν ἰσχυρῶν ἐξ αὐτῆ, πάσχειν δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου, καίρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνιδρῶν, καὶ σχηματίζων, καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακρινάς τε πάσχειν τὸ ποιῶν: Ut enim tonderi duplex est: unum ut passioni non cedens, sensu resistendi: alterum, ut cedens, sensu se submittendi. Nam ovis, aut pellis, aut quod dicitur κώδιον (i. e. vellus ovinum) omnis actionis expertus, & passioni tantum obnoxium tondetur; at homo [tondetur,] alterius actionem adjuvans, & ad certum habitum se componens, & tonsioni se accommodans: admiscens scilicet actioni passionem. Sic ergo *καίρισθαι*, est, facere se tonderi, vel se tondendum præbere: uti *λέσασθαι*, se lavandum præbere: *χρίσασθαι* se unguendum præbere; aliaque hujus generis. Quod si verò quis tonsuram, lotionem, unctionem, &c. non ab altero sibi fieri curet, sed ipse sibi præstet: eadem Verba ad Classsem superiorem pertinebunt. Vide supra Sect. i. Num. 5. & 6.*

2. *Ἀπογράφασθαι* (apud D. Luc. in Evang. ii. § 5. & alibi) secundum vim verbi Medii notat, se, vel nomen suum in tabulis censualibus describendum curare: vel bre

vius, *se censendum præbere*. Ubi Activa (ut ita loquar) negotij hujus pars designatur per τὸ *curare*, vel *præbere*; at Passiva, per *describendum*, seu *censendum*. Vulgo redditur, *nomina in censu profiteri*: bene quidem, si quis sensum simpliciter spectet; at nimis angustè, si interpretatio hæc ad totam notionis Mediæ mensuram exigatur. Eodem sensu accipiendum est τὸ ἀπογράφεισθαι apud laudatum Lucam dicto capite secundo ver. 3. Καὶ ἰσχυροῦς πάντες ἀπογράφεισθαι. Ubi tamen, quasi esset merè passivum, vulgo redditur *censeri*, seu *describi*. Contra Henr. Steph. in Thesauro suo de hoc verbo Lucæ sic censet: *Sed fortasse capitur à Luca significatione activâ, sicut in superius citatis locis: ut sit ἀπογράφεισθαι idem, quod ἀπογράφασθαι*. Sic de hujuscemodi verbis dubitant viri docti, utrum significatione Activâ, an vero Passivâ prædita sint; quia latuit eos vera Verborum Mediõrum vis & notio, quæ nec merè Activa est, nec Passiva, sed ex utroque genere, ut diximus, mixta. Sic τιμησαμένοις ἀπάντων, apud Dion. Halicarn. lib. v. c. 75. sensu Medio dicitur, pro *cum omnes se æstimandos, vel censendos præbuisissent*. Interpres ibi minùs accurate, *omnibus censis*. Id enim foret, τιμηθεῖσιν ἀπάντων. Neque τὸ ἀπογράφεισθαι, vel ἀπογράφασθαι, ad censum tantum refertur; sed etiam ad quævis alia negotia, ubi quis nomen suum tabulis publicis inscribendum curat. Xenoph. lib. vi. Ἑλλήν. pag. 593. E. Ἀπογραφάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμωμοκίαις πόλιν καὶ οἱ Θηβαῖον: *Cum inter urbes, quæ sacramentum præstiterant, etiam Thebani nomen suum professi essent*. Sic & qui ad militiam nomina sua profitentur, ἀπογράφασθαι dicuntur. Xenoph. Ἑλλήν. lib. vi. pag. 608. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔφρασαν ἀπογράφασθαι πλέον ἢ ἑκατὶσχιλίους. Idem Ἑλλήν. lib. ii. p. 471. E. Ἐκέλευον ἀπογράφεισθαι πάντας τὸν δὲ ἀπογραφάμενον αὐτὸν διὰ τῆς πυλίδος ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξίεναι. Plura exempla adducere supersedeo.

3. Διδάξαι, *docere*: Διδάσθαι, in Medio, *se docendum præbere Magistro* Aristoph. Nub. ver. 127. Διδάξομαι. Αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Vide ibi Scholiasten. Et cum Accusativo, Διδάσθαι τέχνην, *præbere se docendum artem*: pro quo (si quis sensus tantum

tum rationem habere velit) brevius dici poterit, *doceri artem*, vel *discere artem*. Aristides apud Thom. Magistr. V. Ἐδίδαξα: Οὐκ ἐδιδάξατο τὴν τέχνην τὴν ἰατρικὴν, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός. Aliàs & Pater dicitur διδάσασθαι υἱόν, quem Magistro instituendum, seu docendum committit: quo sensu verbum hoc accipitur apud Aristoph. Nub. ver. 1341. item apud Platon. in Protag. p. 109. D. bis vel ter: nec non apud Plutarch. in Solon. p. 90. D.

4. Παραθῆναι τράπεζαν, *mensam alicui apponere*: at παραθῆσθαι τράπεζαν, *mensam sibi apponendam curare, vel jubere*. Thucyd. lib. i. c. 130. de Pausania: Τράπεζάν τε Περσικὴν παρτίθετο. Ubi Interpres: *Mensa quoque Persica ei apponebatur*. Sed rectiùs & accuratiùs sic vertisset: *Mensam quoque Persicam sibi apponi curabat, vel jubebat*. Xenoph. in Hierone pag. 903. D. Ὅσω ἂν πλείω τις παραθῇται τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν, τοσούτῳ θάττω κόρον ἐμπύπτει τῆς ἰσότητος. Ubi Interpres: *Quanto plura quis adposuerit . . . tanto citiùs satietas cibi nos capiat*. Quasi esset παραθῆ in Activo. Tu verte: *Quanto plura [edulia] aliquis sibi apponenda curaverit*. Et mox: Ὁ παρατιθέμενος πολλὰ: *Qui multos cibos sibi apponendos curat*.

5. Ἀρχω, in Activo, non simpliciter significat *incipio*; sed *prior incipio*; seu *aliis ad faciendum præeo*: Ἀρχομαι, in Medio, alterum sic incipientem sponte sequor; seu *fino, vel curo mihi initium faciendi præberi ab altero*: quod est, si brevius rem exprimere velis, *post alium incipio*. Hoc igitur sensu, illi ex. gr. qui in Choro post Præcentorem canere incipiunt, dicuntur ἀρχισθαι ᾄδειν; at Præcentor ipse, ἀρχει τῆς ᾠδῆς. Habet cæteroque τὸ ἀρχισθαι & alias notiones, quas exposuimus suprâ Sect. i. Num. 23.

6. Κρίνω, *judico*: Κρίνομαι, in Passivo, *judicor*: invitus nempe, seu nolens, volens: quo sensu rei criminis capitalis κρίνεσθαι dicuntur. At κρίνεσθαι, in Medio, dicitur de litigantibus, qui sponte se iudicio offerunt, sive judicandos se præbent, seu iudicem adeunt, & rogant, ut jus sibi dicat. Unde ex consequenti significat, *iudicio contendere, seu disceptare*. Thucyd. lib. i. c. 39. Φασὶ δὴ δικὴν πρότερον ἔθελῆσαι κρίνεσθαι: *Dicunt se iudicio ante*

antè disceptare voluisse. Ubi additur διῶν: quia τὸ κρίσθαι à judiciis interdum ad alias etiam lites, contentiones, seu certamina transfertur: ut apud Aristoph. Nub. ver. 66, Τίως μὲν ἔν' ἐκρίνομθα: Per aliquod igitur tempus inter nos litigavimus, seu contendimus; De nomine scilicet filio imponendo. Et κρίσθαι Ἀρνί, apud Homerum, Il. β. 385. Marte contendere. Κρίσθαι περὶ τῶν ὄλων, de summa rerum prælio decernere, apud Polybium. Et cum Daivo, κρίσασθαι Τίτῳσι, pugnare cum Titanibus, apud Hesiod. in Theog. y 882.

7. Διτάζω, jus dico. Διτάζομαι, in Medio, facio mihi jus dici, vel juri dicundo me præbeo, seu offero; & ex consequenti, judicio cum aliquo discepto, seu contendo: itidem ut κρίνομαι; de quo proxime ante. Sic ἐπιδικάσαι, adjudicare, seu addicere alicui hæreditatem: quod est officium judicis: at ἐπιδικάσασθαι, facere, seu curare sibi adjudicari hæreditatem, quod fit, cum testimoniis, aliisque argumentis judicem eò adducimus, ut sententiam secundum nos ferat. Harpocrat. V. Ἐπιδικασί: Τὸ δὲ ἐπιδικάσαντο, οἷον ἔπεισαν τὰς δικαστὰς ταῦτοῖς προσεῖναι τὸν κληρον: i. e. Ἐπιδικάσαντο, quasi dicas, induxerunt judices, ut hæreditatem sibi attribuerent. Hinc ex consequenti τὸ ἐπιδικάσασθαι plerumque significat hæreditatem judicio consequi. Demosth. ad Olymp. ad. p. 693. C. Ἐπιδικασί ὁ Ἀρχὼν τοῖς ἀνιδικοῖς τοῖς ἡμετέροις τὸν κληρον τὸν Κόων. Et statim: Ἐπειδὴ δ' ἐπιδικάσαντο: Ἐ postquam hæreditatem judicio consecuti essent. Ad hunc locum Demosthenis Harpocratio respexit. Et in ead. Orat. pag. seq. Προκαλιῖσθαι τὰς ἐπιδικασµένους. Ubi verbum ἐπιδικασµένους, licet, sit Formæ Passivæ, notionem tamen habet Mediam, idemque notat, quod ἐπιδικασαµένους. Et mox: Ἀπολαῶν παρὰ τῶν ὅσα ἔσται παρ' ἡµῶν εὐνοῖα. Et mox: Ἐπειδὴ ἐπιδικάσαντο οἱ ἀνιδικοὶ ἡµῶν, ἅπαντα παρίλαβον, ὅσα, &c. i. e. postquam hæreditatem judicio, seu per sententiam judicis, obtinissent, &c.

8. Τάξαι φόρον, tributum aliis imponere, seu imperare, apud Thucyd. lib. iii. c. 50. & lib. i. c. 19. & alibi. At τάσασθαι φόρον, in Medio, semper dicuntur illi, qui pactione interposita, atque adeo non planè inviti, seu coacti,

coacti, tributum sibi imponi patiuntur: quæ quidem nōso
 ex actione & passione pulchrè mixta est. Dicitur autem
 vel absolute τάσασθαι φόρον: vel cum Infinitivo, τάσασθαι
 φόρον, χρήματα, ἀποδάναι, φέρειν, &c. Thucyd. lib. i. c.
 108. Ὁμολόγησαν οἱ Αἰγινῆται τοῖς Ἀθηναίοις, τίχῃ τε
 περιλόσις, καὶ ταῦς παραδόσις, φόρον τε ταξάμενοι εἰς τὸν ἑπταε-
 χρόνον. Et eod. lib. c. 99. Χρήματα ἐτάξατο αὐτῷ τῶν νεῶν
 φέρειν. Et cap. 101. Χρήματα ταξάμενοι φέρειν. Vide
 etiam eod. libr. c. 117. & lib. iii. c. 50. & alibi: item
 Plutarch. in Pericl. p. 167. B.

9. Ψηφίζω, calculos colligo, seu calculis collectis,
 vel subductis computo: item suffragia colligo, vel senten-
 tias rogo: quo sensu tamen compositum ἐπιψηφίζω potius
 usurpari solet, ut mox dicetur. At ψηφίζομαι, in Medio,
 facio suffragia mea colligi, vel curo sententiam me roga-
 ri: & ex consequenti, suffragium fero, seu suffragio lato
 aliquid statuo, decerno, vel sciico. Et hæc quidem
 notio adeò nota est, & obvia, ut super acaneum putemus
 exemplis eam illustrare. Sed de verbo ἐπιψηφίζειν hîc
 agere operæ pretium erit. Id enim à Viris doctis non
 satis intellectum esse animadvertimus. Nimirum ἐπιψη-
 φίζειν propriè notat, populi suffragia de re aliqua colligere;
 seu populum in suffragium mittere; vel populum de re
 aliqua sententias rogare: quod apud Athenienses non
 solum Ἐπιστάτης, sed etiam novem Proëdri facere solabant.
 Thucyd. lib. vi. c. 14. princ. Καὶ σὺν, ὃ Πρύτανι, ταῦτα
 ἐπιψηφίσει, καὶ γνώμας προτίθει αὐτοῖς Ἀθηναίοις: Et tu, ὁ
 Prytani (quo nōmine hic designatur Ἐπιστάτης, sive Præ-
 ses Senatus) de his rebus populum in suffragium mitte,
 eique sententias iterum propone. Malè ibi Interpres τὸ ἐπιψη-
 φίζει reddit, de consilii sententia confirma. Nam agitur ibi
 de re populo proponenda, sive de qua populi sententia
 roganda erat. Scholiastes quoque τὸ ἐπιψηφίζει minùs
 rectè interpretatur, δι' ἡμέας ψήφους τίθει. Nam etiam cùm
 quis primâ vice populum de re aliqua in suffragium
 mitteret, id ἐπιψηφίζειν dicebatur: ideo nimirum, quia
 Athenis olim vix aliqua res ad populum ferebatur, nisi
 priùs Senatus de ea censuisset. Sic ergo ἐπιψηφίζειν propriè
 foret, post ψήφισμα Senatus (quod προέδαιμα dicebatur,
 quia rogationem populi præcedebat) de re aliqua populi
 suffragia

suffragia exquirere. Harpocrat. Προβουλευμα, τὸ ἐπὶ τῆς βουλῆς ψηφισθῆναι, πρὶν εἰς τὸν δῆμον συνεχθῆναι. Vide eund. V. Ἀπροβουλευτον; itemque Argument. Orat. Demosth. adv. Androthionem. Æschin. contra Ctesiph. in princ. Καὶ ταῦτα ἑτέροις τινεσὶ τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσιν, ἕκ ἐκ τῶ δικαιολαβῆ τρόπῳ λαχόντες προεδρεύειν: *Et de his rebus, quas Senatus decrevit (vel quarum auctor Senatus est factus) alii Populum ad suffragia vocant, &c.* Ubi Proëdriς τὸ ἐπιψηφίζειν assignat. Et quidem partem illius ἐπιψηφισίας, fuisse, τὸ ἀναγορεύειν τὰς χειρονομίας (i. e. publicè pronuntiare numerum manuum, quæ tollerentur.) Idem paulò pòst indicat. Cæterum Wolfius τὸ ἐπιψηφίζουσιν in dicto loco Æschinis male reddit, *comprobenet*. Id enim foret, ἐπιψηφίζουσαι, in Medio. In ead. Orat. p. 285. A. Τίς ἦν ὁ ταῦτα γράψας, καὶ τίς ὁ ταῦτα ἐπιψηφίσας πρόεδρος. Ubi Wolfius eundem errorem errat. Et ead. Orat. p. 292. B. Κότυφον, τὸν τότε τὰς γνώμας ἐπιψηφίζοντα. Ubi Wolf. satis rectè, *Cottlyphum qui tunc sententias rogarat*. Notandum tamen, γνώμας hic non tam dici ipsius populi suffragia, quam aliorum (puta Oratorum, qui Populo aliquid suaderent) sententias, de quibus Populi suffragia exquirenda erant. Quare, γνώμας ἐπιψηφίζειν (quod eodem modo dictum est, quo in loco superiùs citato, ψηφίσματα ἐπιψηφίζειν) accuratius verteretur, *sententias eorum, qui publicè aliquid suadent, ad Populi suffragia revocare*. In ead. Orat. paulo superiùs: Ἐκφίρεται προβουλευμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τὸ δ' αὐτὸ τὰτο καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεπράξατο ἐπιψηφισθῆναι, καὶ γινέσθαι τῷ δήμῳ τὸ ψήφισμα. Qui locus insignis est ad probandum id, quod ante diximus; nimirum res ad Populum ferri demum solitas fuisse, postquam Senatus de iis censuisset, sive decrevisset: idque cùm factum esset, ψήφισμα, sive προβουλευμα Senatus, postea etiam fiebat ψήφισμα Populi. Demosth. adv. Androt. hand procul à princip. Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης, ἡρώτων, καὶ διαχειρονομίας ἰδίδουσαν. Cum quo loco comparandus est ille, qui non longe præcedit: Ταῦτ' ἐπὶ τῷ ὁ Ἐπιστάτης, διαχειροτόνησιν ὁ δῆμος. Unde apparet, τὸ ἐπιψηφίζειν in priore loco idem esse, quod hic ἐπίεσθαι, i. e. rogare Populum.

Populum. Utrumque enim τῷ Ἐπιστάτῃ tribuitur. Præ-
 terea notandum est, τὸ ἐπιψηφίζειν in priore loco τῷ
 Ἐπιστάτῃ, tanquam summo Senatus Præsidi, κατ' ἐξοχὴν
 tribui; quamvis cæteroqui & alii novem Proëdri dice-
 rentur ἐπιψηφίζειν: ut non solùm ex superioribus constare
 potest; sed etiam ex loco hoc Demosthenis adv. Timo-
 crat. pag. 482. B. Ἡ Πρόεδρος ταῦτ' ἐπιψήφισεν, ἢ Πρύ-
 τανις. Ubi per Πρύτανιν intelligitur Ἐπιστάτης; uti & in
 loco Thucydidis suprà adducto. Xenoph. lib. vi. de
 Expedit. Cyr. p. 373. C. Ἐπειδὴ δὲ ἰδοὺαι δῆλον εἶναι, ὅτι
 αἰετήσομεν αὐτὸν, εἰ τις ἐπιψηφίξοι: i. e. Cum autem mani-
 festum videretur, [milites] eum electuros esse, si quis suffra-
 gia illorum exquireret. Interpres malè: Si quis de concilii
 sententia decretum faceret. Idem Ἀπομνημ. lib. i. p. 711.
 B. de Socrate: Ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γινόμενον, ἐκ ἐθέλησεν
 ἐπιψηφίσαι. Ubi Interpr. malè, decretum adjuncto suffra-
 gio suo, facere noluit. Tu verte: De re illa Populum in
 suffragium mittere noluit. Dion. Halicarn. l. vii. c. 17.
 in fin. Τῶτον τὸν νόμον ἐπιψηφίσαντες οἱ Δῆμαρχοι. Ubi
 manifeste significat, rogare Populum. Expressere enim
 voluit phrasin illam in Comitiiis Romanorum olim usita-
 tam, rogare legem: quod est sensu prægnanti, rogando
 Populum legem sancire. Nulla enim lex Romæ olim,
 liberâ adhuc Republicâ, sanciri, nec fere aliud quicquam
 publicè statui solebat, nisi prius Consules, vel etiam Tri-
 buni plebis (quos Dionysius in citato loco Δημάρχους vocat)
 populum rogassent, vellent-ne & juberent aliquid fieri;
 unde & leges sic rogatæ & latæ, propriè dicebantur ro-
 gationes: ut nemini non notum est. Porro Thucyd. lib.
 i. c. 87. princ. cum Accusativo & Præpositione dixit:
 ἐπιψηφίξουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν: quod Interpr. rectè vertit:
 In Lacedæmoniorum concione sententias rogare. At Lucia-
 nus in Timon. p. 140. Edit. Amst. cum Dativo dixit,
 ἐπιψηφίξουσιν τῇ ἐκκλησίᾳ: quod licet insolens videatur,
 comparari tamen potest cum phrasi illa, ψῆφον ἰταλαγῶν
 τινι, quâ usus est Thucyd. lib. i. c. 87. 119. 125. & alibi.
 Ut hoc addam; Harpocr. vocem Ἐπιψηφίζω interpretatur
 ἐπικυρῶν, i. e. ratum faciens, seu approbans: sed quæ inter-
 pretatio (licet eam doctissimus Valesius, aliique amplectan-

tur) à verbo hoc aliena est; ut ex superioribus apparet. Obduci tamen nobis posset locus hic Xenophontis lib. vii, Ἀναδ. p. 404. Ἐπὶ τέτοις εἴπε Ξενοφῶν, εἰ τις ἀντιλέγει, λέγεται. εἰ δὲ μὴ, ἐπιψήφισε ταῦτα, ἐπεὶ δὲ ἐδίδε ἀντίλεγει, ἐπιψήφισαν. Ubi certum quidem est, τὸ ἐπιψήφισεν positum esse pro ἐπιψήφισθαι, i. e. rem suffragio suo comprobare: sed vix crediderim, id ab ipso auctore profectum esse, cum videam, non solum ab aliis Scriptoribus, sed etiam ipso Xenophonte alibi, verbum hoc, eo, quo supra diximus, sensu usurpari. Quare levissimā mutatione rescribendum censeo, ἐπιψήφισαθε, pro ἐπιψήφιστε; & ἐπιψήφισατε, pro ἐπιψήφισαν. Emendationis hujus sponso-rem do ipsum Xenophontem, qui eod. lib. p. 414. D, in ejusdem rei & facti narratione, Verbum Medium ἐπιψήφισασθαι adhibet. Sic enim inquit: Πάντες μὲν ἐλέγτε σὺν Σιῶνι ἰεῖαι, πάντες δ' ἐπιψήφισαθε ταῦτα. Utitur etiam Xenophon verbo hoc lib. iv. Ἑλλην. p. 513. ubi ait: Πάντες ἐπιψήφισαντο βοηθεῖν μετ' Ἀγχιλαῶν τῇ Λακιδαίμονι. Et Dioryf. Halicarn. lib. vi. c. 84. princ. Ἐπιψήφιεται μὲν ἡ Βελή ταῦτα, καὶ νόμος τάξιν ἀποδώσει τοῖς γεγραπτομένοις. Id est, Hæc autem Senatus suo decreto rata faciet: ut ibi Interpres rectè. Sed satis de verbo ἐπιψήφισω.

10. Θῆναι νόμον, semper dicitur de Legislatore, sive eo, qui legem Populo ponit: at δέσθαι νόμον dicitur ipse Populus, qui legem à Legislatore sibi ferri facit, curat, vel mandat: vel legem à Legislatore latam volens accipit, eamque suffragio suo confirmat. Pari modo δέσθαι ὑποθήκην dicitur Creditor, qui pignus à debitore sibi dari curat, seu pignus à debitore accipit: ut inferius expone- tur. Et παραβέσθαι τράπεζαν, est, mensam sibi appo- nendam curare; ut supra dictum est. Quàm parum autem dicta differentia inter δέσθαι & δέσθαι νόμον, vel saltem differentia illius ratio, adhuc animadversa & per- spectâ fuerit, res ipsa docet. Quare operæ pretium erit, utramque phrasin exemplis illustrare. Et primo quidem de Legislatore, sive auctore & suasore legis, dici δέσθαι νόμον, ostendemus. Xenoph. de Republ. Lacedæm. p. ἀναγγέλον τὸν δέσπαι αὐτοῖς [τοῖς Λακιδαιμονίοις] τὰς νόμους. Demosth.

Demosth. adv. Leptin. p. 373. C. Καθ' ὃν τρόπον ὁ Σόλων
 τὰς νόμους κελύει τιθέναι. Et pag. seq. A. Χρὴν τοῖνυν
 Λεπτινὴν μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτῷ νόμον, πρὶν, &c. Et
 in princip. ejusd. Orat. Διὰ τῷτο ἕτως ἔθηκε τὸν νόμον.
 Leptines nempe. Idem adv. Timocr. p. 463. A. Ὡς
 τίθησι τῷτο τὸν νόμον. Timocrates scilicet. Et paulò
 post: Τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τίθητι τὸν νόμον. Et p. 465. C.
 Γράψαι καὶ δύναι νόμον ὑμῶν. Et ead. Orat. pag. 489. de
 Solone & Dracone Legislatoribus: Συμφέροντας ἔθηκαν καὶ
 καλῶς ἔχοντας τὰς νόμους. Et sic sexcentis aliis in locis. At
 contra δέσθαι νόμον non de Legislatore, sed de Populo ipso
 (ut supra jam diximus) usurpatum reperias. Harpo-
 crat. v. Θέσθαι: Ἐπὶ τῶν νόμων λέγεται, ὡς ἔθηκε μὲν ὁ
 Νομοθέτης. ἔθετο δὲ ὁ δῆμος. Sic enim lego pro, ἔθετο καὶ ὁ
 δῆμος. Addit mox Harpocratio: Ἐν μὲν τοῖς τῷ κατὰ
 Στιφάνου φασίν. Ἐαυτῶ νόμους ἰδίως θέμενον. Μὴ ποτε δὲ αὐτῷ
 τῷ δήτῳ, θέμενον, i. e. in Oratione tamen adversus Steph-
 anum inquit: Sibi privatim leges θέμενον. Ubi videndum
 annon θέμενον dictum sit pro δήτῳ. Locus Oratoris, quem
 Harpocratio designat, extat in Orat. ii. advers. Steph.
 sub finem: ubi hodie pro ἑαυτῷ, legitur, αὐτὸν αὐτῷ:
 quod eodem redit. Non est autem necesse cum Harpo-
 cratione statuere, θέμενον hic positum esse pro δήτῳ.
 Nam uti qui aliis Legem ponit, Activè dicitur δύναι
 νόμον, ita qui ipse sibi legem ponit, recte, & ex propria
 Verborum Mediorum vi, dicitur δέσθαι νόμον: vel addito
 Pronomine ἑαυτῷ; vel sine eo. Si addatur, erit Pleonaf-
 mus: de quo videat Lector, quæ notavimus Sect. i.
 Num. 66. Demosth. adv. Leptin. p. 373. C. Οὐδὲ γὰρ ἂν
 ὑμεῖς ποτε ἐπέσθηνε δέσθαι νόμον: Neque vos unquam (al-
 loquitur ibi Athenienses) legem hanc poni vobis sinissetis.
 Et in princ. ejusd. Orat. Ἀρ' ἂν θεσόμεθα τὸν νόμον: An
 igitur legem [hanc] nobis ferri curabimus, vel sinemus.
 Loquitur nimirum ibi Demosthenes, non tanquam Le-
 gislator, sed tanquam unus ex Populo. Et p. 368. A.
 Ὅ μὴ πάθην ἡν ὑμεῖς, μηδὲ οἴσθαι νόμον τοῦτον δέσθαι δύν.
 Idem Orat. adv. Timocr. p. 480. C. Τὰς μὲν τῷ Σόλωνος
 νόμους, ὅς οἱ πρόγονοι ἔθετο, λίσσιν αὐτοῖς. τοῖς δ' ἑαυτῶν, ὅς
 ἐπ' ἀδικίᾳ τιθίσαι, χρῆσθαι ὑμᾶς οἴονται δύν. Idem adv.

Mid. p. 390. A. Χρὴ δὲ, ὅταν μὲν τιθῆσθε τὰς νόμους, ἵποῖσθε τις εἰσὶ, σκοπιῶν· ἐπειδὴν δὲ θῆσθε, φυλάττειν καὶ χρῆσθαι. Æschin. in Timarch. pag. 195. A. Τὰς νόμους τίθεισθε ἐπὶ πᾶσι δικαίους. Et mox: Καλλίστες νόμους τίθεισθε. Vos Athenienses, scilicet. Thucyd. l. v. c. 63. Νόμον ἔθιντο ἐν τῷ παρόντι. Lacedæmonii nimirum. Ælian. V. H. ii. 28. Ἀθηναῖοι νόμον ἔθιντο. Et sic passim alibi. Hinc minus accurate locutus est Plutarch. in Poplicola, ad fin. p. 110. F. ubi de Solone Legislatore ait: Ὁ μὲν ἅμα τῷ δίσθαι τὰς νόμους. Et in Pericle p. 153. D. de Xanthippo: Καὶ νόμους ἔθιντο. Cæterum, si quis phrasin hanc, δίσθαι νόμον, potius Classi superiori assignandam censeat; quasi nempe Populus ideo dicatur δίσθαι νόμον, quod legem sibi ponat: cum eo contendere nolim. Nam phrasis hæc est earum numero, quæ pro diverso considerandi modo utriusque Classi accommodari possunt. Sic si exemplum illud paulò antè adductum, Ἀρ' εἰ θησόμεθα τὸν νόμον, comparatur cum eo, quod supra Sect. i. Num. 47. ex Euripide attulimus, τὰμὰ θήσομαι καλῶς: nihil obstat, quo minus illud θησόμεθα τὸν νόμον, vertere possimus, *legem nobis ponemus*. Quod si verò conferatur cum phrasi illa, δίσθαι ὑποθήκην; (de qua infra Num. 13) rectè ad Classem hanc secundam, eo, quo diximus, sensu referri poterit.

II. Λύω, solvo captivitate, seu captivum dimitto, apud Homerum & alios. Λύομαι, in Passivo, solvor captivitate, seu dimittor. At Λύομαι, in Medio, facio mihi solvi captivum, i. e. redimo. Homerus Iliad. A. princ. de Chryse Sacerdote: Ὁ γὰρ ἦλθε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Λυσόμενός τε Διὶ γάλαρα, φέρων τ' ἀπείρισ' ἄποινα, i. e. *redempturus*. Idem Il. Ω. ver. 118. & 195. Λύσασθαι φίλον υἱόν: *Redimere charum filium*. Demosth. Περὶ παραπρ. p. 222. A. Φέρε δὲ καὶ ὅσους αὐτὸς ἰλυσάμενος τῶν αἰχμαλώτων, ἔπω πρὸς ὑμᾶς. Ubi Wolf. rectè, *quot ipse captivos redemerim*. Lucian. in Timone p. 150. Ed. Amstelod. Καταδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέδετο· καὶ γὰρ ἰλυσάμενος αὐτόν: *Ego misertus, illum redemi*. Vide etiam supra Sect. i. Num. 63. Quare λύειν, in Activo, significet, captivum *solvere*, sive *dimittere*; at λύσασθαι, in Medio,

Medio, captivum *redimere*; nondum ab ullo Grammaticorum video esse expositum. At verò differentiae hujus ratio ex iis, quæ de natura & indole Verborum Mediorum diximus, satis clare patet. Nam λύσαι αιχμάλωτον, (*solvere*, sive *dimittere captivum*) est actio simpliciter transiens in alium. At qui captivum *redimit*, quod est λύσασθαι αιχμάλωτον, eum sibi solvi facit, sive captivum sic solutum & dimissum recipit: quæ est actionis in ipsum agentem reflexio. Habent ergo λύσαι & λύσασθαι mutuam quandam inter se relationem: uti δανῖσαι & δανίσασθαι, χρεῖσαι & χρέσασθαι, τῖσαι & τίσασθαι, κομίσαι & κομίσασθαι, μισθῖσαι & μισθώσασθαι, aliaque, quorum Activa ad *dantem*, Media vero ad *accipientem* referuntur. Homer Odyss. K. ver. 383.

ὦ Κίρκη, τίς γάρ κιν' ἀνὴρ

Πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἰδνύμεν, ἢ δὲ ποτήτω,

Πρὶν λύσασθ' ἱτάμεν, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδίσθαι.

i. e. O Circe, quis enim vir *sustineat gustare cibum & potum, priusquam socios captivitate solutos receperit, & oculis suis adspexerit.* Interpres λύσασθαι ibi vertunt *redimere*: sensu nimis angusto. Nam verbum hoc pon solum significat captivum pretio redimere, sed etiam precibus, aliisve modis à captivitate liberare, & sic liberatum recipere. Ulysses certe, Homero prodente, non pretio, sed precibus & blanditiis sociorum suorum libertatem à Circe impetravit. Uti vero Ulysses in memorato loco Homeri socios suos dicitur λύσασθαι; ita Circe eosdem λύει, i. e. *solvit & dimittit*: sensu merè activo, seu transiivo, ut Grammatici loqui solent. Poëta enim statim subjungit, ex persona Ulyssis Circen alloquentis: Λῦσον, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἱεῖρας ἱτάμεν: *Solve, ut oculis videam dilectos socios.* Neque hic tantum, sed & alibi apud Homerum dictam differentiam inter λύσαι & λύσασθαι observare licet. Unus tantum occurrit locus, nimirum Il. A. ver. 20. ubi λύσασθαι simpliciter videtur positum esse pro λύσαι. Verba Poëtæ hæc sunt:

Παῖδα δέ μοι λύσασθε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.

i. e.

i. e. *Filiam verò mihi solvite dilectam*, &c. Sed auctor est Eustathius, Herodotum & Appionem Grammaticos jam olim in loco illo Poëtæ pro λύσασθαι & δέχασθαι legisse, λύσαι τε & δέχασθαι: quam lectionem etiam plures Codd. Mss. exhibent, teste Barnesio. Ut proinde locus ille sit suspectus, vel saltem dubius. Sed pone, λύσασθαι simpliciter interdum adhiberi pro λύσαι, i. e. captivum solvere sive dimittere: non tamen inde sequeretur λύσαι vice versa poni posse pro λύσασθαι, i. e. captivum redimere, vel captivum pretio redemptum, aliove modo à captivitate liberatum recipere. Nam significationem illam à verbo λύσαι alienissimam esse, nemo est qui dubitare, vel negare ausit. Ut proinde, concessio quamvis eo, quod diximus, non tamen omnis differentia inter λύσαι & λύσασθαι sublata foret: sed tantum inde sequeretur, λύσασθαι, non semper habere significationem Mediam, sed tunc tantum, cum ponitur pro *captivum redimere*, sive *redemptum recipere*.

12. Τίειν, τίσαι, vel τινύειν, solvere, persolvere, luerre: ut τινύειν, vel τίσαι λύτρα, χάριν, δίκην, ποινὴν, &c. persolvere lytra, grates, pœnam, &c. quarum phrasium exempla in Lexicis obvia sunt. At τίνυσθαι, vel τίσασθαι, in Medio, facere sibi aliquid persolvi: sive, ab altero aliquid, quod nobis debitum est, exigere & repetere. Homer. Odyss. N. ver. 15. Ἡμεῖς δ' αὐτὶ ἀγχιρόμενοι καὶ ἀδύμον, Τισόμεθα. Ubi Scholiastes τὸ τισόμεθα, quod ad sensum adinet, rectè exponit, εἰσπραξόμεθα, ἢ ἀποληφόμεθα: i. e. *repetemus*, vel *recipiemus*. Et quoniam inter ea, quæ vel nobis ab altero, vel alteri à nobis, tanquam debita persolvi par est, etiam referri solet pœna pro maleficio vel damno illato (unde etiam phrasæ illæ, *dare*, vel *persolvere pœnas*, pro puniri) hinc τίνυσθαι, vel τίσασθαι plerumque significat, facere sibi persolvi pœnas, i. e. *sumere pœnas*, seu unâ voce, *punire* vel *ulcisci aliquem*. Hujus significationis ratio, perelegans sanè, quàm parum adhuc cognita & perspecta fuerit, vel Henr. Stephanus (quem nemo, quod sciam erroris redarguit) documento nobis esse poterit. Is enim in Thesauro suo L. Gr. Tom. 3. col. 1565. Activum τίσαι, cum Medio τίσασθαι planè

planè confundens, sic scribit: *Τίω* significat non solum *Honoro*, *Æstimo*, ut supra docui; sed etiam *Punio*, *Vindico*, *Ulciscor*; ut ex sequentibus patebit. In qua significatione usitator est vox *Media*. His similia sunt, quæ Idem col. 1566. de compositis *Ἀστίω*, & *Ἀποτίω* notat. Itane vero, *Stephane*, vox *Media*, significatione *puniendi*, tibi usitator videtur, quam *Activa*? Sed ubi, quæso, *Activum* τίω unquam pro *punio* lectum tibi fuit? Nusquam, mihi crede, *Lector*. Nam *τίω*, vel *τινέω* (ut jam diximus) semper habet notionem *solvendi* vel *luendi*: at contrà *τινέσθαι*, vel *τίσασθαι*, significat à solvente aliquid accipere; seu ab altero id, quod nobis debetur, exigere, vel sumere; & præcipuè *pœnam*. Non magis ergo *τίσαι* & *τίσασθαι* confundere licet, quàm *δανείσαι* & *δανείσασθαι*, *μισθῶσαι* & *μισθῶσασθαι*, *χρῆσαι* & *χρήσασθαι*, *διῶναι* *ὑποθήκην* & *δέσθαι*, aliaque hujus generis verba (de quibus mox) quorum *Activa* semper ad *dantem*, *Media* vero ad *accipientem* referuntur. Cæterum exempla τῇ *τίσασθαι*, pro *punire*, vel *ulcisci*, haud pauca extant apud *Homerum*, aliosque Poëtas potius, quàm pedestres Scriptores. Compositum tamen *ἀποτίσασθαι* non solum Poëtæ usurpant, sed etiam *Xenophon*, Scriptor *Ἀθληκῶτα*, lib. v. de *Instit. Cyr.* p. 139. A. ubi ait: *Ἀποτίσασθαι τὸν καὶ θεῶς ἐχθρὸν, καὶ ἀνθρώπους*: *Ulcisci* [seu *punire*] *hominem* & *Diis* & *hominibus inimicum*. Et lib. iii. *Ἀναξ.* pag. 300. C. *Ἀλλὰ τέτρες μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαντο*: *Verum de his Dii merita sumant supplicia*: ut *Interpres* rectè reddit.

13. *Θεῖναι ὑποθήκην*, *pignus dare*; at *δέσθαι ὑποθήκην*, *facere*, seu *curare sibi pignus dari*, sive *accipere pignus*. Posterius dicitur de *Creditore*; uti prius de *Debitore*. *Harpocrat.* *δέσθαι*, ἀντὶ τῇ ὑποθήκην λαβεῖν. *Pollux.* lib. iii. Sect. 84. *Ὑποθήκην δίδω, ὁ δανείζων*: *Pignus dans*, [dicitur] *debitor*: *pignus accipiens*, *creditor*. Idem lib. viii. Sect. 142. *Θεῖναι μὲν οἴκῳ, τὸ δῶναι εἰς ὑποθήκην*: *δέσθαι δὲ, τὸ λαβεῖν εἰς ὑποθήκην*: καὶ τὸ μὲν ἔθηκε τὸ δὲ, εἶλο. ὁμοίως ὑπάρχει. Eadem est ratio verbi *Ἀπολήμῃσαι*, & *Ἀπολήμῃσασθαι*. Nam *Ἀπολήμῃσαι* dicitur *maritus*, qui *pignus æstimatum pro dote uxoris dat*: at *ἀπολήμῃσασθαι* significat,

pignus

pignus ejusmodi accipitur. Harpocrat. v. Ἀπολήμῃαι; Ἐλέγεται δὲ ὁ μὲν δὲς τὸ ἀποτίμημα, ἐνιργητικῶς ἀπολήμῃαι ὁ δὲ λαβὼν, ἀπολήμῃσθαι. Suidas: Ἀπολήμῃσαι, ἀντὶ τῷ ἀποτίμημα ἔλαβιν. Vide eund. v. Ἀπολήμῃται. Demosth. i. adv. Onet. sub princip. Ἀποδείξω ἐ μόνον τὴν προῖκα ἐ δῶκότα, ἧς φησι νῦν ἀποτιμήσασθαι τὸ χωρίον: *Demonstrabo eum [Onetorem] non solum dotem non dedisse, pro qua fundum illum pignoris loco se accepisse dicit: [sed etiam, &c.]* Et mox: Ἀπολήμῃσθαι φάσκων τὴν γῆν: i. e. interprete Wolfio, *sibi prædium illud oppigneratum esse dicentis.* Vid. etiam pag. seq. Sic γῆσαι¹ & ἀπογῆσαι est appendere ad libram, seu appensum quid alteri tradere: at γῆσασθαι, & ἀπογῆσασθαι, facere sibi aliquid appendi, seu appensum accipere. Hesych. Ἀφίγησι, γαθμῷ παραδίδωσι. Idem Ἀπογῆσας, πωλήσας γαθμῷ, i. e. Ἀπογῆσας, qui ad libræ pondus vendidit. Harpocrat. Ἀπογῆσάμενον, ἀντὶ τῷ πρὸς γαθμὸν παραλαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόβιον. Eadem habet Suidas: qui & hæc addit; Καὶ ἀπογῆσονται, οἷον γαθμῷ λάδωσιν ἴσον. Locus autem Demosthenis in Orat. adv. Timotheum (ad quem Harpocrat. & Suidas alludunt) exstat pag. 704. A. & sic habet: Χεῖν γὰρ τὸν ὑποδixάμενον καὶ ἀπογῆσάμενον τὸν χαλκὸν τῶν οἰκίῶν τῶν ἡμετέρων, τῶτον ἔξαιτιῶν. Ubi Wolfius malè ἀπογῆσάμενος reddit, qui expendisset: pro qui ad libræ appensum accepisset.

14. Κομίσαι ἐπιστολὴν, *ferre, seu afferre alicui epistolam.* At Κομίσασθαι ἐπιστολὴν, *curare sibi afferendam epistolam, seu simpliciter, allatam epistolam accipere:* ut in Epistola Philippi Regis apud Demosth. pro Ctesiph. sive pro Coron. p. 337. B. Ἐκομίσάμην τὴν πρὸς ὑμῶν ἐπιστολὴν. Exempli alia passim obvia sunt. Vide etiam suprâ Sect. i. Num. 54. & 55. ubi de alijs verbi hujus notionibus exposuimus.

[1 Mire vero errat *Methodo de Port Royal*, l. iv. regl. 1. 3. ubi γῆσαι vertitur *être debout*, i. e. *to stand*, quod debuit verti active *to place, appoint*. Neutra significatio istius verbi Præterito convenit et Aor. 2; nunquam Aor. 1; nec unquam variatur in hac re per omnes Græcæ fines. Vide, si libet, Duporti Prælect. in Theoph. c. 2. et nostrates Grammaticos.]

15. Χεῖσαι,

15. *Χρῆσαι*, commodare, seu utendum dare : *Χρήσασθαι*, facere sibi aliquid commodari, sive utendum accipere. Exemplis in re clara & pota abstinere. Et quoniam qui rem utendam accepit, eā etiam utitur : hinc *χρᾶσθαι* etiam dicitur, qui re aliqua utitur : ut nemini non notum est. Neque solum *χρᾶν*, in Activo, significat commodare ; sed etiam *oraculum edere* : ut constat. Hinc *χρᾶσθαι*, in Medio, interdum notat ; curare sibi oraculum edi, seu oraculum consulere. Exempla quære in Lexicis. Sic *συμβάλειν*, in Activo, consilium dare : at *συμβάλεισθαι*, in Medio, curare sibi consilium dari sive consulere aliquem. Hujus generis verbum est *μαρτίβομαι* : quatenus nempe significat, oraculum consulo. Nam interdum, ut constat, ponitur pro, oraculum edo : sed quo sensu propriè significat, sine me consuli de eventu rei futuræ ; & ex consequenti, vaticinor, seu oraculum edo.

16. *Δανῖσαι*, mutuam pecuniam dare : *Δανίσασθαι*, facere sibi mutuam pecuniam dari ; pro quo brevius, & magis Latine dixeris, mutuam pecuniam sumere. Sic, *μισθῶσαι*, locare : *Μισθώσασθαι*, facere sibi aliquid locari, seu locatum accipere : quod est, uno verbo conducere. Utriusque verbi notio vulgatio est, quàm ut necesse sit exemplis eam illustrare. Hujus generis verba etiam sunt *μίσγειν* & *μίσγεισθαι* : quatenus nempe illud ponitur pro *δανίζειν*, hoc pro *δανίζισθαι*. Hesych. *Μίσγειν*, δανίζει ; *Μίσγεισθαι*, δανίζισθαι. Hesiod. Eoy. x. Ἡμ. ver. 349. Εὐ μὲν μίσγεισθαι παρὰ γῆτον. Ubi Glossæ Mss. Vossii, (ut ibi notat Grævius) καλῶς δανίζισθαι. Nimirum *μίσγεισθαι*, propriè significat, certā mensurā aliquid utendum accipere : & per catachresin videtur etiam dici de rebus, quæ pondere & numero constant : si quidem falsi non sunt veteres Grammatici, qui (ut diximus) verbum hoc interpretantur *δανίζισθαι*. Ego vero non video, quid obster, quò minus τὸ *μίσγεισθαι* in memorato loco Hesiodi propria significatione accipi possit.

S E C T I O III.

*De Verbis, Formam quidem, sed non vim
Mediam habentibus.*

ET haftenus de Verbis vere Mediis. Restat nunc, ut paucis attingamus de Verbis, formam quidem, sed non vim Mediam habentibus: quæ duplicis sunt generis. Alia enim Activa tantum significant; alia Passive. Prioris generis Verba comparare possis cum illis, quæ *Deponentia* Latini vocant; qualia sunt, ἔργάζομαι, γίνομαι, δίδχομαι, αἰσθάνομαι, ὄπλομαι, γινώσκω, ὁρῶμαι, προσκῶμαι, δίδωμαι (pro δίδω), ὀρίζομαι, διορίζομαι, κατασκαίρομαι, ἰντρίλλομαι *mando*: itemque Futura, quorum Præsentia sunt Activa, ut φύζομαι, κρύβομαι, καταβύσσομαι, λήβομαι, σπίζομαι, ἀναβύσσομαι, τίζομαι, σιωπῶμαι, αὐξάνομαι, multaque alia. Posse autem hæc Verba appellari Medio-activa, jam supra diximus. Notandum tamen est, videri quidem Verba nonnulla Medio-activa; sed quæ revera sunt Media, si primitiva illorum significatio consideretur. Sic ex. gr. χρᾶσθαι, significatio *utendi*, est Medio-activum: at vero quatenus notat, *facere sibi aliquid commodari*, sive *utendum accipere*, (unde significatio *utendi* per metonymiam descendit) est Verbum verè Medium: ut jam supra diximus.

Uti vero dantur Verba quædam, quæ sub Forma Media significationem mere Activam habent; ita etiam dantur verba, sub eadem Forma significationem contrariam, id est, mere Passivam, habentia; quæ appellare possis *Medio-passiva*. In hoc genere nullum Tempus Formæ Mediæ frequentius Passivè usurpatur, quam *Futurum*. Ex. gr. apud Sophoclem Oedip. Col. p. 291. Ποῖν γὰρ ἢ οὐ προσφορὰ δαλώσεις. Ubi Schol. ἀπὸ τῆ δαλώσεις.

Sic,

Sic, γαθμήσῃσαι, pro γαθμηθήσῃσαι, habes apud Aristoph. in Ran. ver. 809. Πίσσεται, pro πισσθήσεται, apud Eund. in Nub. ver. 90. 996. Λίξεται, pro λιχθήσεται, apud Eurip. in Alc. ver. 322. Μισήσεται, pro μισθήσεται, apud Eund. in Ion. ver. 611. Φερρήσεται, pro φερρηθήσεται, apud Eund. in ead. fab. ver. 603. Ἀλώσεται, pro ἀλωθήσεται, apud Eund. in Androm. ver. 190. Στιγθήσεται, pro σιγνήσεται, apud Eund. in Phœn. 1269. Vide etiam Suid. v. Ζητήσῃσαι.

Credere autem quis posset, libertatem hanc Poëtis tantum, propter metri necessitatem, concedendam esse; nisi & solutæ orationis Scriptores ad eundem plane modum Futuro Mediæ Formæ, quamvis multo rariùs, uterentur^m. Nam apud Xenoph. Instit. Cyr. lib. i. p. 27. legitur, καλαλύσῃσαι σὺ ἢ ἀρχή, pro καλαλυθήσῃσαι. Apud Eund. p. 485. Ἀποσφαγήσονται, & ἀλώσονται, pro καλοσφαγήσονται, & ἀλωθήσονται. Item, πολιορκησονται, pro πολιορκηθήσονται, apud Eundem, p. 595.

Quod autem ad *Aoristum* 1. Formæ Mediæ adinet; ejus usus in significatione *Passiva rarissimus est*. Ego saltem Tempus hoc vix uno alterove in loco Passivè usurpatum reperi; ut ἐκείρατο, pro κείραται in Fragmento Anonymi apud Plutarch. Tom. ii. p. 1098. Ἡμετέρας βολαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν. Quod Cicero, ni fallor, sic vertit: *Consiliis nostris laus est attonsa Lacœum*. Sic ἀπυλυσάμεν, pro ἀπυλύθη, videtur dixisse Demosthenes in principio Orat. adversus Androt.^a

[^m Plura congeffit Budæus, Comm. p. 896. Ἰπαινίσσεται pro ἱπαινιθήσεται, φιλήσεται pro φιληθήσεται Antiph. Καταστήσεται Lyf. & Xenoph. pro Κατασταθήσεται. Τρανήσεται pro τινθήσεται, Lucian. Διακοντιώμενος ἢ διατοξιστόμενος; Xenoph. Ονήσεται pro ωφελήσεται, Εἰσόμεναι, σῖναι, Theoc. Ζημιώσεται, Idem. Συτρίφεται & καταρήσεται, Plut. Διδάσεται, Arist. Ετιρήσεται, Soph. Antig. 902. & Isoer. Επισωλεύσεται Xenoph. Adde Ἰπιτρίψεται, comminuentur. Lucian. Icaromen. τιμῇσεται, honorabitur, Æsch. Agamemn. 590. δόισεται, procul asportabitur, hoc & illuc jactabitur, Soph. Aj. 511. Λίξεται, dicar, Eurip. Alcest. 322. Herc. Fur. 582. Iph. Taur. 1647. σιγῇσεται, Phœniss. 1625. μισήσεται, invisus ero, Troad. 650. ἀκίσσεται; nonne sinit, Iphig. in Aul. 331. Ἰπιδάξεται pro ἱπιδυθήσεται, fut. Med. pro Passivo, Eurip. Suppl. Mul. 521. ἐφίλας & ἀποκίψεται. Gal. v. 12. nisi forte eo sensu accipias quem in Præfatione notavi.]

[ⁿ Huc adde ὑγρόψασθαι, Lucian. Chronosol. p. 821. προσηγάσθαι, Arist. tom. I. p. 626. F. ἀπογράψασθαι, Luc. ii. 5. τιμησάσθαι,

Hæc sunt, quæ de Verbis Mediis dicenda habui:
quibus si quid nōsti rectius, Lector,

Candidus imperti: si non, bis utere mecum.

INDEX AUTORUM

Notatorum & Emendatorum.

LIAN. V. H. tentatur, i. 45.

in Indice notatur, i. 28. 60.

Aristoph. Ran. ver. 908. emend. i. 30.

Fischlinus, ejus interpres, notatur, i. 24.

Budæus notatur, i. 24.

Demosth. Orat. i. Phil. emend. i. 30.

Wolfius Interpr. in Æsch. contra Ctesiph. notatur, i.

36. ii. 9.

—adversus Timotheum, ii. 13.

—adversus Midiam, i. 36.

— in Timarchum, i. 16.

Harpocraton emend. ii. 10.

notatur ii. q.

Heliodorus notatur, i. 35.

Hippocrates, Foësius in eum notatur, i. zr.

Homerus emendatur, ii. 11.

Lucianus notatur, i. 19.

Methode de Port Royal notatur, ii. 13.

Philonis Judæi interpres notatur, i. 13.

Lyftrat. pro bonis Arist. p. 148. *επιμαίνεσθαι*, Pind. Ol. od. vii. p. 29. & 149. Forte etiam *πράττειν* in ejusd. Pyth. Od. iv. ver. 433. Misc. Obs. Mai. Aug. 1739. Vol. x. p. 216. Cavetamen *ἐπιμαίνεσθαι* *ἀνδρες* *πύλαις*, Act. xv. 22. *veritas viros* *διελαττος* *mittere*, subauditur enim *αὐτοῖς*. ὅτι *ἰδοὺ τοὺς ἀποστόλους* [*αὐτῆς*] *ἐπιμαίνεσθαι* *ἀνδρες* *ἐξ αὐτῶν πύλαις* *ἰς Ἀντιόχειαν*, *viros quos ex suis elegerant mittere Antiochiam*. Vide in N. T. *Conjettura*, &c. p. 159.] Pollux.

Pollux, l. i. c. i. tentatur, i. 44.

H. Stephanus notatur, i. 22. 24. 32. 36. 38. ii. 2. 12.

Scholiast. in Thucyd. notatur, ii. 9.

Interpres Thucyd. notatur, *ibid.*

Xenophon emend. i. 66. ii. 9.

Interpres ejus in Cyri Exped. notatur, ii. 9.

— in Apomneum. ii. 9.

— in Hierone, ii. 4.

I N D E X

V O C A B U L O R U M,

adjunctis Iliados locis, quibus Clarkius etiam
primigeniam vocis Mediæ significationem
indicavit.

Α Γίρω, συναγειράμενοι,
congregantes seipsos.

Il. Ω. 802.

Αγω, ιπάγω. i. 28.

Προσάγω, i. 26.

Αγχω, ἀπάγχω, i. 9.

Αἶρω, i. 19. ἤραμαι κύδος,
reperio tibi gloriam.

Il. X. 393.

Αἰσχύνω, i. 13.

Αλείφω, ungo alterum, αλεί-
ψατο, unxit se. Il.

Ξ. 14.

Αλλάττω, διαλλάττω, i. 39.

Αμύνω, i. 34.

Αετύνω, ἱεαετύνω. i. 47.

Αεχω, i. 23. ii. 5.

Βελεύω, i. 37.

Συμβελεύω, ii. 15.

Γεάφω, ἀπογεάφω, ii. 2.

Δανίζω, ii. 16.

Δίω, ἰδίσατο, *ligavit sibi*
ipse. Il. Ω. 340.

Διακονούμενος idem quod δι-
άκονος, *minister: δια-*
κονῶν, qui jam tunc
ministrat. Il. Γ. 141.

Διδάσκω,

Διδάσκω, ii. 3.

Διδάμι, Præf.

Δικάζω. ἐπιδικάζω, ii. 7.

Εγὼ, i. 10.

Εἶδω, εἰσάμενος, cum se aff-
milasset. Il. B. 22. Γ.

389. N. 45. 216. Γ.

141. Π. 716. P. 73.

555. Φ. 213.

Ἐλίσσω, ἐλιξάμενος, se subi-
to impetu convertens.

Il. F. 283.

Ἔπομαι, i. 13.

Ἐπίγινω. i. 13.

Ἐχω, ἀπύχω, i. 12.

Παρίχα, i. 49.

Ἐν. cum compositis, i. 6.

ἑσθάμενοι χροὶ χαλκῶν,
cum nosmet ipsi ar-

μασσεύμενοι, Il. T.

233.

Ζῶω, ζώσμενος, cum se ipsi
accinxissent. Il. Υ.

685. 710.

Θυράω, θυρήζομαι, me ipse
armabo. T. 23.

Ἰζώ, καθίζω, i. 13. 66.

Ἰγίμι, i. 13. 53. ii. 13.

Καλέπην, cum comp i. 22.

καλυψάμενη, cum se
ipsam cooperuisset. Il.

F. 141. E. 184. Od.

E. 491. Θ. 199.

Κῶω, i. 13.

Κείρω, i. 6. ii. r. Il. Γ. 141.

Υ. 45.

Κηύμενα, se ipsa morantia.
Il. N. 798.

Κόπτομαι, καδάμι me ipse,
i. e. plangam. N. 141.

X. 33.

Κορίω, κοριδοόμην, quoniam
se ipse saturaverit, T.

167. X. 427.

Κοιμάω, i. 13.

Κόπην, p. i. 10.

Κομίζω, cum comp. i. 51.

54. 57. ii. 11. 14.

Κρίνω, ii. 6.

Κτάω, i. 31.

Λαθίην, alterum latere, λα-
θίσθαι, latere seipsum,

h. e. obliuisci. Il. I.

533.

Λύω, i. 5. Il. Φ. 560. Υ. 41.

Λύω, λύω, i. 7. reddo cap-
tivum accepto pretio.

ii. 11. Il. A. 20. 29.

Ω. 137. 555. 561.

Λύομαι, redimo captivum
dato pretio. A. 13.

372. Ω. 118. 237.

Διαλύω, i. 38. 47.

Αναλύω, i. 7.

Καταλύω, i. 39. 52. 63.

Μαριτύω, i. 40. 41. ii. 15.

Μετρίω, ii. 16.

Μισίω, odiosum me reddo.

Il. N. 141.

Μιμηήσκω, ἀναμνησέω, i.

11.

Μισθῶω,

Μαθών, ii. 11. ii. 16.

Μόγγυμι, ἐπομόγγυμι, i. 4.

Μύσσω, ἀπομύσσω, i. 3.

Νέμω, i. 36.

Νίπτω, νίπτει, *lauit poculum :*
ἐλάτο δ' αὐτὸς χεῖρας,
lauit manus suas, Π.
329, 230. Ω. 305.

Οἶω, *fero alteri :* οἶομαι,
affero sibi, Ν. 168.

Οἰκίζω. οἰσοικίζω, i. 15.

Ομόγγυμι, ἀπομόγγυμι, i. 4.

Ὀπάζω, *comitem me præbeo,*
vel simpliciter præ-
beo, do. At ὀπάσσωτο
Νέστωρ υἱαί, Nestoris
filius sibi ipse comites
astinuit. Τ. 138.

Ὀπλομαι, ἀπόπλομαι, i. 3.

Ὀρίγομαι, i. 17.

Præterita passiva pro Media
voce usurpata. i. 1.
56.

Πάω, *possideo, paro.*

Πάομαι, med. *pasco, gus-*
tare facio. Salm. de
modo ufur. p. 164.

Παύω, i. 13. Π. Ψ. 823.

Περνάω, *ωκυρώμενος σβίνω,*
suorum sibi virium pe-
riculum faciens, Ο.
359.

Πίμπω, i. 20.

Πιραιώω, i. 31.

Πλέω, *ἐμπλήσσωτο θυμὸν μέ-*

νη, sibi ipse imple-
vit animum ira. Π.
X. 312.

Πδύσσω. *ἐπιπλήγτο μηρῷ,*
sua sibi percussit femo-
ra. Ο. 113. 397. Π.
125.

Πθανάω, i. 13.

Πράσσω, *καταπράσσω,* i. 47.

Ποίω, i. 32. 33, 47, 60.

Προσποιώω, i. 24.

Πορεύω, i. 13.

Πορίζω, i. 30.

Σείω. *οἰσαῖο, campouit se.*
Π. Θ. 199. *οἰνάμε-*
νο, rucens, Π. X. 27.

Σημαίνω, i. 59.

Σκινάζω, *παρασκινάζω,* i. 29.

Σπᾶω, *ἰπιοσπᾶω, παρασπᾶω,*
i. 27.

Σπύδω, i. 39.

Στηρίζω. *ἐδίω ποδίσσιν εἶχε*
στηρίσθαι, nec posuit
pedibus se ipse stabi-
lire. Φ. 241.

Στίλλω, i. 13. 35.

Στιφανώω, i. 8.

Τάσσω, i. 28. ii. 8.

Ἀνιτάσσω, i. 15.

Τέρπω. *τίλαρπώμεθα, nos ipse*
satiauerimus. Ψ. 10.
98. Ω. 636.

Τιμάω, ii. 2. Π. Ν. 141.

ἀποτιμάω, ii. 13.

Τίθημι, *cum compositis,* i.
25. 39. 44. 47. 48.
50. ii. 4. 10. 13.

Τιμωρίζω,

Τιμωρίω, i. 34. 64.

Τίσω, ii. 12.

ἀποτίω, ibid.

Τρίπω, i. 14.

Εντρέπω, i. 18. μιλατρέ-
πομαι, *converto me,*

converter retro. Il. A.

199. Γ. 141. 422.

ἰδὸς ἰτράπειλο φρήν, *Ju-*

piter animum suum

mutavit. K. 45.

ἰτράπειλ' ἔγχετο, *aver-*

sa est hasta, seu aver-

tit se, i. e. aberravit.

Δ. 233. N. 605.

Verba certandi, i. 40. 41.

rejiendi, repellen-

di, i. 44.

Passiva significatione Me-

dia, i. 35.

Passiva praeterita, i. 4. 56.

Activo-media, i. 49.

Φαίνω, i. 13.

Φθείρω, διέφθορας, *te ipse per-*
didisti. O. 128.

Φέρω, προσφέρω, i. 21.

Φημί, φασθαι ἴσον ἐμοὶ, *a-*
qualem se mihi dicere.

O. 167.

Φοβίω, i. 13. 35.

Φυλάσσω, i. 14.

Χράω, ii. 11. 15. iii. p. 66.

Χρίω, ii. 1.

Ψάω, ἀποψάω, i. 3.

Ψηφίζω, ii. 9.

Ωθίω, ἀπωθίω, i. 45.

VETE-

VETERES POETÆ CITATI

A D

Patris* PHILIPPI LABBEI

De ANCIPITUM GRÆCARUM VOCALIVM
in prioribus Syllabis MENSURA

(ubi confirmanda esset)

Confirmandum Sententiam :

Necnon ad indicandum

Quibus Vocibus licet corripere Vocalem longam
ante alteram in eadem dictione :

Opera & Cura

EDWARDI LEEDS,

In Schola BURIENSI

Ad acuendos *Adolescentium* Animos,

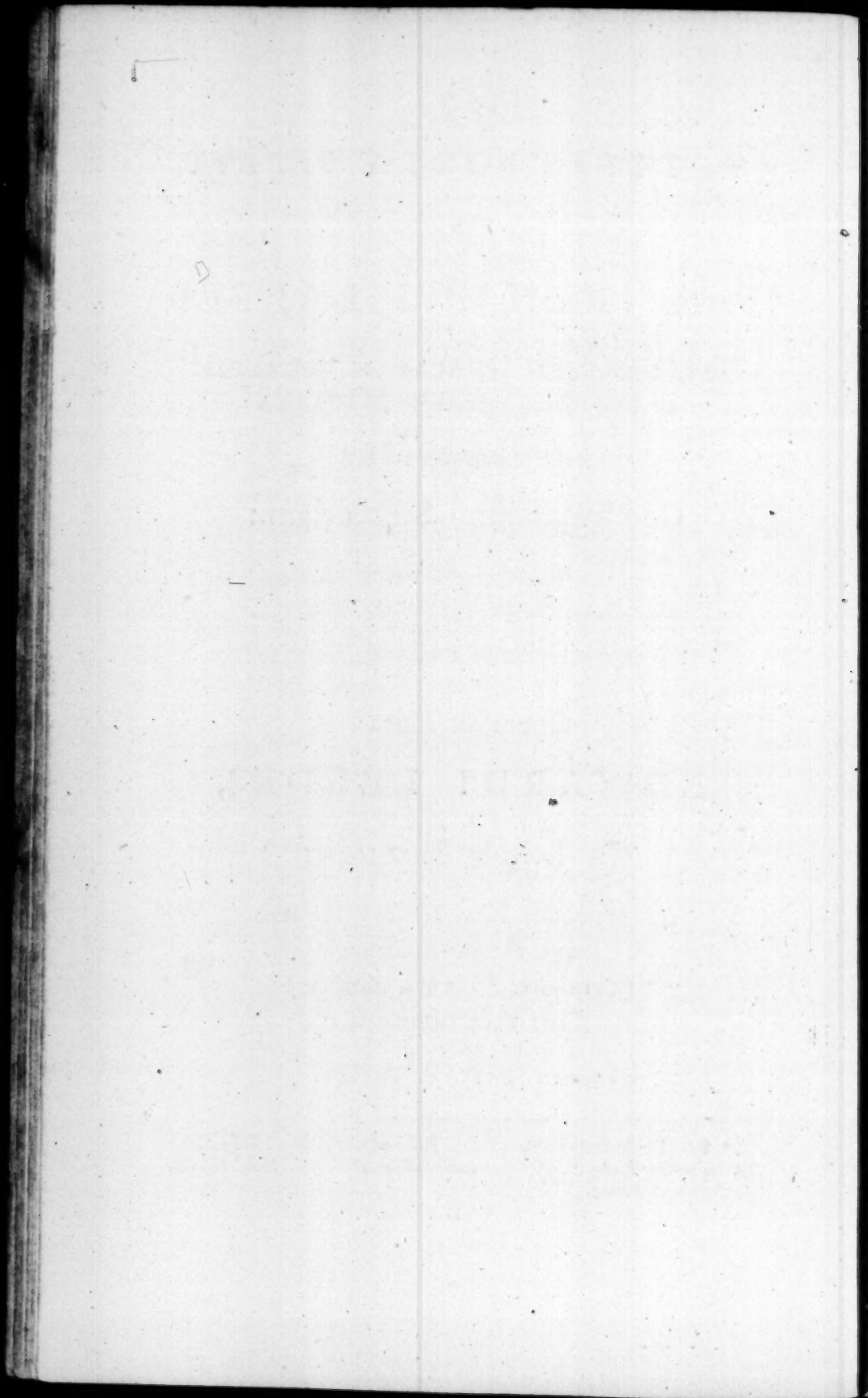
erga *Poesews* Studium

(cum ipse POETA non sit)

Cotis Vice fungentis.

EDITIO TERTIA, Auctior.

* Ed. Leeds impresserat PETRI pro Patris : Inscibitur
in impressis Opera P. Philippi Labbé Biturici è Sec. Jesu, ubi P.
ponitur vice Patris.

Samueli et Edwardo Leeds

FILIIS DILECTISSIMIS,

Nunc procul à *Patre* otiantibus,

Alteri in Colleg. Regin. Cantab.

Alteri in Sancti Petri,

EOQUE MISSIS,

Scilicet ut curvo possent dignoscere rectum,
Atque inter silvas *Academi* quærere verum;

E. L.

mittit Salutem simul & hunc libellum.

EN vobis, Filii mei, Libellum de Ancipitum
Græcarum Vocalium Quantitate, quantum
ad numerum Vocabulorum spectat, maximam par-
tem ex *Philippi Labbei* Indice Prosodico deprom-
ptum. Verum quæ ille voluit suâ solâ autoritate
credi, ea omnia hic habetis, quantum à nobis
feri potuit, à *probatissimorum Poetarum* usu con-
firmata. Non magni fortasse vestrâ referre puta-
bitis sic ad *amussim Metiri Syllabas* : at pluris ali-
quantulum facietis, opinor, quam *id omnino ne-
scire*. *Lusi* horas aliquot vespertinas, quas forte
aliter somno dedissem, in exquirendis singulis sin-
gulorum Poetarum quos citavi *Locis*, & si ali-
quo *Loco* vobis esse possit eos indicasse, ut ut mihi
tædio aliquando erat sic *ludere*, non existimabo
tamen me penitus *luisse* Operam. Valete. Dat.
Idibus *Maiis*, A. D. 1701.

G. BOWYER Lectori S.

Jan. 1, 1749-50.

GRÆCIA primitus quinque tantum habuit vocales, donec Simonidi placuit E & O utramque in duas formas discescere. Cumque E nominaretur EI, et O, OY, videntur triplici potestate fuisse indutæ; E scil. sonabat ē brevem, ē longam, & diphthongum eiⁿ: O pariter ō brevem, ō longam, & diphthongum o. Nollens instaurator ille ut tam variis commodis inservirent eadem elementa, binos vicarios introduxit; H pro E longa; et Ω pro O longa. Adeo ut quantitatem harum vocalium ipsa forma demonstraret; cæterarum trium, usus quotidianus edoceret. A longum ab A brevi, sono distinxisse veteres vel inde patet, quod voces ab iis deductæ etiamnum supersites diversis sonis pro

ⁿ Victorinus De Orthographia, p. 96. E et O ternas habebant apud eos potestates. Contra istius loci auctoritatem disputat vir longe acutissimus Richardus Dawes, Miscell. Crit. p. 128. &c. Concedit quidem O & nomen & sonum habuisse diphthongi OY, atque etiam vocali E nomen aliquando fuisse EI, p. 134. negat vero utrique eam fuisse potestatem. At Literis ab ipsa potestate nomina sua imposita crederem. Quid vero Plutarchus, in libello De EI inscripto foribus templi Delphi? Nonne EI nunc ut syllabam ad examen revocat, cuius vis sit SI, aut ES; nunc ut *ἐξέστης*, quinquenarii notans potestatem? Dubius sane hic incedo, & suspensū pede, ubi auctores utrinque ducunt. Quicquid demum statuatur, verisimile est EI exilius fuisse elatum, & minus ab η vel ι sono discrepasse quam apud nos obtinet. AI, OI & EI mutarunt Romani in AE, OE, & E, posteriori vocali diphthongorum vires suas præcipue excrente. Ut *Αἰνία*, *Ἐνείας*, *Μυρία*, *Μορσία*, *Μυρία*. Si audiamus Salmasium De usuris, p. 88. Certum est ante mille annos Græciam non novisse ullam differentiam pronunciationis inter υ, η, & ο. Vide etiam R. Wettstenium de Græcæ linguæ pronunciatione, p. 171, &c. Periz. Anim. Hist. c. x.

quantitate

quantitate syllabarum efferuntur: Πατήρ & Μήτηρ (nam sic ab Æoliis scripta fuit) nunc pariter fere pronunciamus; at non sic olim a quibus nostrates accepere FATHER & MAUTHER vel MOTHER, Φράτηρ, BROTHER; Πλατὺς, PLAUTUS; Πᾶν, Πᾶνός, FAUNUS, &c. Φήμη, Fāma, Fāme; at Αἶμὸς, Fā-mes, Fām-ine. Quod igitur illi ore & auribus dignoscebant, nos legendis poetis indagare cogimur; idque ut sine temporis aut etiam desiderii iactura assequamur, hujus libelli dos est.

Vocalem brevem positione, quam vocant, ante duas consonantes fieri longam, omnes norunt; ejus quippe sonus conflictu quasi consonantium tardatur, ut *in-gens*. Sin vero sequentes consonantes ad proximam syllabam promoveri possunt, fit communis: dici enim potest vel *pāt-rem*, vel *pā-trem*; *smarāg-dos*, vel *smarāgdus*. Sed unde Græcis liceret esse tam disertis, ut vocales longas & diphthongos ante vocalem corripere, nupera admodum nobis notitia est, quam debemus doctissimo viro supra laudato°. Duabus vocalibus, ubi Æoles suum Digamma F collocabant, Iones aspirationem quandam interferebant; an forma *Vau*, vel voce solum expressam incertum est: sonabat ut nostras W, & duplicis consonantis vicem gessit, quæ vel cum antecedenti vel sequenti syllaba pro arbitrio enunciari soleret. In Verbis igitur in *uw*, ut *μῦνῶ*, *γῆνῶ*, *δακνῶ*, *ἀνῶ*, *ἀρῶ*, *λίῶ*; et *iw* ut *τίῶ*; *υ* & *ι* natura esse *breves* statuit vir doctus, sed scribendo vel legendo *λυτῶ*, *τιτῶ*, fieri *longas*: Cum Clarkius et alii autumarent hasce vocales esse natura quidem *longas*, sed positas ante vocalem nescio quibus machinis fieri *breves*.

Quid vero statuendum est de vocalibus longis & diphthongis, quas mox citat autor noster, inusitato more bre-

° Miscellanea Critica, p. 139, 140, &c.

viatas ? Duæ, inquam, vocales per *Συνίλησιν* contrahantur, Diphthongi resolvantur ; quidvis potius experiri libet quam ut ad Grammaticorum *positionem* (quæ nil plus valet quam Philosophorum *fuga vacui*) delabamur. *Δηῖω* igitur & *Δηίοισι* sonabant veteres *δη-γω*, *δη-γοισι*, vel *δη-τω*, *δη-τωισι*. *Γαίηχοι*, *γα-γχοχον*, vel *γα-τωχοχον* : ut in *Parietibus*, &c. *Ἐπει*, *ἐπι-τι* vel *ἐπι-γι* : *ἱεῖνον*, *ἱε-τινον*, *Ποῖης*, *πο-τιης*, quod & in melioribus codd. legitur *πῶης*, sic enim *Dores* et *Æoles* scripserunt, et ipse *Theocr.* *ιδ.* X. 38. Unde Latinum *Poëta* ; prima pariter brevi *P*. Pro *ῥιός* et *ῥιὰ* dixerunt *ῥιός*, *ῥιὰ*. Unde nostras *son* ⁹, vox pariter monosyllaba. In istis vero, ut in quamplurimis aliis, irrepsisse videtur, loco Digamma *Æolicæ* vel aspirationis *Ionicæ*. Sic *Il. ω.* 616. *Ἀχιλῆος ἱππῶσανδρ* pro *Ἀχιλλωνων ἡνερρωσανδρ*. & β. 765. *Ὀτρειχας, οἰστιας*, scribendum *οττειχας*, eadem plane analogia compositum, qua præcedens *ὀτρειχας*, ut docet vir sæpe laudatus, R. Dawes, ubi supra, p. 176, 8. Apud *Theocr.* *ιδ.* xxix. dicas forsan *ὥς κε* esse spondæum ante duplicem consonantem, et *ζῶης* contracte dici *ζῆς*, ut a *λάω*, *λῶ*, *λῆς*. An vero potius legendum *ζάης* vel *ζόης*, ut *ζόν* pro *ζών* apud *Herodot.* passim.

Qua ratione vocalis brevis ante vocalem producat, jam vidimus ; quærat, forsan unde toties in Indice subsequenti fiat anceps ante consonantem. Notandum est, igitur, ante semivocales liquidas *λ*, *μ*, *ν*, *ξ*, pariter ac ante vocales, aspiratio illa *Vau* vel *F* facile sese inge-

P Vide *Chishul* ad *Inscr.* Sig. p. 40.

⁹ “ *Mer. Casaub.* nescio qua Musa suggerente defleat *son*, a “ *Gr. ῥις*,” inquit *Skinner* in *Etymologico*.—Pari vero ratione, qua ab *ῥις*, *sun*, *sol*, *SUN* ; ab *ῥις*, *sus*, a *sow* ; ab *ῥις*, *sal*, *SALT* ; *ῥις*, *sex*, *SIX* ; *ῥις*, *septem*, *SEVEN* ; *ῥις*, *seminus*, *SLEEP* ; *ῥις*, *oī*, *sui*, *sibi*, *SELF*, & sexcenta alia apud *Voss.* in *Etymologico* sub lit. H. & *Caninii Hellenismum*, p. m. 108.

rebat. Hinc α-ωρα vel αωρα, prima correpta vel producta. Si scribas modo, ut enunciatum est, Aw-εσ; A-ωρε; βωροτολεις, Martialis ille jocus in poetarum principem illepidus plane & infictus est. Sic Od. α. 5, 6. ῥόσον ἱταίρων — Ἀλλ' εἰδ' αἰ; ἱταίρε;—penultimam productam et correptam vides in eadem dictione. Scilicet ante ρ praeponebant Digamma, quæ utrivis syllabæ, præcedenti vel succedenti, jungi potuit, prout quantitas postulabat. Recentiores addidere i. —Il. β. 773. παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης producitur ultima in παρὰ ob digamma interpositum loco aspirati ωρηγμῖνι. Hinc refingendum Hesiodi locus, Oper. 696.

Μῦτε τριηκοῖαν ἑταῶν μάλα πολλὰ ἀπολείπων.

Ubi Grævius: “In Ms. Il. pro varia lectione notatum “erat, τριηκοῖα, quam lectionem Tzetzes probat invitis “Musis.” Nullus dubitem quin Tzetzen potius sefellerit vera sequentis ἑταῶν potestas. Nempe ultima vocis τριηκοῖα ope subjecti non secus producitur atque supra factum vidimus in Η αὐτοῖς ἠικελν. Contra vero τριηκόντας Musis invitis in cod. Mss. editisque repræsentari confirmare ausim. Neque enim Musis Græcis magis adridere crediderim τριηκοῖαν quam *trigintorum* Latini. Dawes, p. 178, 179. —Υλæ resolvunt Critici in ΥΑΗ, unde SYLVA, Clark. ad Il. γ. 151, & Dawes, Misc. Crit. p. 158. Pace tantorum virorum, vix ad amissum recte. Scriptum vel dictum à Græcis WY-WAH; ab Æolibus, duabus literis transpositis, FYAH, unde, priore aspiratione in S mutata, ut in Præf. p. 78. not. 1. Lat. SYLVA, plane ut ab ὄλχος, Æolice πώλχος, VOIGUS, FOLK, Salmas. de Lingua Hellenistica, p. 66. & ΠΟΛΧΟΣ ΚΝΩΣΙΩΝ, *Gnosiorum populus*, in nummo Ducis Devonixæ apud Chishul, Antiq. Aſiat. p. 127. & ut à ΦΑΤΦΩ, *sulvo, solvo*. Ex aspiratione illa ante λ primam in ἰνῶλαος, & ἰῶλαος, &c. ali-
quando

quando productam cernimus. In voce ἀγοράσθαι, litera γ vim forsan habeat ejusdem *Vau*, quod nescio annon in voce FORUM servetur, ut à γαλή, FELIS, & fere ut apud nos *Nux Gallica* sit *Wallica*. Unde tot illæ voces apud Hesych. γάδειν, γάδισθαι, γάδισαι, &c. & σιγαλόιντα apud Hom. [Vid. Indicem in voce] non sunt forsan ex errore scribarum, sed ex diversarum gentium scriptura ortæ. Hinc, ut notat Salmasius de Hellenistica, p. 376, Bœoti ιὼν pro ιγών dicebant, non, ut putabat Tryphon Grammaticus apud Apollodorum, subtractione τῷ γ, & mutatione τῷ ι in ι. Sed detractiōne τῷ ι, ut κίσος pro κίσιος. Deinde γαμμα in ιὼτα mutarunt; & sic ιὼν fecere pro ιγών. Ideo et aspirarunt, quia γ plerumque vice densi spiritus fungitur^r. Alias elementum istud in y resolvitur, ut nego, nay; & vi ejusdem antecedentem syllabam brevem produci, haud aliter quam si per geminatam i scriberetur, notat Christ. Wase in Senario, c. xv. p. 207. In Ms. Bodleiano Symboli vetusti legitur pisteuco pro πισεύω, & igitur pro ἥτω. In specimine Franco-Gallici codicis, qui olim fuit Dionysiani prope Parisios monasterii, quod exhibet D. Jo. Mabillon, l. v. de re diplom. p. 366. ἐκπορευόμενοι scribitur ἐκπορευόμενον. In Cod. Alex. quod Millius adnotare neglexit, 1. Tim. i. 19. legitur ἐναυγάγησαι pro ἐκναύγησαι. Vid. Præf. Wetstenii ad N. T. p. 31. ægen Sax. æton; geap year: geapayre, et in sexcentis aliis.

Annon aliæ quædam ejusdem organi literæ eandem aliquoties sibi vindicent potestatem, & hinc primam in ἀποκτεῖσθαι producat, cum π & vau sono sint adeo affines: Annon in ἀθανάτης, θ duplicis consonantis officio fungatur, & φ in πειθαύσκω, discutiendum malo relin-

^r Hinc ex γάλη, FELIS, fit γαλῖα, *caſſis*, Anglice a HELMET, utpote *ſilina* pelle teſta; γάμμα, *εὐγάμμα*, & aspirata vicem alterutius gerente.

quere quam fidenter contendere. Sic in *κίχων* primam aliquando productam ob aspiratam *χ* sequens nota Barnesius ad Eurip. Alcest. ver. 487. Clarkius ad Il. α. 398. ait primam in *ἀθάνατος, ἀνάμνησις, ἀπενέσθαι, ἀνυγοστάσις, ἀποδιδύμαι, Πειριπίδης*, &c. pro longa usurpari, "quod adeo parum in pronuntiando *tribrachyn* inter "*dactylumque* interfit, ut uterque potuerit legitime usurpari." Movet sane aliquid, sed meo iudicio parum promovet; ut & nos forsan nimium minutiis hisce immorando. — Cum vero huc usque evagati simus, non gravabor Dissertatiunculæ partem hic subungere, ad Antiquarios sodales olim habitæ, ab instituto nostro non prorsus alienæ, ad pronuntiationem quippe veterum & ad rem metricam spectantis. Quoque tædium perlegendi minus lædat, accipe, qua scripta fuit, lingua vernacula.

L. VITELLIVS. MA

NIAI. F. TANCINVS

CIVES. HISP. CAURIENSIS

EQ. ALAE. VETTONVM. CR.

AN. XXXVI. STIP. XXVI.

H. S. E.

L. Vitellius Maniei filius Tancinus Civis Hispaniæ Cauriensis, Equitum Alæ Vettonum Curator, annorum xxxvi. Stipendiorum xxvi. hic situs est. *

OUR Inscription on Vitellius, * as is usual in Inscriptions on soldiers, has recorded his country. He was *Cives Cauriensis*. *Cives* in *Civis* is undoubtedly the

* Found near Bath, A. D. 1736.

† Reines. vii. 44. &c.

orthography of the age in which the inscription was written. Nouns, I imagine, of two genders (and such were all those which included both species) had originally in this declension two terminations ; *is* masculine, and *es* feminine. In time both terminations were used in some words indiscriminately ; and the masculine or feminine were solely appropriated to others. Hence *apis*, and *ape* ; *vulpis* and *vulpes* ; *vallis* and *valles*. Servius,* observing these double terminations, makes one the genuine nominative, the other the poetical, introduced for the sake of quantity ; and saies the genuine nominative is always distinguished by the formation of the diminutive ; that *valles* therefore is the true nominative, because we have *vallecula*, not *vallicula*. I rather think, that time has preserved only some of the diminutives, as well as originals, promiscuously, as *apes*, *apis*, *apicula* ; *vulpis*, *vulpes*, *vulpecula*, &c. 'Tis enough for our purpose, that several words had two nominatives, and *cives* may be added to the number, as *plebei* from *plebes* in the Monumentum Ancyranum. The omission of *n* in *Caurieſis* is another regular peculiarity, as was observed before his Society, and has been elsewhere so learnedly proved* that it needs no farther evidence ; but still, I hope, I shall not be thought too officious, if I add one or two observations, which can

* Metri necessitate compellimur, ut *vallis* dicamus. Statius : *Vallis in amplexu nemorum sedet.* nam plenum est *valles*, ut nunc Virgilius posuit, quod ita esse diminutio indicat : nam *vallecula*, ut *vulpes*, *vulpecula*, facit. Ergo in *es* vel in *is*, quando *usurpative* aut quando *naturaliter* exeunt nomina, sola diminutio indicat, Serv. in Virg. *Æn.* xi. 522.

* Dr. Musgrave in Jul. Vital. p. 57. Mr. Gale in Philosoph. Transf. Abridgm. Vol. v. Par. ii. c. 2. p. 52. Edw. Lihuyd's Archæol. Brit. Tit. I. Obs. xvi.

only, I confess, lay claim to your attention from their minuteness.

In the first place I would observe, that it is probable the old Romans in the infancy of their language preserved the sound of the letter N before S, because it occurs so regularly in all their participles of the present tense, and is inserted in many words which want it in the language from whence they were borrowed. That afterwards however the Romans dropped, or softened this sound, as they grew more acquainted with the *Grecians*; and the several nations, which by degrees composed the Roman empire, fell more or less into this pronunciation, as it was more or less agreeable to their own respective languages. I will not pretend to trace out the various tongues that were spoken thro' Europe and Asia, before the Roman conquerors introduced theirs: It is sufficient to observe that this pronunciation prevails among many of them to this day.

The *Germans* abound with N, and therefore retained it in the words they borrowed from the *Romans*; but the *Italians*, *French*, and *Spaniards*, very frequently omit it. Thus, agreeably to our inscription, we learn from the *Italians* to say *Milanesè*, *Genouesè*, and the like, for *Milanenses*, *Genouenses*: the *French* for *Burgenfes*, *Nivernenses*, say *Burgeois* (whence our *Burgess*) and *Nivernois*. And in *Spain* (the country of the *Ala Vettonum*, as well as of their *Curator Vitellius*) they say *seso* for *sensus*, *esposa* for *sponsa*, and we *spouse*. Thus *menfis* is *mesè* in *Italy*, in *Spain* *mes*, and in *France* *mois*. But this is too large a field to enter farther into.

I said we might carry up the original of this pronunciation still higher, and trace it from the *Greeks*, who

are known to have been the masters of speech to the Romans. Cicero himself affected it, as appears from *Velius Longus* ^Y, who lived before *Hadrian*. *Longus* ascribes it *levitatis causæ*: for the sake of smoothness. I would ascribe it to his imitation of the Greek taste. That the Grecians omitted the N before S, appears (1.) from proper names, where the Romans inserted it. Thus Ὁρτήσιος for *Hortensius*. Κλήμης, Πέδης, Κρίσσης, for *Clemens, Pudens, Crescens*. (2.) From the nominatives of various words of the fifth declension, which originally ended in ns, for what the nominatives were originally appears (as Mr. Ainsworth has observed in Mr. Chishul's *Antiq. Asiat.* p. 22.) from the oblique cases. Thus μέλας, μέλανος, was originally μέλανς. γὰς, γάνη, was as in Latin γὰς. ὁδὺς, ὁδοῖη, ὁδὺς, whence the Latin *dens*, or rather both in Greek and Latin γάνης and οδοῖς; χῆνς, χηνός, χῆνς or χάνς, Belg. *gans*, whence by cutting off the N comes our GOOSE; by retaining the N, and adding the masculine ^Z termination, comes the Latin ANSER, and our GANPER. So ἴς, ἰνός, [^]ENS or [^]INS, whence the Latin UNUS, not derived from the oblique case, (as has been hitherto supposed) but from the nominative. (3.) This omission of the N before s appears again in the datives plural: From μέλαν in the singular, μέλασι in the plural, not μέλανσι. γάνη, γάσι. ὁδοῖη, ὁδοῖσι. &c. (4) In some verbs indeed of the second person singular of the præter. passive N should come before s regularly,

^Y Sequenda est nonnunquam elegantia eruditorum, quod quaedam literas levitatis causa omiserunt, sicut Cicero, qui *Foretia* & *Hortesia*, sine N litera dicebat. *Gramm. Vet.* per Putschium, p. 2237. And D. Vossius complains of the Mss. inserting N before s, as in *thesauri*, *quætiens*. See on *Cæs. Com. B. C.* ii. 9. i.

^Z See Baxt. *Antiq. Rom.* p. 339.

as from φαίω, φαίμαι, φαίνας. But this Attic ears would not bear; they therefore softened it into φαίμαι, φαίσαι, whence φάσμα retained with us to this day.

In short, except in some compound words, where the preposition EN comes before Σ, as ἐνσίων, ἐνσημαίνω, &c. the N is almost universally dropped, and perhaps was here admitted to preserve a difference between the preposition and the augment. It is certain συ in the like composition, is always melted into συς, as συτολή, σύτασις &c.

It must farther be owned, in the famous Cretan league among the Oxford marbles, the word Πριάσιοι (denoting one of the parties in that league) occurs very frequently. But it must be observed on the other hand, that these very people are called by Stephanns Byzantinus Πριαίοιοι more than once, and that Strabo is thought to mean them by the name of Πριάσιοι, and Hardouin produces even coins of ΠΡΙΑΣΙΩΝ and ΠΡΙΑΣΕΩΝ. The critics indeed have unanimously agreed to correct both books and coins by the stone. But I submit it to you whether they are not authentic proofs of the different ways of writing the same name, and of the maxim I have been advancing, that the omission of N before S was agreeable to the general Idiom of the Greek tongue^a.

^a For want of attending to this, the Learned have often thought they discovered faults in inscriptions, where there were none. Thus Gallandus in Miscell. obs. 1735. p. 617: "Rarissimum illud ejusdem imp. numisma ROMA RESVRGES monetariorum ignavia RESVRGES pro RESVRGENS fuisse positum. Idem de verbo RENASCES debemus ferre judicium in nummis Galbæ." But the instances are too many and too uniform to be the effect of care-

From what I have observed above in relation to the primitive Greek nominatives of the fifth declension, I think, we may account for one grammatical observation, viz. *That the terminations in ας are long, if they make αῖος in the genitive; but otherwise are short.* The nominatives of αῖος ended in NTs, afterwards with a long s sounded like our z. So that when the N was cut off by more modern pronunciation, the sound of the double consonant still remained. Thus the nominative of τῦψαῖος was τῦψανTs. By cutting off the N, it became τῦψαTs, with the double consonant, long. Whereas by cutting off the N in μέλανς, we have μέλας, ανος, short with a single one.

Mr. Markland,^b tracing the Greek language to its infancy, extends this Rule to the ancient terminations of all the nominatives of the fifth declension of the Greek, and the third Declension in the Latin, and observes that at first, the Nominatives uniformly ended in Σ, and the Genitive was formed only by inserting O before it; that in time they threw out the double Consonants, one or

lessness or chance. Thus again Dr. Chapman in his *Observations* on Ep. of Cic. to Brutus p. 425. "There is in Gruter another fourth legion with the title of FLAVIES for FLAVIAE (a common error upon ancient stones) FELICIS." With submission, FLAVIES is no error, nor yet put for FLAVIAE, but for FLAVIESIS, i. e. FLAVIENSIS.

Since I wrote this, I find Dr. Clarke was well aware of this regularity in the Greek tongue; observing that Καλχας makes Καλχαν in the Vocative, he saies, "Est enim nominativus plenis notis exaratus, Καλχας: quanquam in hoc nomine, & in similibus re-sput istud; linguæ Græcæ ratio: semperque scribitur Καλχας." Il. α. ver. 86. and see Mr. Dawes in his *Miscell. Crit.* p. 184. So Dr. Hyde observes Ελῖφας was originally Ελῖφανς, Ελῖφανς, as appears from the Genitive case. *Historia Shahiludii*, ed. Greg. Sharpe, vol. ii. p. 98.

^b De Græcorum quinta declinatione imparisyllabica, &c. at the end of his ed. *Euripidis Supplices mulieres*, A. D. 1763.

more,

more, *ad libitum*, in the nominative, for the greater smoothness of the language, but retained the genitives in their primitive state. Thus for σώμα, they said σώματος, γάλακτος, τίψακτος, Πλάτωνος, Ζενοφώνος. Upon this supposition, I think, we may form a Rule, which ought to determine what Greek proper Names should now be terminated in O, what in ON, in Latin; viz. those which make *ωντος* in the Genitive should have *on* in the Nominative; those in *ωνος*, should be *o* in the Nominative, preserving thus the vestigia of their pristine state, as, *Plato, Platonis; Solo, Solonis*; but *Xenophon, Xenophontis; Ctesiphon, Ctesiphontis*. Which the learned Dr. Taylor, Chancellor of Lincoln, writes without any discrimination in his accurate editions of Lysias and Demosthenes, &c. *Plato, Solo, Xenopho, Ctesipho*.

E. LEEDS, *De PRIORUM SYLLABARUM*
Quantitate apud Græcos.

FIDEM dedi in libello quodam, cui Titulus *Methodus Græcam linguam docendi*, non multis abhinc annis à me edito, me aliquid dicturum de priorum syllabarum quantitate apud Græcos; jam igitur ad id opus me accingo.

1. Vocales longæ η, ω, & diphthongi omnes consonante proximè sequente in prioribus syllabis, non secus ac finali, semper producuntur.

2. Ante vocalem autem proximè sequentem, & vocales longæ & diphthongi nonnunquam breviantur.

η in δηῖω corrip. *Hom. il. x. 240.*

Οἷδα δ' ἐν γαίῃ δηῖω μέλπεισθαι Ἄρηι.

in δηῖσι *il. λ. 205.*

Μάριεσθαι δηῖσι καλὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

ω in ζῶης *Theocrit. id. xxix. 20.*

Φίλει δ', ὥς κε ζῶης, τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεί.

αι in γαῖοχοι corrip. *Hesiod. Theog. ver. 15.*

Ἦδὲ Ποσειδάωνα γαῖοχοι ἐννοσίγαιον.

in γεραιῆς *Tyrtæus Eleg. iii. 20.*

Καὶ καταλείποντες Φεύγῃς τὰς γεραιῆς.

ευ in ἱέρειον corrip. *Hom. od. v. 251.*

Ἱέρειον δὲ σῖας σύαλης τε βοὴν ἀγυλαίην.

licet sint qui, ne id fiat, legunt ἱεριοι.

ει in ποιῆς corrip. *Theocrit. id. xxix. ver. 21.*

Αἱ γὰρ ὦδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀνέσται.

Idem facit & *Aristoph.* in Πλέτ.—Ἔτα ποιῆσει, & iterum τῆτο ποιῆσαι, necnon & *Pythag.* in aur. carm. 36. x
πεφύλαξό γε ταῦτα ποιῶν.

υ in υῖος corrip. *Hom. il. ζ. 130.*

Οὐδὲ γὰρ, ἔδῃ Δρύαδι υῖος κρατερὸς Λυκόιοργος.

In

In *ult.*, *il.* 2. 200.

"Εκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε.

in Συρακόσιοι corripienda sit o. *Theocrit.* *id.* xv. 90.
& *id.* xvi. 78.

Πασσάμεν ἐπὶ τασσε Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις.

"Ἦδη βαράζοντι Συρακόσιοι μέσα δῆρα.

Quem secutus est *Virgilius* *Eclog.* vi. ver. 1.

Prima Syracosio dignata est ludere versu.

[Syllaba brevis ante ῥ sæpe producit. Eurip. in *Cyclop.* 397. "Εσφαξ' ἱταίρων τῶν ἱμῶν ῥυθμῷ τινι, pro quo cod. A. recte habet τινι ρυθμῷ. Sic in *Supplic.* ver. 94. & ἵνα ῥυθμόν, pro quo edd. & ῥυθμόν γ' ἵνα. Frustra. Ubi vid. Markland.]

Sed quoniam hæc longarum vocalium & diphthongorum correptio [in eadem dictione ^b] apud Poetas antiquos rara sit, raro itidem permittenda est Græcæ Poesews sequioris ævi studiosis, neque alibi fortasse, quam in his ipsis vocibus, pro quibus autores possumus adducere, ^c facile admittenda est, scilicet *δῆϊω*, *ζῶης*, &c.

[^b In diversis quippe vocabulis frequens: *δανὺς περιβάλλω ἱρῶλας*. Philod. *epigr.* ed. Reiskii, p. 111.]

[^c Plures congestit M. Maittaire *Dial. Poet. sub Systole*; sed nonnullas ortas ex male impressis: addendum tamen forsitan *αι* in *δικαίων*, *Orph. Hymn. Νομ.* ver. 6.

Καὶ φθόνον ἢ δικαίων ῥίζη τρέπον αὐτὸ, ἰδάννι.

ii in *ἱπιῶ* Hom. *Il.* α. 156.

Κάρπον ἐδηλῶσαντ' ἱπιῶ μάλα πολλὰ μεταξὺ.

γ in *γυίας* Lycoph. p. 32. scil. *δικα-ιον*, *ἱπι-ῖη*, *γυ-ῖας*, enunciata sunt.

αι in fine *αἰδεῖσθαι* corripitur ab Eurip. etiam ante consonam, & recte legitur. Vid. *Supplic.* p. 131. not. Marklandi.

Αλκμαίων, secunda corripitur Anacr. xxxi. 4.

In diversis dictionibus sit *συνίζησις* quodocunque libuerit:

Philem. in *Fragm.*

Ἀπὸ δικαῖος ἔστιν, ὅχ δ' μὴ ἀδικῶν scil. *μ' ἀδικῶν*.

Sophocl. Antig. 468.

Τάτων ἔγω γὰρ μελλὼν ἀνδρὸς ὕδινος, pro *ἔγω γὰρ*. Vid. Clarke in

Hom. *Il.* E. 349. 466.

Μὴ δ' in Tragicis semper est Monosyllabon. Markland. in *Eurip. Supplic.* p. 248.]

N

[Vocales

[Vocales correptæ ante duas consonantes in eadem
dictione.

ἄκμαϊον, 1. cor. Anacr. xxxiv. 4.

τέκνοις, Eurip. Supplices, 450.

τέκμαρ, 1. cor. Eurip. Hec. 1273.

δάκνη, Soph. Trach. 1133.

ἄκνον, Ibid. 854.

ἐπῖπται, Antig.

πῶτμοι, Antig. 83.

σάθμοι, Philoct. 494.

ἀντρίθμοι, Trachin.

ἐπῖπται, Antig. 140.

αῖθμενίη, Theocr. Idyll. viii. 16.

δέτμαξεν, Theocr. Idyll. viii. 24.

Ἀμφίδης ἐκ ἄξω τὸ τέκνον μορμῶ, δάκνει ἵππος. Theocr.
Idyl. ii. ver. 40.

πεπυσμένη.

Τῶν μὲν παρόρων τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ. Sophocl. Tra-
chin. 295. Ubi Tribrachys recte secundum & quar-
tum locum occupat. Vid. Toup. in Suidam, p. 87.

ante μν correptus.

Εὐμνος καὶ μυσικὰν ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυτος. Hephæst. p. 5.
Toup. p. 89.

ἄκμῃ, ἀμνός, ἔδρα, ἰσμὲν, ἱπνός, ἴχνος, ὅπλον, ὄχλας,
ἵππος, ὕμνος, primam syllabam ancipitem habent.

Toup. in Suid. p. 88. & vid. eum in voc. Πρόσθεμα.

Δᾶφνις, Theocr. Epig. iv.

ἔπειθε, Ib. v.

μν, κλ, πλ, pro muto cum liquido juncto habentur, ut,
Αἰγυπλίης, Od. δ. 83.

Ηλικιρῶνις, Hesiod. Scut. Herc. 16. 35.

τίμναι, Il. N. 707. Foster, p. 46.

Vocalis brevis ante duas consonantes, quarum prior est
Σ, semper longa est. Ut,

Κτήνιά φιν λοιμὸς καταδύεται, ἔργα δὲ πάχνη. Callim. H.
in Dian. ver. 125. Ubi Scholiastes negat σφιν legi posse,
quia tum α foret producta. Id etiam apud optimos La-
tinos poetas observatum post Lucretium, ut Virg. pro
Segete spicas. Horatius sane, qui scribit sermone propiora,
dicit sæpè stylum veritas. Vide Foster, p. 44, 45.

Vocalis

Vocalis brévis ánte $\sigma\rho$, vel quasvis duas consonantes, quarum neutra est líquida, in tragicis senariis longa est, ut in $\epsilon\pi\epsilon\rho\rho\alpha\tau\iota\upsilon\sigma\epsilon$, Eurip. Sup. ver. 646.

Veterum Poëtarum frequens lectio uberiores suppedi-
tabit messem.]

*De Quantitate trium ancipitum α , ι , υ , in syllabis
prioribus.*

Ancipites vocales α , ι , υ , in prioribus dictionum syllabis ante vocales interdum producantur: ante consonantes non raro corripuntur, in quibus autem vocibus, aut producantur, aut corripuntur, maximam partem monstrabit sequens Index.

In omni vocabulo, quod hoc Indice non continetur, omnis *anceps* vocalis pro *brevi* habenda est, nisi Regulæ de incrementis Nominum & Verborum temporibus, quæ hunc Indicem sequuntur, aliud suadent.

Observandum verò quod 1. denotat primam syllabam esse longam. 2. secundam. 3. tertiam, &c. A autem ubicunque est, illam syllabam indicat esse Ancipitem: cæteras pro brevibus habendas.

Notandum etiam est quod

λ . stat pro Homeri $\lambda\iota\alpha\delta\delta$.	ϵ . pro $\epsilon\rho\rho\alpha$.
$\epsilon\delta$. pro ejusdem $\epsilon\delta\upsilon\sigma\sigma\iota\alpha\varsigma$.	<i>Phoc.</i> Phocylidis.
<i>Argon.</i> pro Apollonii <i>Argon.</i>	<i>Opp.</i> Oppiani.
$\pi\epsilon\rho$. pro Dionysii $\pi\epsilon\rho\eta\gamma$.	α . $\alpha\lambda\iota\epsilon\upsilon\tau$.
<i>Nic. Al.</i> pro Nicandri <i>Alexipharmaci.</i>	κ . $\kappa\upsilon\nu\eta\gamma\eta\tau$.
<i>Nic. Th.</i> pro ejus <i>Theriace.</i>	<i>Aristoph.</i> pro Aristophanis.
<i>Th. eid.</i> pro Theocriti <i>eid.</i>	<i>H. Hom.</i> pro Hymn. in Mercurium.
<i>Theog.</i> pro Hesiodi <i>Theogonia.</i>	<i>Hm.</i> in <i>Vest.</i> pro Homeri in <i>Vestam.</i>
$\alpha\sigma\pi$. pro $\alpha\sigma\pi\iota\varsigma$ <i>Herculis.</i>	<i>Theogn.</i> pro Theognidis.

INDEX VOCABULORUM,

IN QUIBUS

Anceps Vocalis pro longa habenda est.

- A** Ἀἶλος, 2. long 3. A. *viri, sive Epithetum.*
 ὁδ. χ. 5 ἰλ. ξ. 271. Ἀγίλα^ο. 3. ὁδ. χ. 241. N. *innocuus.*
 Ἀαγής, 2. ὁδ. λ. 574. in- *viri.*
fractus. Ἀγνσίλα^ο. 4. N. *viri. vid.*
 Ἀασάμν. 1. & 2. A. ἰλ. *λαός.*
 1. 116, 112, 533. *offen-* Ἀγνίω. 2. ὁδ. χ. 198. *ad-*
di *. *duco.*
 Ἀασα. 1. long. 2. A. ὁδ. Ἀγίς. 1. Virg. *Æn.* 10. 751.
 x. 68. φ. 296, 297, *læ-* N. *viri.*
fi in Ἀασας autem 1 & Ἀλκμεα. 2. Eurip. Helen.
 2. corrip. ἰλ. θ. 237. ut 284. *anchora.*
 & in Ἀασθίς & Ἀασθν. Ἀγοράσθι. 1. ἰλ. 6. 337.
 ὁδ. φ. 301. δ. 503. ἰλ. τ. non natura sed necessi-
 113, 136. tate ut fiat dactylus, nam
 Ἀατος. 1. Argon. 1. 459. 1. in Ἀγορά brevis est. ὁδ.
noxius. θ. 16.
 Ἀάλι. 1. *Æmil.* Epigr. Ἀλχίσης. 2. ἰλ. υ. 2. 240.
 lib i. *heu* utinam. Vide N. *viri.*
 Scapul. Ἀλχισιάδης. 2. ε. 754. *fi-*
 Ἀεαάμ. 2. A. Nonn. Joh. *lius Anchisæ.*
 viii. 160, 165. [Ἀγνρ, 1. com. ut Soph.
 Ἀευδο. 2. πιν. 516. N. *Elect.* 1522. Vid Eurip.
urbis. Supplic. 754.]
 Ἀγάνωρ. 2. quia Doricum Ἀδάκρυτος. 3. ὁδ. δ. 18. *sine*
 est pro Ἀγάνωρ. *sive* N. *lacrimis.*
 Ἀδάμ. 1. A. N. *Viri. vid.*

* Scil. ab αἰζώ, lædo, posterius α Aoristi vel ante simplex σ corripitur (ut fit a verbis in ζα definentibus) vel ope geminati producitur, ut in αἰσάλε, Il. λ. 340. Prima vero, natura brevis, longa fit pro re nata, ob Digamma interpositum duabus vocalibus, ut in αἰωνοσύμν. Dawes, Misc. Crit. p. 181, 2. Sic mox in Ἀίσω, Ἀίωρε, & similibus, ne sæpius idem moneamus per totum Indigem, neve toties obtrudatur nobis *Pœtica necessitas.*

Smet.

- Smet.
- Ἀδικῶς. 1. οδ. μ. 281. *fatigatus.*
- Ἀδελφός. 3. ιλ. ε. 42. *sine contentione.*
- Ἀδύλοχος. 1. Aristoph. Νεφ. 1482. *loquax.*
- Ἀείδω. 1. Α. ιλ. ι. 189. οδ. ε. 524. *cano.*
- Ἀείρω. 1. Α. ita nobis tradidit Labbeus. at sexages corripit Hom. sexies Callim. bis Hesiod. producit autem quod scio nemo.
- Ἀίναος, *semper fluens, & αἰνάω, semper fluo.* 1. long. Hes. εργ. ii. 213. 168. necessitate fortasse, nam 1. in αἰ brev. ιλ. μ. 211.
- Ἀιγία. 3. οδ. ω. 255. *ignavia.* nimis licenter fortasse.
- Ἀίριος. 1. Virg. G. iv. 508. ab αἶρ, aer.
- Ἀηρ. 1. οδ. ι. 144. η. 143. ιλ. ε. 864. corrip. tamen Phocylid. 103.
- Ἀθάλαος. 1. Pythag. aur. carm. 1. at necessitate; nam α priv. particula alias brevis est, ut in ἄδελος Hes. εργ. i. 6. ἄδικος i. 258.
- Ἀθίατος. 3. Phoc. 95. *invisibilis.*
- Ἄθυμος. 2. *tristis.* à θυμός *anims.* οδ. κ. 465.
- Ἀθύρω. 2. ιλ. ο. 364. *ludo.*
- Ἀθως. 1. Homer. in Apollin. 3. at corr. Theocr. id. vii. 77. *N. montis.*
- Ἀγῖνα. 2. ιλ. ε. 563. *N. insula.*
- Ἀγύλα. 2. περιηγ. 599. *N. insula.*
- Ἀἰθίος. 1. Hom. in Vest. 3. *sempiternus.*
- Ἀἶς G. Ἀἶδος. 1. Α. ιλ. γ. 322. οδ. κ. 502. *Pluto.*
- Ἀἰδρία. 3. οδ. μ. 41. *imprittia.* forte scribendum αἰδρεία, ut ιλ. η. 198.
- Ἀἰθαλής. 1. *semper florens.* necessitate sc. ut fiat dact. [Ἀιθαλής. 1. brev. Nicand. ap. Steph.]
- Ἀϊκή. 1. & 2. ιλ. 709. *impetus.*
- Αἰχία. 2. Α. Sophoc. Electr. 488, 513, 516. [Ait Lab. à Sophoc. breviori in locis citatis, ab aliis produci; at qui producat laudat neminem. *plaga, injuria.*]
- Ἀἶξ, ἰκος. 1. *vis vel impetus.* vide Αἶσσω.
- Ἀἶρεος. 2. οδ. σ. 72. *infelix.*
- Αἶσαρος. 2. Theocr. ειδ. iv. 17. *N. fluvi.*
- Αἶσσω. 1. ιλ. θ. 88. *ruo.*
- Αἰσύντης. 2. ιλ. ν. 427. *N. viri.*
- Αἰσυντής. 2. ιλ. ω. 347. *N. viri.*
- Αἰσύμω

- Ἀσόνια. 2. ἰλ. 0. 304. *N. urbis.*
 Ἀσχόνια. 2. Apollinar. Psal. lxxxii. 32. *pudor.*
 Ἀσχύσιω. 2. ὁδ. 6. 86. *pud-facio.*
 Ἀτίης. 2. Th. ὁδ. xii. 14. *qui amatur.*
 Ἀυ. 1. A. ἰλ. 6. 378. Sophoc. Ajac. 1281. *audio.*
 Ἀλάμω. 1. quia duæ sequentes brev. ἰλ. 1. 4. *indefessus.*
 Ἀέλουφ. 3. vid. κέλουφ. *cortex.*
 Ἀισίνης. 3. περιγ. 1138. *N. fluvii.*
 Ἀήρατ. 3. A. ἰλ. ω. 303. 6. 498. apud Stephan. autem in Epigr. producitur. ὁκτὼ ἀκηρότης ἀμ-φιδέμην γιφάνης.
 Ἀιδάλι. 2. *N. fluvii*: à quo Venus dicitur Aci-dalia. Æn. i. 724.
 Ἀικυς. 2. ὁδ. φ. 131. *im-potens.*
 Ἀινάκης. 2. vid. Smet. *en-fis Persicus.*
 Ἀκιδύν. 3. Aufon. Epigr. 39. corrip. sed male. vid. κιδύν.
 Ἀκίμω. 2. *immobilis.* vid. κινέω, *moveo.*
 Ἀκίς sive ἄκίς Ovid. Me-tam. l. xiii. 862, 885, 887. 751. Claudian. tamen corripit, vid. Smet.
 Ἀκομίσια, 3. ὁδ. φ. 284. *neglectus.*
 Ἀκοντί, *sine pulvere*, & Ἀ-κόνισ, *herba venenata*, Laert. lib. v. Ἀλλὰ πινὼν ἀκόνιστον ὑπέκφυγε τὰτ' ἀκοντί. Nic. Alex. 13.
 Ἀκίσσι. pro ἐκκίσσι. 1. *invitus*, vid. ἄκων.
 Ἀκράδι. 2. ὁδ. τ. 56. β. 202. *irritus.*
 Ἀκράης. 2. ὁδ. 6. 421. *per summa flans.*
 Ἀκρά. 2. Theoc. ὁδ. xiv. 18. *merus sine mix-tura*; at 2da brevis est in ἀκρατής, *impotens.* ἰλ. α. 509.
 Ἀκρίβης. 2. Th. ὁδ. xxii. 194. *exactus, diligens.*
 Ἀκρόαμα. 3. *quod auditur.* vid. ὄραμα. Βαλεαχ. 81.
 Ἀκρόασις, 3. *auditio.* vide πρῶσις.
 Ἀκροάτης. 3. *auditor.* vide δεξιότης.
 Ἀκροβία, 3. Eurip. Iphig. in Taur. 75. *primitiæ frugum vel manubiarum.*
 Ἀκίμων. 2. *tranquillus*, ut cætera à κῆμα. *quod vi-de.*
 Ἀκώλι. 3. *non impeditus*, vide ἀδάκρυ.

- Ἀλανοί. 2. περιγ. 305. *Alani populi.*
 Ἀλαός. 1. A. οδ. θ. 195. κ. 493. μ. 267. *cæcus.*
 Ἀλβανοί. 2. περιγ. 731. *pop. Albani.*
 Ἄλις. 1. ex ἁλλίης ut Lab. vult. *densi*, sed citat nullum autorem qui primam producit, & Stephan. scribit ἄλις, non ἄλις.
 Ἀληκτῶ. 1. ιλ. β. 452. *non desinens.*
 Ἀληκτώ. 1. Virg. *Æn. vii. 341. Aleto Furia.*
 Ἀλιαῆς. 3. οδ. δ. 361. *in mari stans.*
 Ἀλίσσιππος. 2. Nic. Al. 608. *in mari tinēius.*
 Ἀλιμυρῆης. 3. οδ. ι. 458. *cum sonitu in mare fluens.*
 Ἀλίτρυτος. 3. *in mari vexatus*, vide ἀδάκρυτος.
 Ἀλκμάων. 2. οδ. ο. 248. *N. viri.*
 Ἀλοσύνη. 1. Nic. Al. 423. *dementia.*
 Ἀλοφῶ. 1. ιλ. κ. 258. *sine cristâ.*
 Ἀλυός. 2. Nic. Al. 388. *falsus.*
 Ἀλύω. 2. A. Nic. Al. 319. οδ. ι. 398. ιλ. ω. 12. *linguo.*
 Ἀμαλδών. 3. ιλ. μ. 32. *deleo.*
 Ἀμαθύνω. 2. ιλ. ι. 589. *solo æquo.*
 Ἀμανός. 2. Lucan. lib. iiii. 244. *N. montis.*
 Ἀμανίτης. 2. & 3. *incola ejus montis. ut cætera in ἱτης. vide Θερόιτης.*
 Ἀμάρα. 2. ita Labb. sed corrip. Theocr. *ειδ. xxvii. 52. fossa, cloaca.*
 Ἀμάρακος. 2. Nic. Ther. 582. *N. herbæ. & hinc Ἀμαρακόεις. 2.*
 Ἀμαρυγή. 3. Hymn. in Mercur. 43. *flamma.*
 Ἀμβλύνω. 2. Nic. Al. 546. *obtundo.*
 Ἀμάω. 1. ιλ. ω. 451. Hes. *εργ. ii. 10. 98. corrip. autem Homer. in Merc. 357. meto.*
 Ἀμη. 1. Hes. *εργ. ii. 10. 98. &c. falx.*
 Ἀμητής. 1. ιλ. λ. 67. Th. *ειδ. vii. 29. messor.*
 Ἀμητος. 1. ιλ. τ. 223. *messor.*
 Ἀμήν. 1. A. Nonn. Joh. iii. 52.
 Ἀμνήσις. 3. *non irâ incitatus. vide ἀδής.*
 Ἀμνήσις. 3. *non indicatus, ut cæt. in υτος, vide ἀδάκρυτος & βαλυτός.*
 Ἀμήευτος. 3. Argon. ii. 221. *colo non delictus.*
 Ἀμισσῶ. 2. περιγ. 498. *N. Navalis in Creta.*
 Ἀμοπάων. 3. ιλ. θ. 276. *N. Viri.*
 Ἀμυθάνω.

- Ἀμυθάων. 3. οδ. λ. 258.
N. Viri.
 Ἀμύμων. 2. ιλ. 92. *inculpa-*
tus.
 Ἀμυμώνη. 2. Ovid. Met. ii.
 240. *N. Nymphæ.*
 Ἀμύνω. 2. ιλ. μ. 402. *anxi-*
lior.
 Ἀμφισο. 2. Ovid. Met. ix.
 356. *N. pueri.*
 Ἀμφιτείτη. 2. & 3. οδ. γ.
 91. *N. maris.*
 Ἀμφίων. 2. ιλ. ν. 697. *N.*
viri.
 Ἀμφευσο. 2. Ovid. Met.
 i. 580. *N. fluvii.*
 Ἀναλίσκω. 2. vid. Clarke.
 ιλ. α. 265.]
 Ἀναπ. 2. Th. ειδ. i.
 68. *N. fluvii.* qui ab
 Ovid. vocatur *Anapis*,
 Met. v. 417.
 Ἀνάρις. vide Ἀριστον.
 Ἀνέγ. 1. A. ιλ. α. 287.
 i. 172. *vir.*
 Ἀνία. 2. A. οδ. ο. 393.
 Theogn. 344. *calamitas.*
 Ἀνάζω. 2. A. οδ. δ. 461.
 τ. 323. *contristo.*
 Ἀνίσω. 2. A. οδ. ο. 334.
 Pythagor. 29. *molesto.*
 Ἀνιά. 3. ut cæt. in
 αλ. *insanabilis.* vide
 ἀθία.
 Ἀνέμειο. 2. ιλ. χ. 80.
remissus.
 Ἀνίημι. 2. A. ιλ. ο. 24.
 οδ. θ. 359.
 Ἀνηθείς. 2. *tadio affectus,*
 ab ἀνάω. οδ. α. 133. γ.
 117. ιλ. ζ. 291.
 Ἀνίη. 2. A. οδ. ρ. 220.
 Th. ειδ. ii. 55. *tristis.*
 Ἀνισον. 1. & 1. Nic. Th.
 662. al. ἄνησον. vid. Schol.
 in Th. ειδ. vii. *N. herbæ.*
 Ἀνσο. 2. A. *inequalis.*
 vid. ἴσο, *equalis.*
 Ἀπολεία. 3. Hef. εγ. i. 317.
paupertas.
 Ἀπομαι. 1. ιλ. κ. 251. σ.
 474. *propere.*
 Ἀνύω. 1. A. Th. ειδ. v. 144.
 Bion. ειδ. v. 5. *expedio.*
 Ἀξίη. 2. ιλ. ν. 617. *secur-*
ris.
 Ἀξυλ. 2. ιλ. ζ. 12. *N.*
viri.
 Ἀονία cum suis 1. Call. εἰς
 Δηλ. 75. *N. Regionis.*
 Ἀογ vel ἄορ. 1. A. ιλ. ξ.
 385. Hef. α. 221. *ensis.*
 Ἀόρα. 3. ut cæt. in
 αλος. *invisibilis.* vid. ἀ-
 θιάλος.
 Ἀπάλαμνο. 1. & 3. A. ιλ.
 i. 597. Hef. εγ. α. 20.
iners.
 Ἀπάμεια. 2. περ. 918. *N.*
urbis.
 Ἀπαξάπασι. 4. *omnino.* vid.
 πᾶσι.
 Ἀπαρίη & inde Ἀπαρινής
 ἴος. 3. Nic. Th. 960. *N.*
herbæ.
 Ἀπιδανής. 1. περ. 415. *N.*
populi.
 Ἀπιδανός. Ovid. Met. vii.
 228.

128. Arg. lib. i. 38. Ἀρητήρ. i. ἰλ. α. 11. *sacerdos*.
 N. *fluvi*.
 Ἀρις. i. Ovid. Amor. l. ii. Ἀρητός. i. οδ. γ. 414. N. *viri*.
 El. xiii. 4. N. *cujusdam Dei*.
 Ἀπισάων. 3. ἰλ. λ. 581. Ἀρητός. i. ἰλ. ς. 37. *excrandus*.
 N. *viri*.
 Ἀπλατος. 2. Dor. pro Ἀ- Ἀρικία. 2. Æneid. vii. 762. N. *urbis*.
 πλητος. Hef. Theog. Ἀρισον. *prandium*, habet 1:
 709. *ingens*. long. ἰλ. ω. 124. οδ. π.
 Αποθύμιος. 3. ἰλ. ξ. 261. 2. in codd. emendatis.
injucundus.
 Ἀπόλλων. 1. A. Cal. in Ἀνάριστος, *impransus*, produ-
 Dian. 139. ἰλ. η. 20. οδ. cit secundam The. ειδ. xv.
 α. 198. N. *Dei*. 147.
 Ἀπολυμάντης, 3. οδ. ς. 220. Ἀχισίλαος. 4. N. *viri*.
destructor. vid. Λαός.
 Ἀπύριος. 2. Mart. l. xiii. Ἀρρίανος. 3. N. *Viri ut*
 ep. xlii. cætera propria in α. ο.
 Ἀπύω. i. vid. versum cita- Ἰελλιατός.
 tum ex lib. i. Epigr. in Ἀρτυμα. 2. Βάτραχοι. 41.
 Scapula, *vociferor*. *condimentum*.
 Ἀρά. 1. Eurip. Hec. 505. Ἀρτύνω. 2. A. οδ. δ. 771.
num, utrum. λ. 365. *apparo*.
 Ἀρά. 1. A. οδ. δ. 767. Ἀρχαϊκός. 2. Aristophan.
 Eurip. Phœn. 1373. Nub. 819. *antiquus*.
preces.
 Ἀράομαι. 1. οδ. τ. 533. [Ἀση, *satiarit*, aor. i. subj.
precor. primam producit. ab ἄδω,
 Ἀρατος. 2. Theoc. ειδ. vi. ἰλ. σ. 281.]
 2. N. *poetæ*.
 Ἀριτάων. 3. ἰλ. ζ. 31. N. Ἀσιος. 1. ἰλ. ν. 384. C.
viri. 461. N. *viri & prati*.
 Ἀρήνη. 1., ἰλ. λ. 722. N. Ἀσίς. 1. περιήγ. 138. *Asia*.
urbis. Ἀσίνη autem habet pri-
 Ἀρης. 1. A. ἰλ. δ. 439. i. mam brev. Agath. Epigr.
 365. *Mars*. l. iii. -κιφ. 16. p. 332.
 Ἀρήτη. 1. οδ. η. 54. N. & περιήγ. ix. 809. &
fœmina. alibi.
 Ἀσυλον. 2. Æn. viii. 342. Ἀσωπὲς, & Ἀσωπὶς. 1. οδ. λ.
asylum. O 259.

259. Argon. i. 735. *Afopus & Afopi filia.*
 *Ατιρ⊙. i. vid. Δάτιρ⊙.
 *Ατη. i. ιλ. i. 501. *ποχα.*
 *Ατιμαγίλας. 2. Th. ειδ. xxv. 32. *qui gregem spernit, & ab eo se separat.*
 *Ατιμία, 2. et 3. A. οδ. v. 142. *probrum.*
 *Ατιτ⊙. 2. brev. ιλ. v. 414. ξ. 484. in codd. emendatis: *inultus.*
 *Ατρυτ⊙. 2. Th. ειδ. xv. 7. *immensus.*
 *Ατρυτώνη. 2. ιλ. 6. 157. *indefessa.* Epithet. *Mi-nervæ.*
 *Αὔτιω. 2. ιλ. λ. 258. *clamo.*
 *Αὔτῃ, 2. ιλ. α. 492. *clamor.*
 *Αὔω. 2. ιλ. i. 101. *clamo.*
 *Αφικάνω. 3. οδ. ξ. 159. *pervenio.*
 *Αφροδίτη. 3. Hes. Διογ. 1005. quo versu quamvis prima corrip. licet tamen produci, quia prima in ἀφρός produc. ἀσπ. 389. necnon & in ἀφρογένεια. Διογ. 196. *Venus.*
 Αχαϊκός. 2. ιλ. i. 141. *Achaicus.*
 *Αχάλι⊙. 3. ιλ. τ. 392. *infrænis.*
 Αχατης. 2. πιε. 1075. *Æneid. i. 178. N. viri, fluvii, gemmæ.*
 Αχιλῆς. 2. brev. ιλ. α. i. Ἀχιλλεύς. 2. long. ιλ. α. 7. Ἀχλὺς. 2. Argon. iv. 1480. Ἄων, ον⊙. atque hinc Ἀόν⊙. i. πιε. 476. *qui ex Aoniâ est.*

B

- Βαθυδίνης. 3. ιλ. υ. 73. *profundis vorticibus.*
 Βαθυκύμων, 3. πιε. 56. *profundis fluctibus.*
 Βαθύω. 2. ιλ. ψ. 421. *excavo.*
 Βαρύω. 2. ιλ. i. 664. *gravo.*
 Βίβρυκτις. 2. πιε. 85. *quam tamen Lab. dicit etiam corrip. N. populi.*
 Βίβρυχα. 2. οδ. i. 412. *præt. à Βρύχω, fremo.*
 Βίμβικτις. 2. N. Pl. à fing. Βίμβιξ, *fucus.* Nic. Al. 177.
 Βιβύλη. 3. Th. ειδ. ii. 107. *N. mulieris.*
 Βηρισάδης. 2. Machon. apud Athen. l. viii. c. 9. *Rex Ponti.*
 Βήρυλος. 2. πιε. 911. *N. urbis.*
 Βιάνωρ. 2. Ion. Βιήνωρ. ιλ. λ. 92. *N. viri.*
 Βιδυόι. 1. & 2. πιε. 793. *N. pop.*
 Βισαλται. 1. Georg. iii. 461. *Incolæ Bisaltiae.*
 Βλύω. 1. Argon. iv. 788. *lavo.*

Βολβίτη.

Βολβίση. 2. ut cæt. in ίνη.

Matron. apud Athen. l.

ii. c. 23. Βολβίνας θ' αὖ
Ζηνὸς ὀλυμπία εἰσὶν αἰδοί.

Bulbine. Plin. lib. xix.

c. 5. Sic Βολβίτινη. 3. &
Βολίνη. *N. urbium.*

Βόμβυκες. 2. à Βόμβυξ.

hinc Propert. lib. iii. el.

iii. 15. vid. Κήρυκες.

Βόνασος. 2. *N. feræ.* Plin.

lib. viii. c. 15. scribitur

& Βόνασος.

Βοτρυδόν. 2. ιλ. ε. 98. in mo-
rem racemi.

Βυγαῖος. 2. ιλ. ν. 834.

Βυκράνιον. 2. *caput bubulum.*

vid. simpl. κράνιον.

Βάλιμος. 2. vid. simpl. λι-

μός.

Βάλυσις. 2. vid. λύσις, *solu-*
tio boum.

Βαλυτός. 2. ιλ. π. 779.

tempus quo boves solvun-
tur.

Βάτυρον. 2. vid. simpl. τυ-
ρός.

Βραδύων. 2. Lucian. Epigr.
ad Charites. ἢ δὲ βραδύνη.

Βραχίων, Βραχίονος. 2. ιλ. μ.

389. ν. 532. in Βραχίονος.
corripitur Apollin. Pf.
lxxxviii. 25.

Βραχυμᾶνις. 2. utpote cir-
cumflexa.

Βριτάνοι. 2. πιε. 284. *Bri-*
tanni.

Βρίθω cum suis. 1. ιλ. σ.

562. ι. 746. 839. Ther.

105. *gravis sum.*

Βρίθος. 1. Ther. 104. *pon-*
dus.

Βρίμη. 1. Argon. iv. 1670.
robur, potentia.

Βριμώ. 1. Argon. iii. 860,
861. *Proserpina.*

Βριμῶμαι. 1. Aristoph. ιππ.
p. 340. *irâ fremo.*

Βρισάριμαλος. 1. ασπ. 441.
currum gravans.

Βριστός. 1. ιλ. α. 392. *N.*
viri.

Βριστής. 1. ιλ. α. 184. *filia*
ejus.

Βρυκός. 1. Alex. 226. *stri-*
dens. Labb. vertit *præco*;
non observans quod Βρύ-
κος, *præco*, est gravito-
num.

Βρύκω. 1. Hom. Epigr. tit.
ὁ κάμινος. 13. Alex. 487.
avidè mando.

Βρύσται. 1. ιλ. β. 583. *N.*
loci.

Βρυχανάομαι. 1. Alex. 220.
rugio.

Βρυχάομαι. 1. Antipat. l.
vi. Epigr. Βρυχᾶτο σφι-
δάνων ὄρεμον ἐκ γυνών.
rugio.

Βρυχηδόν. 1. Tiber. l. i. E-
pigr. — κύων Βρυχηδὸν ὀ-
δῶσι. *cum fremitu.*

Βρύχημα. 1. Arch. l. iv.
Epigr. — Βαρὺ βρύχη-
μα λείλος. *rugitus.*

Βρύχω. 1. *fremo.* vid. Βέ-
ρυχα prius.

Βρύω.

Βεβν. 1. A. ita Labb. sed
tutius in præf. corrip.
Th. ed. xxii. 43. & carm.
proverbial. "Ἄλλων ἰα-
τρὸς αὐτὸς ἴλκισι βεβν
pro uctur Ββν in βιβρυ-
μείος. Statyl. Flac. lib.
iii. Epigr. Βιβρυμείον ὑπ-
ν. ita citatur à *Cale-
manno*. Sed liber noster
habet Βιβραμείον.

Γ.

Γαθαῖα. 1. Nonn. Joh. c.
xix. 64. N. T. scribi-
tur Γαβθαῖα.

Γαγάτης. 2. N. lapidis pre-
tiosi. Φύγει κ' κνίσσῃσι
γαγάτην ὀρνυμνήσι. —
Orpheus de Lapid.

Γάδερα. 1. A. ita Lab. at
cave primam producas,
nameandem semper cor-
ripit Dionys. in πειρ. vid.
11, 65, 451, 456, 176.
Latini vocant *Gades* &
semper producant pri-
mam.

Γαθυλλίς. 1. Alex. 434. *κα-
ρα caput*.

Γαρίομαι. Dor. pro γαρίο-
μαι. 1 & 2. Theoc. ed.
viii. 77. ix. 7. i. 136.
mugio.

Γιλασπίος. 3. Mart. Epigr.
l. vii. ep. xxiv.

Γερμανοί. 2. πειρ. 304. *Ger-
mani*.

Γέρυρα. 2. ἰλ. 1. 88. *pons*.

Γίνομαι. 1. ὁδ. 6. 320.
fit.

Γινώσκω. 1. ἰλ. 1. 815. *cog-
nosco*.

Γλάχων. Dor. pro γλήχων.
1. Theocr. ed. v. 56. *pu-
legium*.

Γλυκύθυμος. 3. vide θυμός,
qui suavi est animo.

Γλυκυσίδη. 3. Ther. 937.
N. herba.

Γορτυνίς. 2. Callim. Dian.
Mulier ex urbe Gortyne.

Γεάνικος. 1. & 2. Ion.

Γεήνικος. ἰλ. μ. 21. *N. fluuii*.

Γεπιύς. 1. Mosch. ed. v.
9. *piscator, à γρήπος, rete*.

Γεῖφος. 1. Aristoph. Vesp.
Act. i. Sc. ii. 20. *Ænig-
ma*.

Γέναιος. 1. Æn. iv. 345.
Epithet. *Apollinis*.

Γεῦπες. 1. Virg. Ecl. viii.
27. *Gryphes*.

Γεῦπος. 1. *aduncus*.

Γύγαιος. 1. ἰλ. 6. 872. v.
391. *Gygæus*, Epithet.
cujusdam lacus.

Γύγης. 1. Ther. 507, 640.
N. viri. [at corr. Ov.
Fast. ver. 593.]

Γύης. 1. ἰεγ. ii. 54. *den-
tale*.

Γύπες. 1. ἰλ. δ. 237. *vultur-
res*.

Γυγαί. 1. ὁδ. δ. 500. *pe-
tra quædam*.

Γυῖνος.

Γυρίος. 2. Aratus, 497.
Ranuld.

Γυρός. 1. od. τ. 246. incur-
vus.

Γύρος. 1. Hor. l. ii. Sat.
vi. 20. *circulus*.

Γυρώ. 1. Alex. 517. in gy-
rum colligo.

Γωρυτός. 2. od. φ. 54. *pha-
retta*.

Δ.

ΔΑΪΔ. 1. Nonn. Joh.
xii. 79. pro quo A-
pollin. dicit Δανίδος. 1.
& 2. Ps. cxliii. 24.
lxxxviii. 40. 77. 155.

Δαγύς. 1. Th. eid. ii. 110.
glacies. gen. δαγυδῶ.

Δαήρ. 1. ιλ. γ. 180. *levir*.

Δάιος. Ion. Δήιος. 1. ιλ.
η. 119. *hostis*.

Δάκαι. 1. περ. 305. N. cu-
jusdam populi.

Δακρύων. 2. βαλγ. 68. *fleo*.
atque hinc δακρυσα. od. λ.
55. *lacrymans*.

Δαλός. 1. ιλ. ο. 421. *titio*.

Δαμοίτας. 1. Theoc. eid.
vi. 1. N. *pastoris*.

Δάμων. 1. Virg. Ecl. viii.
16. N. *pastoris*.

Δαναΐδης. 1. ασπ. 229. *fil.*
Danaes, i. e. *Perseus*.

Δανός. 1. od. ο. 321. *ficcus*.

Δάνεϊς, sive Δανέειος. 1.
Horat. Carm. l. iv. od.
15. *Danubius*, N. *fluvii*.

Δαρείος. 1. Epig. lib. iii.
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ
δύναται.

Δαρεικοί. 1. Aristoph. Ec-
cles. pag. 741. fol. num-
mi *imaginem Darii ha-
bentes*.

Δάτις. 1. Aristoph. *σιγη.*
p. 461. fol. *Nom. viri*,
a quo Δαλισμός. 1. etiam
ideo longa. *imitatio Da-
tidis*.

Δέδρακα. 2. Aristoph. Plut.
428. *feci*.

Δέδραμαι. 2. Aristoph. Ec-
cles. p. 700. *factus sum*.

Δείδιθι. 2. Alex. 446. *time*,
quæ tamen apud Hom.
semper corripitur.

Δεκάχιλος. 3. ιλ. 86. *decies
mille*.

Δελφίνος. 2. G. à δελφίν. ιλ.
φ. 2. N. *piscis*.

Δελφύνης. 2. Argon. 2.
708. N. *serpentis*.

Δηθύων. 2. od. ε. 278. *moror*.

Δηιοπίτης. 4. ιλ. λ. 420.
N. *viri*.

Δημάρατος. 3. N. *ducis La-
cedæm*. vide ἀρατος.

Δημόνικος. 3. N. *viri*. vid.
νίκη.

Διά. 1. ιλ. γ. 357. & δ.
135. alibi corripitur. *per*.

Διαβολή. 2. Theogn. 314.
calumnia.

Διάβολος. 1. Nonn. Joh. vi.
263. *Diabolus*: ubi au-
tem carmen admittit tri-
brachum,

- brachum, utramque licet corripere.
- Διάκονος. 2. Eurip. Cyclop. 31. *minister*^a.
- Διακονῶ. 2. Anacreon. de columb. 14. *ministro*.
- Διατρέφω. 3. od. v. 341. *contero*, sed non ita διατρέφῃ, quia venit ab aor. 2.
- Διδυματόκος. 3. Theoc. eid. i. 25. *gemellipara*.
- Διδυμαῶν. 3. ιλ. ζ. 26. *gemellus*.
- Διδώ. 1. Virg. Æneid. i. 303. *N. reginæ*.
- Διπλήτης. 2. ιλ. ε. 263. à *Jove lapsus*.
- Διπλάμων. 2. ita Labb. sed scribitur & διπταμων. *N. herbæ*.
- Διάδυνα. 2. Callim. in Dian. 198. *Diana*.
- Διπύ. 1. Alex. 189. *voluta*.
- Δῖν cum suis. 1. Oeuv. 791. *vortex*.
- Διογενής. 1. ιλ. α. 489. à *Jove natus*.
- Διογένης. 1. Diogen. Laert. Διογένης Ζανός γόνος, ἐράνιος τε κύνων. *N. viri*.
- Διόνυσος, sive Διδύσος. 3. od. λ. 324. ω. 74. *Bacchus*.
- Δῖος. 1. od. α. 284. *divinus*.
- Διφάω. 1. Callim. Epigr. δ. 2. *quero*.
- Διόνη. 1. Hom. in Apoll. 93. *N. Veneris*. alibi brev. ιλ. ι. 381. 370.
- Διόξης. 1. ιλ. δ. 517. ε. 429. 474. β. 622. at corrip. sapius Virg. Æn. v. 297. 324. 339. 345. & xii. 309. *N. viri*.
- Δοίδυκος. 2. gen. à δοίδυξ, *pisillum*. Alex. 626. Arist. Plut. Act. iii. Sc. ii. 710.
- Δολοπίων. 3. ιλ. ι. 77. *N. viri*.
- Δρακοντόμιμος. 4. *simulans draconem*, vide Μῆμος.
- Δραπέτης. 1. Soph. Ajac. Massig. 1303. *transfuga*.
- Δραπέτιδης. 1. Mosch. eid. i. 3. *fugitivus*.
- Δράσω. 1. Soph. Ajac. 821. Fut. à δράω, *facio*.
- Δρασίω. 1. idem, 587. *ago*.

[^a Causa hujus productionis est, non quia componitur ex διῖ et κίνης vel κύνων, ut vulgo putant; sed, ut Etymologus habet, ex διῖ & κίνω, *fero, offero*. Inde διῖκινω & διῖκινος, facta μεταβολῇ διῖκινω; & Crasi τῶν αἰ in α longum, & τροπή τῆς εἰ in ο, διῖκινος, *minister*. Inde et in διακύνω augmentum sit διῖκινω, tametsi etiam in initio auctum inveniat. SCHMID. in Matt. iv. 11. In hac productione Clarkius non tam invenit analogiam quam fecit, ad Il. α. 265.]

Δράστη. 1. idem, 107.

Δραῖσον. 1. Aristoph. Equit.

Act. iv. Sc. i. & ab eodem fonte δραῖμα.

Δριμυλος. 1. Mosch. εἰδ. i. 8. *acer*.

Δριμύς. 1. ἰλ. 323. *asper*.

Δρυμός. Theoc. εἰδ. iii. 16.

styrax. at 1. in δρυμά. pl.

ἂ δρυμόν. corrip. ἰλ. λ.

118. οδ. κ. 150. 197.

Δῦθι. 1. ἰλ. π. 64.

Δύμη. 1. Hom. in Apollin.

425. *N. urbis*.

Δύω. 1. ἰλ. ρ. 202. *subeo*.

Δύω. 1. A. ἰλ. ι. 600. Hef.

εργ. ii. 346. *occido*.

Δυναμίδη. 1. ἰλ. σ. 43. *una cum*

Δυναμίτος. 1. οδ. α. 276.

quia 3 breves simul, nam

1. in δύναμαι corrip. ἰλ.

γ. 236.

Δυσάης. 2. οδ. ι. 295. *vehementer flans*, cum tamen

1. in ἄημι brevis est. οδ.

γ. 183.

Δυσπείρατος. 3. Ion. δυσπεί-

ρητος, *difficilis transitu* : &

tamen περατῇ, *transitu*,

corrip. penult. οδ. ψ.

243.

Δυσπραγής. 2. *miser*. vide

πράγος.

Δύσω. 1. ἰλ. ε. 261. fut. ἂ

Δύω.

Δωτίη. 2. ἰλ. ι. 155. *donum*.

E.

ἘΑΓΑ. 2. εργ. 2. 152.

pr. m. ab ἄγω, *frango*.

Ἐάγην. 2. A. ἰλ. λ. 558.

ι. 162. aor. 2. p. ab ἄγω.

frango.

Ἐαδα. 2. Th. εἰδ. xxvii.

22. p. m. ab ἄδω, *placeto*.

Ἐαίος. adj. 2. A. ἰλ. ξ. 178.

ψ. 254. [*subtilis*, apud

Hom. semper producitur,

apud Hymn. vero in Ven.

ver. 63. corripitur^b].

Ἐάσω. 2. ἰλ. σ. 298. Fut.

ab ἰάω, *fino*, atque hinc

Ἐασα. 2. ἰλ. χ. 416. aor.

1. ab ἰάω.

Ἐασι. 2. ἰλ. γ. 168. pro

ἱσὶ, *sunt*.

Ἐβρισα. 2. ἰλ. ρ. 512. aor. 1.

ἂ βρίθω, *ingruo*.

Ἐγκύμων. 2. vide βαθυκύμων.

Ἐἴασα^c. 2. A. ἰλ. κ. 299.

λ. 323. aor. 1. ab ἰάω, *fino*.

Ἐἴλυμα. 2. οδ. ζ. 179. *involucrum*.

Ἐἴλυμος. 2. ἰλ. σ. 522.

volutus.

[^b At Ἐαίος, subst. *peplum*, ab ἔννυμι, semper corripitur. Clarke Π. γ. 385.]

[^c Ἐἴασα 2 semper producit, ut omnes Fut. 1. & Aor. 1. ab αω, puro. Clarke in loc. & δ. 42.]

- Εἰλύσω. 2. ἰλ. φ. 319. *vol-
vam.*
 Εἰλυφάσω. 2. ἰλ. υ. 492.
torqueo. corr. autem υ in
εἰλυφάω. ἰλ. λ. 156.
 Εἰρύαται. 2. Α. ἰλ. ξ. 75.
χ. 303. subducti sunt.
 Εἰρύμανος. 2. ἰλ. ι. 688.
subductus.
 Εἰρύσαδαι. 2. ἰλ. α. 216.
custodire. corrip. autem
in εἰρυσάμην. οδ. κ. 165.
 Εἶρυσα. 2. Argon. iv. 890.
 Εἶρύσατο. 2. Α. οδ. χ. 79.
ἰλ. δ. 186. traxit.
 Εἶρυσοῖσαι. 2. ἰλ. σ. 277.
tutabuntur.
 Εἶρυτο. 2. οδ. ψ. 228. *af-
servabat.*
 Εἶσος. 2. ἰλ. α. 468. *aqua-
lis.*
 Ἐκύλιον. vide Κυλία.
 Ἐλαῖσιος. 2. οδ. ι. 320. *olea-
ginus.*
 Ἐλαῖνος. 2. οδ. ι. 378. *ole-
aginus.*
 Ἐλαῖς. 2. *πειρήγ. 910. N.*
urbis.
 Ἐλευσίνιος. 3. Call. Cer. *ex*
urbe Eleusine.
 Ἐλικίων. 3. ἰλ. γ. 123. *N.*
viri.
 Ἐλύσω. 2. ἰλ. 558.
 Ἐλυμα. 2. *εργ. ii. 54. temo.*
 Ἐνδινα. 2. ἰλ. ψ. 806. *in-
testina.*
 Ἐνδιος. 2. Α. οδ. δ. 450.
ἰλ. λ. 725. Callim. in
Cer. 39.
 Ἐνδυμα. 2. vide δύνω.
 Ἐνεψιήμα. 3. Alex. 237.
 Ἐνιόνω. 2. 3. Argon. i.
 589. *commoror.*
 Ἐνπιύς. 2. Metamorph.
 vi. 116. *N. fluvi.*
 Ἐνπῆ. 2. ἰλ. ξ. 104. *Ira,
minae.*
 Ἐνάλιος. 2. ἰλ. ρ. 211. *bel-
licosus.*
 Ἐνώ. 2. Callim. in Del.
 276. ἰλ. ε. 333. *Bellona.*
 Ἐξαλίστας. 3. Aristoph. *Nep.*
*Aët. i. Sc. i. 32. evol-
vens.*
 Ἐξήλικας. 3. Aët. i. Sc. i.
 33. *evolvisi.*
 Ἐπαρά. 2. ἰλ. ι. 456. *im-
precatio. ut simpl. Ἀρά.
at*
 Ἐπαράσιμος. 2. corr. 3.
*prod. Phocyl. 16. exe-
crabilis.*
 Ἐπιλίγδην. 2. ἰλ. ρ. 599. *le-
viter.*
 Ἐργῖνος. 2. Hom. in Apoll.
 297. *N. viri.*
 Ἐρητύοντο. 3. οδ. γ. 155.
*retenti sunt. in ἱρήτυον αυ-
tem corrip. ἰλ. β. 97. σ.
505. &c.*
 Ἐρητύασκε. 3. ἰλ. ς. 189.
detinebat.
 Ἐρητύσει. 3. ἰλ. α. 192.
comperceret.
 Ἐριζύχης. 3. Hes. *Θιογον.*
 832. *valde mugiens.*
 Ἐριθακίς. 3. Th. *ειδ. iii.*
 35. *N. puella.*
 Ἐριθεύς.

Ἐριθεύς. 2. Arat. 1014. *E-rithacus*.
 Ἐριθός. 2. ἰλ. σ. 550. *messor*.
 Ἐρίμυκος. 3. ὀδ. ο. 235. *valde mugiens*.
 Ἐρινάζω. 2. Athen. ex Sophocl. fol. 76. *caprifisco*, *as*.
 Ἐρινός. 2. ὀδ. μ. 103. *caprifiscus*.
 Ἐρίος. 2. Nic. Alex. 321. *grossus*.
 Ἐριφύλη. 3. ὀδ. λ. 325. *N. mulieris*.
 Ἐριμαφροδίτος. 4. vide Ἀφροδίτη.
 Ἐριμῶν. 2. vide Ποσειδάων, *Mercurius*.
 Ἐρίργα. 2. ἰλ. ς. 175. *dirigui*.
 Ἐρύαλος. 3. ἰλ. π. 411. *N. viri*.
 Ἐρυθρινός & Ἐρυθρίος. 3. Opp. αλ. i. 97. *rubellio piscis*.
 Ἐρυθῖνοι. 3. ἰλ. ς. 866. & ἰριθῖνοι. *N. loci*.
 Ἐρυκάκω & ἰρυκάκω. 2. ἰλ. λ. 352. ὀδ. κ. 429. *detineo*.
 Ἐρύκω. 2. Διογ. 616. *exerceo*.
 Ἐρυσίβη. 3. *ærugo in plantis*.
 Ἐρυσο. 2. ἰλ. χ. 507. *desfendebas*.
 Ἐρίασις. 3. Alexis in Pythag. apud Athen. l. iv. c. 17. ἢ ἰρίασις ἰσχά-

δης & εἰμφύλα; *cenovivum*.
 Εὐδῖος. 2. A. Arat. 1009, 1010. *serenus*.
 Εὐνήτη. 3. ἰλ. ι. 552. *filia Eueni*.
 Εὐνγάτη. 2. Hes. Διογ. 243. *N. mulieris*.
 Εὐβύνα. 2. Apollin. Ps. lxxxix. 36. aor. 1. *Æol. ab εὐβύνω. dirigo*.
 Εὐθύνη. 2. Aristoph. Vesp. p. 469. *pæna*.
 Εὐμάρας. 2. Th. εδ. v. 119. *N. viri. at secunda in ἰυμαρῆς, facilis, brevis est. Th. εδ. xii. 61. Eurip. Helen. 1324*.
 Εὐεπιίδης. 2. Aristoph. ἰεῖν. p. 660. *N. viri*.
 Εὐριπος. 2. Callim. in Dian. 188. *N. fluvii*.
 Εὐρύνα. 2. ὀδ. θ. 260. aor. 1. ab. εὐρύνω, *latum facio*.
 Εὐφράτης. 2. Dion. πειρ. 977. *N. fluvii*.
 Ἐφίον. 2. A. *immittebam. vid. ἱημι simpl.*
 Ἐφουσα. 2. Hom. in Vener. 276. sed tutius est scribere ἰφουσσα, quando vis secundam produci, ut ὀδ. κ. 393. aor. 1. ἂ. φέω *nescor*. [At prod. Il. α. 235.]
 Ἐχινάδης, sive Ἐχῖναι. 2. Dion. περιήγ. 435. ἰλ. β. 625. *Insula quædam*.
 P Ἐχῖνος,

Ἐχίνος. 2. Aristoph. εἰρήν.
p. 704. *Erinaceus*.

Ἐχίων. 2. Arg. i. 52. N.
Viri.

Ἐχρῖσα. 2. od. κ. 451. aor.
1. à Χρίω, *ungo*. vice pen-
ult. Verborum ad fi-
nem.

Z.

Zἄης. 1. od. ι. 468.
vehementer spirans.
contract. scilicet ex Ζα-
άης. nam alias Ζα, in
compos. plerumque bre-
vis.

Ζεφυρίη. 1. od. η. 121. quia
duæ breves simul se-
quuntur. *Zephyrus*.

Ζεφυρίτις. 3. Callim. E-
pigr. vi. 1. N. *nymphæ*.

Ζεφυρίνος. 3.

Ζύθος. 1. Colum. de Cult.
Horti: *Ut Pelusiaci pro-*
ritet pocula Zythi. Potus
ex hordeo.

Ζύμη, Ζυμών & Ζύµωµα. 1.
N. Alex. 523. *Fermen-*
tum, Fermento.

H.

Hίος. 2. ιλ. ν. 103. *Es-*
ca seu viaticum.

Ἡμίνορος. 3. Sopater apud
Athen. lib. iii. c. 133.
Salsamenti genus. Ἰσθος
Ἰκθυοεισιν ἡμίνορον ἡδονήν.

I

Ἡµουσα. 2. ιλ. θ. 308. aor.
1. ab ἡµύω, *inclino*.
cujus pen. corrip. ιλ. β.
148.

Ἡήπαπι. 2. ιλ. β. 245. pr.
m. ab ἡήπω, *objurgo*.
interposito πα.

Ἡτύω. 2. A. ita Labb.
sed corrip. ιλ. ξ. 399. od.
κ. 83. ε. 271. ι. 399. nec
ullibi, quod scimus, pro-
ducitur.

Ἡρακλῆς. 3. semper long.
apud Epicos Poet. at
corrip. non raro Comi-
ci. Aristoph. πλετ. Act.
ii. Sc. v. ver. 3.

Ἡστουον, ἥστουα, ἥστουόµην.
2. od. δ. 782. ιλ. β. 55.
ο. 303. ab ἁρτύνω, *appa-*
ro. 2. od. δ. 771. λ.
365. [Legitur Od. δ.
771, in Mss. Ἀρτύει ὁδὸς
τε οἶδεν — non Ἀρτύει,
quod apud Homerum
semper producitur, ut
testatur Clarke in loc.]

Ἡρύκασι. 2. ιλ. ι. 321.
Imperf. ab ἱρυκάω, *in-*
hibeo.

Ἡρώμη. 3. Callim. in Del.
161. *semidea*.

Ἡσχύνω. 2. Aor. 1. ab αἰ-
σχύνω, *pudefco*. ιλ. ψ.
571. quæ in præf. e-
tiam ab Homer. produ-
citur.

Ἡύσα. 2. ιλ. ι. 784. aor. 1.
• ab αἰώ, *clamo*.

Ἡχλυσω.

Ἠχλυσα. 2. οδ. μ. 407.
 aor. 1. ab ἠχλύνω,
obscuror, *cujus secunda*
etiam longa Argon. iv.
 1480.

Θ.

Θῆμα. 1. ita Labb.
 at corrip. Theoc.
 eid. i. 56. *speṭaculum*.

Θαντός. 1. Theoc. eid. xv.
 84. *speṭabilis*.

Θαίς. 1. Mart. vi. Epigr.
 xciii. ult. *N. meretricis*.

Θαλύσια. 2. Th. eid. vii. 3.
sacrificia pro primitiis fru-
gum.

Θαλυσιάδης. 2. ιλ. δ. 458.
Filius Thalyfi.

Θαλυσιάς. 2. Th. eid. vii.
 31. *que ducit ad Thaly-*
fia.

Θαμνός. 2. Hymn. Mer-
 cur. 44. *creber*.

Θαρσύνω. 2. οδ. π. 449. *bor-*
tor.

Θάττερον. 1. Aristoph. A-
 carn. p. 409. *alterum*.

Θιαγινής. 2. ita Labb. at
 Ricciolus dicit secundam
 esse brevem: uterque
 Jesuita, & tamen de
 tantillâ re inter eos non
 convenit: est autem *N.*
viri.

Θίαμα. 2. Ion. θήμα.
 Lucil. Epigr. l. ii. κίφ.

κί. p. 223. μέγα πᾶσι
 θίαμα.

Θιανώ. 2. ιλ. λ. 224. *N.*
mulieris.

Θιατής. 2. Ion. θιητής,
spectator. vide supra θί-
 αμα.

Θιατός. 2. Sophoc. Ajac.
 933. *speṭabilis*.

Θιμισώ. 2. *N. mulieris*, ita
 Labb. sed apud alios non
 reperio.

[Θιων. Monosyllabum, Eu-
 rip. Suppl. ver. 64.]

Θιρσίτης. 2. ιλ β. 244. *N.*
viri.

Θηλύνω, *effemino, emollio*.
 ut cætera in ἑνω. vide
 Βαρίνω.

Θινώδης. 1. ιλ. α. 34. *lit-*
oreus.

Θλίβω. 1. Mus. 114. *premo*.

Θρυιδίδης. 2. Aristoph. A-
 charn. p. 404. *N. viri*.

Θρᾶκις. 1. Virg. Æneid. iii.
 14. *Incolæ Thraciæ*.

Θρᾶκη. 1. ιλ. λ. 222. *Thra-*
cia.

Θριαί. 1. Callim. in Apoll.
 45. *sortes*.

Θριδαξ. 1. ita Labb. sed
 Ammia. 2. Epig. cor-
 rip. θριδακίς πρᾶσα βόλ-
 κοι, *Laſuca*.

Θριδακίη. 1. & 3. A. A-
 then. ii. c. 28. *Amphis.*
in ταῖς Θριδακίαις ταῖς
κάκισ' ἀπολυμέναις. Eu-
 bulus,

- bulus, μὴ παρατίθει μοι
 θριδακίνας, ὃ γύναι: i-
 dem apud Atticos, scil.
Laduca.
- Θριδακίη. 1. od. λ. 106.
N. insule.
- Θριδακίην ῥίξαν. N. Ther.
 529.
- Θριναξ. 1. Nic. Th. 114.
instrumentum rusticum.
- Θριοδόλος. 1. lib. 1. Epig.
 πολλοὶ θριοδόλοι παῦροι δὲ
 γι μάντιες ἄνδρες.
- Θρίον. 1. N. Alex. 55. at
 Θρίον. 1. corr. Theocr. eid.
 xii. 40. *folium ficus.*
- Θρυγαῖον. 1. Aristoph.
 concion. pag. 725. *frico,*
scalpo.
- Θυάς. 1. Argon. i. 636.
Baccaba.
- Θυγάτης. 1. A. od. κ. 106.
 ιλ. ι. 148. *filia.*
- Θυλάκις. 1. Nic. Ther.
 844. *papaver.*
- Θυλακίς. 1. Nic. Alex.
 406. *sacci formam præ se*
ferens.
- Θύλακος. 1. Aristoph. vesp.
 p. 508. *saccus.*
- Εὔμα. 1. Sophoc. Electr.
 574. *sacrificium.*
- Θυμαγής. 1. & 2. od. ρ.
 199. *gratus hinc*
- Θυμαγείω. 1 & 2. Th. eid.
 xxvi. *gratum habeo.*
- Θυμίαμα. 1 & 3. vide θύω
 & θίαμα, *suffimentum.*
- Θυμίασις. 1 & 3. *suffitus.*
 vide Ἐρίσις.
- Θυμός. cum suis 1. ιλ. α.
 173. *animus.*
- Θυμών. 1. lege potius Θη-
 μών, *acervus.* od. ι. 368.
- Θύνω. 1. ιλ. κ. 524. & ι.
 87. *sacrifico.*
- Θῦσαι. aor. 1. à θύνω. 1.
 ιλ. 219. & δύσι. od. ξ.
 446. *corrip. autem in*
δυσία. βατραχ. 175.
- Θυσανόεις. 1. at tum scri-
 bendum Θυσσανόεις. ιλ.
 ρ. 593. σ. 204. *simbriatus.*
- Θύω. 1. A. ιλ. φ. 234. od.
 ο. 260. *sacrifico.*
- Θωνίτις. 2. περιηγ. 988. N.
paludis.
- Θωράκιον. 2. à θώραξ, αχος.
 Ion. θώρηξ, ηχος. ιλ. ι.
 189. δ. 136. *lorica.*

I.

- Ἰαίω 1. A. od. ο. 378.
 κ. 359. *exbilaro.*
- Ἰάλεμος. 2. Argon. iv.
 1304. *nania.*
- Ἰαλύσιος. 2. Dion. περιηγ.
 505. N. *populi.*
- Ἰάμιμος. 1. ιλ. μ. 139. N.
viri.
- Ἰάομαι. 1. Pythag. Anr.
 Carm. xix. 2. autem quia
 Ion. α. vertitur in η. ιλ.
 λ. 514. *sano.*
- Ἰάονις. 2. Argon. i. 959.
Iones.
- Ἰάπιτος. 1. Hes. Theog.
 746. N. *viri.*
- Ἰαπίλονίδης.

- Ἰαπετιονίδης 1 & 4. Theogon. 543. *filius Iapeti.*
 Ἰάπης 2. Virg. *Æn.* xii. 391. *N. viri.*
 Ἰάπυξ 2. Dion. *περιηγ.* 379. *N. viri.*
 Ἰάσι. 2. ἰλ. κ. 60. *cunt.* item
 Ἰᾶσι 2. ita indicat accensus, *mittunt.*
 Ἰασίδης 1. *od.* λ. 282. *filius Iasii*, i. e. *Palinurus.* Virg. *Æn.* v. 143.
 Ἰασις 1. Propert. l. i. *el.* i. 10. *filia ejusdem.*
 Ἰάσιμος 1 & 2. Nic. Th. 886. *N. berbæ.*
 Ἰάσιος 1 & 2. Call. in Dian. 216. *N. viri.*
 Ἰασίων 1. *od.* ι. 125. *N. viri.*
 Ἰασος. 1. ἰλ. ο. 337. *N. viri.*
 Ἰασώ 2. Aristoph. Plut. *Act.* iii. *Sc.* ii. 700. *Nom. mulieris.*
 Ἰάσων 2. Ion. Ἰήσων. *Argon.* i. 357. *N. viri.*
 Ἰαλῆδς 1 A. 2 long. Th. *eid.* xi. 5. Chamel. apud Athen. l. i. c. 17. *medicus.*
 Ἰαφίτης 1. *qui mittit sagittas.* *vid.* ἰδς, *sagitta.*
 Ἰαχῶ 1. in aor. & præter. *od.* 428. *alias corrip.* *od.* χ. 81. *sono*, ut & Ἰαχῆ, *od.* λ. 43.
 Ἰάων 2. Dion. *περιηγ.* 416. *N. fluxii.* Theoc. *eid.* xvi. 57. *Ionicus.*
 Ἰῆς 1. Ovid. in *Ibin.* 55. 59.
 Ἰγνύη 2. ἰλ. ν. 212. *poples.*
 Ἰδα 1. ἰλ. γ. 13. *Nom. montis.*
 Ἰδαῖος 1. ἰλ. ι. 11. *N. viri.*
 Ἰδάσιον 1. Virg. *Æn.* i. 615. *mons Cypri.*
 Ἰδάλιος 1. Propert. *eleg.* xiii. 26. *Adject.*
 Ἰδάλιμος 1. Hes. *εργ.* C. 33. *sudorificus.*
 Ἰδῆθεν 1. ἰλ. γ. 276. *ab Ida.*
 Ἰδῶ 1. *sudo.* *vid.*
 Ἰδῶ, τὸ, 1. Hes. *clyp.* Her. 397. *sudor.*
 Ἰδομενεύς 1. *od.* γ. 195. *N. viri.*
 Ἰδρίη 1 A. Theoc. *eid.* xxii. 85. *solertia.*
 Ἰδρίς 1 A. Theocr. *eid.* xxv. 247. *gnarus.*
 Ἰδρυμαί 2. Theocr. *eid.* xvii. 21. *sto.*
 Ἰδρυσα 2. *od.* γ. 37. *collocavi.*
 Ἰεμαί 1 A. ἰλ. θ. 313. Hes. *scut.* Herc. 251. *appeto.*
 Ἰεσαν 1 Argon. iv. 903. 3 pl. imp. ab ἱημι *mitto* [1 corr. Hes. Theog. 684.]
 Ἰεπὲς 1 A. ἰλ. θ. 66. κ. 55. *sacer.* in ἱεῖα *autem semper producitur*, quia 2 *vocales contrah.* in 1. ἰλ. δ. 46. & alibi.

- ἰὴ 1 A. Callim. in Apol-
 lin. 2. *Io*, vox trium-
 phantis.
- ἱμῖ 1 A. saltem in Par-
 ticip. ὅδ. μ. 192. ἰλ. γ.
 152. *mitto*.
- ἱσθῆς 1 A. Nonn. Joh. viii.
 67. iv. 199.
- ἱθαγενῆς 2 ὁδ. ξ. 204.
- ἱθύνω 1 & 2. ὁδ. ι. 245. *di-
 rigo* cum suis, ἱθύνωρ.
 &c.
- ἱθυπλίω 1 & 3. ἰλ. φ. 169.
recta volans.
- ἱθύν 1. ὁδ. α. 119. *rectus*.
 cum suis.
- ἱθυσσα 1 & 2. ἰλ. δ. 507.
 aor. 1. *direxi*.
- ἱθάω 1 & 2 A. ὁδ. ζ. 191.
 βαλσαχ. 46. *venio*, pri-
 ma autem nusquam pro-
 ducitur, nisi oratio aug-
 menti id postulat.
- ἱκάριος 1. ὁδ. ε. 53. N.
viri. & Adject. Ovid. de
 Trist. l. i. el. i. 90.
- ἱκαρῆς 1. Ovid. in Ibin.
 393. *Penelope F. Icar*.
- ἱκαριωτής 1. Propert. l. iii.
 el. xii. 10.
- ἱκαρῶ 1. Dion. περ. 610.
Nom. insulae & *viri*.
 Virg. *Æn*. vi. 31.
- ἱκελῶ 1 A. ὁδ. μ. 418. λ.
 206. *similis*.
- ἱκασία, Ion. ἱκασίη, 1 A.
 ita Labb. sed Apollinar.
 semper prod. vid. Ps.
 xxi. 2. ci. 33. liv. 2.
- cxliv. 38. &c.
- ἱκίταο 3. ἰλ. φ. 75. gen.
Æol. ab ἱκίτης, *supplem*.
- ἱκιδάων 3. ὁδ. ι. 270. gen.
 plur. *Æol*. ab ἱκίτης, *sup-
 plex*.
- ἱκιδάων 3. ἰλ. γ. 147. N.
viri.
- ἱκιδῶ vel ἱκιδῶ 2. Ep.
 l. ii. c. 4. — ἔχει γὰρ
 Ἀρπαῖος ἱκιδῶ χεῖρα
 κραταιοτέρην.
- ἱκω 1. ὁδ. ε. 449. & ἱκο-
 μαι, ὁδ. θ. 573. δ. 34.
venio. sed non extra In-
 dicat. corrip. enim 1. in
 ἱκιδῶ, ἱκοίτο, ἱκίλαι, ἱ-
 κιδαι. corrip. etiam in
 Indicat. ἱκόμην, ὁδ. δ.
 84. & in ἱκόμισθα, ὁδ. γ.
 61. & alibi.
- ἱλαδῶ 1. ἰλ. β. 93. *confer-
 tim*.
- ἱλαός 1 & 2 A. ἰλ. α.
 583. Hef. *ieg*. 338. ἰλ.
 ι. 635. *propitius*; prima
 autem in ἱλάομαι corri-
 pitur, ἰλ. β. 556.
- ἱλαθῖ 1 & 2. Ion. ἱλθῖ. ὁδ.
 γ. 380. *esto propitia*. A-
 pollinar. autem corripit
 Ps. lv. 2. Th. *eid*. xv.
 143.
- ἱλάξασθαι 1. Apol. Argon.
 i. 1093. *propitiare*.
- ἱλάσκομαι 1 cum suis, ἰλ.
 α. 380. *placo*.
- ἱλάσσομαι 1. ὁδ. γ. 419.
propitium reddo: corrip.
 autem

- antem in ἱλασσάμεν, ἰλ.
α. 100.
- ἱλασμός 1. Labb. sed 1. in
ἱλασμα corrip. Sibyl. a-
pud Soly. — Μελιχίοισι
ἱλάσμαῖα καὶ μακάρεσσι.
placamen.
- ἱλαστή 1. l. vi. Epigr. Me-
lant. ἱλαστήρα βρότοις υἱὸν
ἔπειψε Διόν: propitiator.
- ἱλός 1. Theocr. eid. xv. 9.
lustrum.
- ἱλὴ vel ἱλα 1. Callim. in
Pallad. 33. turba, grex.
- ἱλακός 1. Virg. Æn. i.
487. Iliacus, i. c. Tre-
janus.
- ἱλιάς 1. Virg. Æn. ii.
580.
- ἱλιός & ἱλιον 1. ἰλ. δ. 46.
α. 71. N. Troja.
- ἱλιονεύς 1. ἰλ. ξ. 492. N.
viri.
- ἱλισσός 1. Dion. περ. 424.
N. fluvii.
- ἱλός 1. Ther. eid. xvi. 75.
N. viri.
- ἱλός 1 & 2. A. ἰλ. φ. 318.
Leon. lib. iv. Epigr. ge-
nit. ab ἱλός, finus.
- ἱλύεις 1. Nic. Th. 210.
limosus.
- ἱμάς 1. A. ἰλ. θ. 544. γ.
375. corrigia, lorum.
- [ἱμάτιον, 1. Arist. Plut.
540. Dawes Misc. Cr. p.
213.]
- ἱμείρω 1. od. x. 431. defi-
dero: ἱμέρα 1. Sil. lib.
- xiv.—qua mergitur Hi-
mera ponto. N. fluvii Ἑ-
urbis. ἱμερός 1. od. δ.
113. cum suis: deside-
rium.
- ἱμερτός 1. ἰλ. ε. 751. sua-
vis, desiderabilis.
- ἱμεναι, primam variare a-
pud Homerum vult Lab-
beus, sed nusquam video
nisi correptam: od. v.
32.
- ἱναχός 1. Callim. in Pal-
lad. 50. N. fluvii Ἑ-
viri.
- ἱνίον 1. ἰλ. ι. 73. occiput.
- ἱνός 1. Eurip. Iphig. 118.
infans.
- ἱνός 1. gen. ab ἱς cum suis:
od. λ. 218. fibra.
- ἱνώ 1. od. ι. 459. N. mulie-
ris.
- ἱνωπός 1. Callim. in Del.
263. N. fluvii.
- ἱοδόκος 1. ut & cætera ab
ἱός, telum. od. φ. 12. at
- [ἱόεις & ἱόμωρος, 1. corr.
subfuscus, ab ἱόν viola, ἰλ.
ψ. 850. at ἱός sagitta, 1
prod. Il. α. 48. &c.
Dawes, Misc. Crit. p.
185.]
- ἱόλας 3. Ovid. Metam.
ix. 398. N. viri.
- ἱομεν 1. A. ἰλ. ε. 440. ζ.
526. acc. 2. ab ἱμι, eo.
- ἱόνος 1. Dion. περ. 94.
Ionius.
- ἱορδάνης 3. Apollin. Pf.
cxiii.

- cxiii. 6. corrip. autem 3.
 in Ἰορδανίης Pl. xli. 15.
 Ἰελλιανός 4. Epigr. l. v. p.
 554. *N. viri.*
 Ἰός 1. od. φ. 423. *sagitta.*
 & Nic. Al. 25. *venenum.*
 Ἰπίς 1. od. φ. 395. *vermes.*
 Ἰπός 1 A. quoniam scri-
 bitur & Ἰπός, *mascipula.*
 Ἰπποδάμων 3. Sophoc.
 Trach. 1102. *equitans,*
superbus.
 Ἰεῦς 1 od. ι. 198. *sacer-*
dos.
 Ἰεῦω 1. od. τ. 198. *macio.*
 Ἰεῖς 1. od. ν. 86. *accipiter.*
 Ἰεῖς 1. ιλ. γ. 121. *Iris,* at-
 que hinc
 Ἰρίη 1. Nic. Al. 453.
 Ἰεός 1. od. σ. 6. *N. viri.*
 Ἰρός 1. od. γ. 278. *sacer.*
 Ἰεσόλυμα 1 & 4. Nonn.
 Joh. ii. 70.
 Ἰσαίος 1. Juven. Sat. iii.
 74. *N. viri.*
 Ἰσανδρός 1. ιλ. ζ. 197. *N.*
vir.
 Ἰσις 1. Metam. l. ix. 772.
N. Dea.
 Ἰσός vel Ἰσός 1. A. od. θ.
 183. Th. eid. viii. 19.
 22. *par, aequalis.*
 Ἰσχυρός 2. Divers. γνῶμ. p.
 561. *robustus.* Ἰσχυρόν
 ὄχλος ἴσιν ἐκ ἔχει δὴ νῦν.
 Ἰσχύσει 2. βατρα. 271. F.
 ab ἰσχύω.
 Ἰταλία 1. Æn. i. 6. *N.*
Regionis.
 Ἰταλικός 1. Metam. xv. 9.
 Ἰταλῆς, ἰδός. 1. Æn. xi
 657. *Fem. ex Italiā.*
 Ἰταλός 1 A. πιε. 77. Hor.
 Carm. 2. od. 13. 18. *Ita-*
lus.
 Ἰτιά 1. od. κ. 510. *salix,* &
 hinc Ἰτῆνός 1. *salignus,*
 & ἰτιών 1. *salicetum.*
 Ἰτυμονύς 1. ιλ. λ. 671. *N.*
vir.
 Ἰτων 1 A. ιλ. ε. 96. Cal-
 lim. in Cer. *N. urbis.*
 Ἰτωνῆς 1. Apoll. Argonaut.
 i. 722. Epith. *Minervæ.*
 Ἰὺγῆ 1. & 2. Nic. Ther.
 400. *sibilus.*
 Ἰὺγμός 1. ιλ. σ. 573. *sibi-*
lus.
 Ἰύζω 1. od. ο. 162. *sibilo.*
 Ἰυκτὰ pro Ἰυκλῆς 1. Th.
 eid. viii. 30. *canorus.*
 Ἰυγῆ 1. Th. eid. ii. 16. *mo-*
racilla.
 Ἰφίς 1. ιλ. π. 417. *N. vi-*
ri.
 Ἰφθίμος 2. ιλ. α. 3. *fortis.*
 Ἰφί 1. od. λ. 283. *fortiter,*
 & hinc
 Ἰφιγένεια 1. Propert. iii. el.
 vi. 21. *fil. Agamemno-*
nis.
 Ἰφιαδάσσα 1. ιλ. ι. 145. *N.*
mulieris.
 Ἰφιδάμας 1. ιλ. λ. 234. *N.*
vir.
 Ἰφικλήης 1. od. λ. 289.
 ab Ἰφικλός 1. ιλ. ψ.
 636. *frater Herculis.*
 Ἰφιδίμεια

Ἰφιδεία 1. od. λ. 304. *N. mulieris.*

Ἰφινό 1. ιλ. η. 14. *N. viri.*

Ἰφίο 1. od. λ. 107. *pinguis.*

Ἰφιδής 1. ιλ. θ. 128. *Patronym. ab*

Ἰφίο 1. α. 2. *A. ιλ. ε. 518. od. φ. 14. N. viri.*

Ἰφιδίων 1. ιλ. υ. 38. *Patron. Ion. ab Ἰφίο.*

Ἰχωρ 1. ιλ. ε. 340. *sanies.*

Ἰω 1. περιγ. 140. *N. mulieris.*

Ἰωχμὸς 1. ιλ. θ. 89. *persecutio hostilis.*

K.

K A'εξ 1. *Euphor. apud Suid. larus.*

Καϊάφας 1. *Nonn. in Joh. xviii. 61. Prud. pro eo habet Caïphas. 1. br. 2 long.*

Καϊκ 2. *Æn. ix. 35. N. viri. Georg. iv. 370. N. fluvii.*

Κακοιργία 4. od. χ. 374.

Καλὰ 2. *Hef. 157. α. 305. & alibi. corr. Phocyl. 80. nidus.*

Καλὸς 1. *A. Th. eid. vi. 19. pulcher. [Semper ap. Hom. producit in Il. & Od. Apud Hesiod. & Theocr. & producit & corripitur: In sermone*

Attico apud Soph. Eurip. & Aristoph. semper corripitur. Clarke ad Il. ε. 43. Aliud verò suadet Soph. Philocl. 1420. vid. Markl. ad Eurip. Suppl. 728.]

Καλεσίτης 3. *ut cæt. in ἱτν, casula inquilinus.*

Καμαρὶα 3. *Virg. Æn. iii. 701. N. paludis & urbis.*

Καμαρίτης 3. *ut cæt. in ἱτν, incolæ ejus loci. Dion. per. 700.*

Καμβύσης 2. *Luc. l. x. 280. N. Regis.*

Κάμν 2. *Callim. Frag. — Ἡφαίστιο κάμνους.*

Κάμνῳ 2. od. σ. 27. *fuliginosa anus.*

Κάμπε 2. *ita Labb. sed scribend. Κάμπε: ιλ. ε. 656. pars insula Rhodi.*

Καμπανί 2. *περιγ. 357. incolæ Campaniæ.*

Κάνδυλον 2. *Evang. apud Athen. l. xiv. p. 644. placenta.*

[Κάρα 1. *Anacr. xxxvi. 9. si vera lectio: Quidni vero, efferri possit κάρω?*]

Κάρα 1. *Posidip. apud Athen. l. iii. p. 87. Opp. α. 134. N. piscis.*

Κάρης 1. ιλ. [β. 867. *Eurip. Cyclop. 650.] x. 428. incolæ Cariae. [Apud Theocr. Idyl. xvii. 89. Q corr.*

corr. si vera sit lectio,
nam Barnesius emendan-
dam contendit.]

Καρίς 1. gen. καρίδος, 1 &
2. Anaxand. apud A-
then. p. 106. *N. piscis.*

Καρίων 1 & 2. Callim. in
Jov. 24. *N. flavii.*

Καρκίνος 2. A. ita Labb.
sed corr. βατραχ. 290.
πικρίνη. 595. Arat. 153.
cancer.

Καρμανίδος gen. à καρμανίς
2. πικρίνη. 606. *N. insu-
lae, atque inde*

Καρμανοί 2. pop. ejus insu-
lae. 1803.

Καρτύνας 2. Oppian. αλ.
ii. 464. part. aor. 1. à
καρτύνω, *roboro.*

Καρυάτις 3. ut cæt. in αἴτις.
Femina ex Caryä.

Καρύκη 2. Achæus apud
Athen. l. iv. p. 173. *es-
culentum.*

Κάρυον 2. A. βατραχ. 130.
corr. 31. Th. ed. ix. 21.
*nux fruct. corr. & secun-
da in καρύη, N. arboris.*
Nic. Alex. 109.

Καρφίτης 2. Epigram. 1.
—Καρφίτης θάλαμος, *ni-
dus birundinis ex festu-
cis.*

Κάσανον 2. Nic. Alex. 269.
N. nucis.

Καλαΐγδην 2. Apoll. Argom.
iv. 64.

Καταΐξ 2. Apollinar. Ps.

lxviii. 3. *procella.*

Κακυλοφάδια 2 & 5. od. κ.
169. *super humeros.*

Κατανύων 2. od. i. 490. *an-
nuens: fortasse scribend.
κατατύων, nam secunda
in cæt. à κατανύω corrip-
ιλ. α. 558. 524. 514.
527.*

Κατάνται 2. od. ε. 58. *ab-
sumit.*

Κατάρα 2. *imprecatio. vid.
ἀρά.*

Καλαχῆς 2. Dor. κατηχῆς,
sonorus.

Κατίπλυσα 3. *despui. ita
Lab. sed vide πλύνω.*

Κατίλω, Κασσύω, 2. Ari-
stoph. Plut. 662. *reficio.*

Κάτυμα 2. Aristoph. Vesp.
p. 513. *solea.*

Καφαρίς 2. Ovid. Met. l.
xiv. 481. *N. montis.*

Καφαργαῦμ 3. A. ita Lab.
Non. prod. bis Joh. *N.
oppidi, in N. T. Scribi-
tur Καπεργαῦμ, Matt. iv.
13.*

Κεκόνιτο 3. ιλ. χ. 405. *pul-
vere fædatus est.*

Κικονιμένος 3. Hes. iey. ii.
99. *pulvere tectus.*

Κίκυφα 2. Nonn. Joh. xxi.
incurvaui.

Κίλυφος 2. Antiph. lib. i.
Epigr. *cortex: τοὶ δὲ κί-
λυφος "Εκλεισαν ἐπ' ἀνί-
μι τύφρα γεραίος.*

Κίνδυλα 2. Epigr. lib. ii.
p. 203.

- p. 203. *instrumentum nauticum.*
 Κεράλιον 2. pro κέραλον, gen. à κέρας, cornu; vide κεράλιον.
 [Κέρατος, 2. Orph. ap. Proclum, Ταύρια ἀμφοτέρωθεν δύν χεύσεται κέρατα. Et Anacr. Od. ii. 1.]
 Κέρκυρα 2. πειριγ. 494. *insula Corcyra.*
 Κέρυκας 2. A. ita Labb. sed nusquam corripit Hom. si unum excipias locum, viz. il. p. 324. ubi tamen pro κέρυκας correctiora exemplaria habent κήρυκας.
 Κήρυξ 2. gen. à κήρυξ. Ovid. Met. xi. 544. *N. viri.*
 Κιάθω 1. od. α. 22. *vado.*
 Κιάνοι 2. Th. ed. xiii. 30. *incolae Cii.*
 Κίκαμος 1. Nic. Th. 838.
 Κίκυς 1. od. λ. 392. *potentia.*
 Κινέω 1. il. α. 47. *moveo.*
 Κινδυνος 2. βατραχ. 9. *periculum.*
 Κινύμαι 1. il. δ. 282, *moveor.*
 Κινύρομαι 2. Callim. in Apol. 20 *deploro.* 2 autem. in κινυρός, *querulus*, corripitur il. ε. 5.
 Κινύρα, de 1 & 2 lis est. Labb. dicit Nazianz.

- producere 1. corripere
 2. sed utramque producere licet, si recte derivatur à κινῶν τὰ νῦνα, nam est *N. musici instrumenti.*
 Κινύφιος 1. Virg. Georg. iii. 312. à κινύψ, *fl. Africa.*
 Κίρις, vid. σκίρις. *N. piscis.*
 Κίχων 2. od. θ. 329. *affector* [et 1. præter modum prod. Eurip. Alcest. 487. Helen. 603.]
 Κίχορα 1. Nic. Alex. 427. *Cichorea.*
 Κίων 1. Hes. Theog. 522. *columna.*
 Κλίβανος 1. Hipparch. in Athen. l. iii. p. 101.
 — in κλιβάνῳ ἡδία ἔζων. *furnus.*
 Κλίμα 1. ita Labb. & citat Sidonium produxisse, quem Vossius ait in metra sæpius peccare: alii scribunt κλίμα, & secunda in κελίμας, unde ortum est, corripitur od. ζ. 307. [Vide κρίνω.]
 Κλίμαξ 1. od. x. 558. *scala.*
 Κλίση 1. *lectus*: vide κλινικός.
 Κλινικός 1. Lucil. Epigr. l. ii. κεφ. xб. p. 214. *Medicus qui lecto affixos visitat.*
 Κλίνω 1. il. ψ. 171. *inclino.*
 κέλιμας autem & κελί-

βην habent penult. cor-
reptam, quia ort. à fut.
κλινῶ.

Κλιτόριος 1. Ovid. Met.
xv. 322. *N. fontis.*

Κλίτος, εος, 1. Apol. Ar-
gon. i. 599. *declinavit.*

Κλιτὺς 1. οδ. ζ. 470. *clivus.*

Κλῦθι 1. Hef. 137. i. 9. se-
cunda autem in κέλνυτε
corrip. 3107. 644. nec-
non & prima in κλύομαι,
32.

Κλακὸς Dor. pro. κηκὸς 1.
Th. εἰδ. vii. 27. *altus.*

Κλάκων 1. εἰδ. iii. 5. *Aries*
ejus coloris.

Κλῖδη 1. Th. εἰδ. vii. 110.
urtica.

Κηπὸς 1. Lucil. Epigr. 1.
ii. p. 268. *parcus.*

[Κρίσα, *nidor*, anceps, ut
viris eruditus visum est,
ex Athen. l. iii. p. 25.
Sed reclamatur analogia.
Nam ex κρίζω fluit Κη-
σω, hinc κρίσα. Vid.
Toup. in Suid. voc.
Μίδας.]

Κοάλεμος 2. Aristoph. 1111.
Αἶ. i. Sc. ii. p. 298.
stultus.

Κόβαλος 2. Aristoph. βα-
τραχ. Αἶ. i. Sc. ii. ἢ
μὲν κόβαλα ἢ ἴσιν ὡς καὶ
σοι δοκεῖ: ita citat Labb.
sed in loco illo est κόβαλ-
λα. *vāfer.*

Κόβυλις 2. *radula.* Ὁρῶ.
μαγείας καὶ κόβυλιν καὶ
σκάφην: vide Scāpul.

Κογχύλη & κογχύλιον 2.
Hor. Sat. lib. ii. viii. 27.
concha.

Κόκκυφος gen. à κόκκιξ, 2.
— καὶ μῆλον ὁ κόκκυγος
καλεῖται. Nicand. apud
Athen. lib. ii. c. x. p.
49. Opp. αλ. i. 97. *N.*
avis & piscis.

Κολλικοφάτος 2. Aristoph.
Acharn. Αἶ. iv. Sc. i.
p. 413. *pastillos comedens.*
Κολλύρα 2. Aristoph. εἰρ.
p. 632. Κολλύραν μιγά-
λην — *panis tortus.*

Κολλύριον 2. Hor. l. i. Sat.
v. 30. *unguentum.*

Κολοκάσιον 3. Virg. Eclog.
iv. 20. *faba Ægyptia.*

Κομάτας 2. Th. εἰδ. v. 4.
N. pastoris.

Κονία 2. A. αλ. ψ. 506.
732. *pulvis.*

Κοιοντες 2. αλ. v. 820. *pul-*
verem excitantes.

Κοίλη 2. Nic. Ther. 626.
N. herba.

Κονισαρὸς vel Κονισσαλὸς 2.
αλ. i. 503. *pulvis.*

Κορακίον 3. Athen. lib.
vii. c. 17. ῥηθιδίως ἔλκοιτο
καὶ αἰολίην κορακίον. *N.*
piscis.

Κοράσιον 2. Muscius l. j.
Epigr.

- Epigr. p. 20.—Κοράσιον
τὴν Ἀφροδίταν: puella.
- Κορδύλη 2. ita Labb. sed
in voce ἰσικορδουλῆμενον,
Νεφ. υ. 10. incertum re-
liquit Aristoph. utrum
produci an corripī de-
bet: *capitis involucrem*.
- Κορδύνω 2. Hes. *Θιγγ.* 853.
excito.
- Κορυδαλός 3. sive κορυδαλ-
λός. Th. *ειδ.* x. 50. *alau-
da*.
- Κορυθαίξ 3. ἰλ. χ. 132. 3
& 4 in κορυθαίικον, *ibid.*
galeam quatiens.
- Κορύνη 2. A. ἰλ. η. 141.
Theoc. *ειδ.* xv. 63. *clava*.
- Κοτυτὼ vel Κοτυτῶ 2. Juv.
Sat. ii. 92. *Dea impu-
dentiae*.
- Κόφινος 2. Nonn. in Joh.
c. vi. at corrip. Sibyll.
Lactant. l. iv. c. 15. A-
ristoph. *Ορηθ.* p. 602. καὶ
τὸς κοφίνος ἀπαλίας ἐμ-
πίπλη πλεῖων.
- Κράας 1. ἰλ. τ. 93. gen.
κράαλος. Apoll. Arg. i.
1010. *caput*.
- Κράθις 1. Th. *ειδ.* i. 16.
N. *fluviū*.
- Κράνειον 1. Hom. in Merc.
457. *corneum*; at vero,
unde ortum est, κρανεία
corripit primam ἰλ. π.
767.
- Κρανίον 1. ἰλ. θ. 84. *calva-
ria*.
- Κρανώνιος & κράων 1. Cal-
lim. in Cer. 77. in Del.
138.
- Κράσις 1. ut cætera in ασις:
vide κράσις.
- Κρατός 1. *missus*: vide su-
pra Ἀκράτος.
- Κρατῆρ 1. Ion. pro κρατήρ,
ἰλ. ψ. 778. *οδ.* ω. 274.
- Κρατός 1. gen. à κράς, *ca-
put*. ἰλ. α. 530. prima
autem in κρατός, *robur*,
brevis est, 509.
- Κίρκη 2. præf. med. à
κρίζω, *frideo*, Aristoph.
ορηθ. p. 611. In κρίκει
autem pro κίρκη, pr.
act. i. corrip. ἰλ. π. 470^d.
- Κρίθη 1. cum suis, *οδ.* i.
110. *hordeum*.
- Κρίων 1. ἰλ. ε. 362. *judico*.
In κειριμένος autem 2.
corr. *οδ.* π. 248. [scilicet
in præf. imperf. & aor.
1. *Act.* & *Med.* produ-
citur: In fut. & aor. 2.
& inde formati corripit-
tur; unde κρίμα, κρίσις,
κρίτος, κρίτης, prima bre-
vi. Clarke ad Il. α. 318.]
- Κρίος 1. ἰλ. ε. 362. *aries*.
- Κρομμύων 2. A. ita Labb.
at quis prod. adhuc ne-
scimus.
- Κρονίων, κρονίονος, 2. ἰλ. ε.
247.

[d Imo vero ἰλ. π. 470. legitur κρίγῃ, aor. 2. pro ἔκρῃ, unde recte
corr. non præf. med. unde esset producenda. Clarke, Il. β. 314.]

247. o. 254. at secunda
in Κροίανος brev. ιλ. φ.
230.
- Κρυμός 1. Bion. eid. vi. 14.
frigus.
- Κυάνος 1. ιλ. λ. 39. *cærule-*
us: at κυανός *primam*
corr. ιλ. λ. 24.
- Κυανόπιττα 1. ιλ. λ. 627.
sed necessitate forsan, sic
- Κυανόπιπλος 1. Hef. Διογ.
406. & Κυανοχαίτης 1.
278. non eadem ratio in
Κυανόπτερος. Hef. ασπ.
393. & similibus.
- Κυδός 1. cum suis, κυδα-
λιμος, &c. ιλ. α. 278.
δ. 100. κυδαίνω, ν. 350.
κυδαίω, φ. 519.
- Κυλάμινος 1. A. 3. long.
Th. eid. v. 123. *Nom.*
herbæ.
- Κύκλος 1 A. ita Labb. *sed*
nescio quis corripiat: O-
vid, corr. 1. in Κύκλωψ.
Met. l. xiv. 249.
- Κύκνος 1. A. Hor. Carm.
l. iv. od. iii. 20. γυπά-
ειν πολίωντε κύκνων δολι-
χάντε πειλαργών, Opp.
κυν. iv. 390.
- Κυλίω 2. Th. eid. xxiv. 18.
volvo.
- Κυλλοποδίων 4. A. ιλ. σ.
371. *Epithet. Vulcani.*
- Κύμα 1. ιλ. α. 483. *fluens.*
- Κυμαίνω 1. ιλ. ξ. 229. *flu-*
- Eno.*
- Κυμαῖος 1. Virg. Æn. iii.
441. δ' ἐκ τῆς κύμης.
- Κύμη 1. Hom. ad Cumæ-
os, 2. *N. urbis.*
- Κύμινον 2. Th. eid. x. 55.
N. herbæ.
- Κυμοδίκη 1. ιλ. σ. 39. *N.*
mulieris.
- Κυμοθήη 1. ιλ. σ. 41. *N.*
mulieris.
- Κυμὴ 1. Hef. Διογ. 255.
N. mulieris.
- Κύπρις 1. A. Hor. Carm.
l. i. od. iii. 1.
- Κυρήνη 1. Dion. περιηγ. 213.
corr. autem Catull. vii.
1. *N. urbis.*
- Κυρήνη 1. Virg. Georg. iv.
321. *Nom. nymphæ.*
- Κάρμος 1. Aristoph. Acharn.
Act. i. Sc. i. Jul. Ægypt.
Epigr. l. vii. p. 628. *Do-*
minus.
- Κύρομαι 1. ιλ. ω. 530. *con-*
sequor.
- Κύρος 1. Claudian. l. i.
carm. iii. 198. Jul. ἀπὸ
ὑπαρχ. Ægypt. Epigr. l.
vii. p. 628. *N. regis.*
- Κύρος 1. Maced. Epigr. l. iv.
p. 512. *autoritas.*
- Κυρώω 1. Aristoph. Δισμοφ.
p. 786. *ratum facio.*
- Κέρω 1 Callim. in Cer. 38.
incido, nanciscor. [Inde
nata prod. in 1. sed à

[• Sæpe corripitur apud Euripidem.]

fut.

- fut. *κὺρῶ* 1. brevi fit *κὺ-
ρίω*, per omnia tempora
 brevis. Clarke in II. α.
 338.]
Κύσα pro *ἰκνυσα*, aor. 1. à
κύνω, 1 A. od. ξ. 279. τ.
 417. primam autem in
κύνω semper corripit Hom.
Κυφάλειος 2. ἰξὺς κ' εἰς "Αἴ-
 δαν ὄχιλο *κυφάλια*, Suid.
curvus.
Κῦφος τὸ, 1. *gibbus*.
Κυφός 1. od. ε. 16. *incur-
vus*; at *Κύφος* N. loci.
 primam corr. ιλ. ε. 748.
Κύφων 1. Aristoph. Plut.
 475. *pumella*.
Κώκυμα 2. Soph. in Ajac.
 Ἀλόφρητος ὀξείων κωκυ-
 μάτων ὑπ' ἐξήναζε, ver.
 Trochaic.
Κώκυτα pro *ἰκώκυσα*, 2. od.
 ε. 361. at in
Κωκύνω. secundam corripit
 Hom. od. θ. 527. at
 prod. Oppian. κνν. 1. i.
 500. [vide Præf.]
Κωκυτὸς 2. od. κ. 514. N.
fluvii.
Κωλίφιον 2. Juv. Sat. ii.
 53. *panis corroborans*.
Κώλυσα pro *ἰκώλυσα*. aor.
 1. à *κωλύω*: vide *Κώκυ-
σα*.
Κωλυτὸς 2. vid. ἀδάκρυτος.
Χάμυθος gen. à *κώμυς*, 2.
 Th. Id. ii. 4. *fascis*.
Χάμευκα 2. Dion. περιηγ.
 855. N. urbis: at quan-

do *peram* significat, aut
 est nomen *montis*, corr.
 secundam od. ι. 261. ι.
 213. Hom. in Apoll.
 39.

Λ.

- Λᾶς 1. ιλ. ε. 319. *la-
pis*. at *Λαᾶς* N. urbis.
 primam corrip. ιλ. ε.
 585.
Λαδίκος 2. Virg. Æn. vii.
 916. *incola Labici urbis
Italia*.
Λάδραξ 1 A. Athen. 1. vii.
 c. 17. κ' τὸν Θιόπαιδα
λάδρακα. Est autem *no-
men piscis*: *λάδραξ* ἀπάν-
 των ἰχθύων σοφάταλος. I-
 dem, ibidem.
Λάγυρος 1. A. Psal. Epig.
 1. ii. p. 223. Athen. 1.
 xi. p. 499. idem ac *λά-
γηνος*, *lagena*.
Λάδας 1. Mart. 1. ii. Epig.
 lxxxvi. 8. N. *Viri*.
Λάδων 1. Hes. Theog. 344.
 N. *fluvii*.
Λαίερης 1. od. α. 410. N.
Viri.
Λᾶος 1. gen. à *λᾶς*, *lapis*.
 ιλ. μ. 462. atque hinc
Λαίγξ 1. od. ζ. 95. *lapillus*,
 &
Λαίιος 1. ιλ. χ. 154. *lapi-
deus*, &
Λαίιος 1. ιλ. ι. 404. *lapi-
deus*.

Λαῖς

Λαῖς 1. Epigr. l. iii. p.
328. *N. meretricis.*

Λαῖςρυγών 2. od. κ. 106.

Λαμινιάς 2. Dion. περιηγ.

371. *Epithet. Junonis.*

Λακίνοιον 2. Th. id. δ. 33.

N. promont.

Λακύνθης 1 & 2. κ. σίο Λα-
κύνθ --- Diog. Laert. in
ejus vita.

Λάκων 1. Th. id. v. 2. *N.*
viri.

Λάμαχος 1. Arist. βαλσαχ.

Aët. iv. Sc. ii. p. 261.

N. viri.

Λαός 1. cum suis. ιλ. ε. 99.
populus.

Λαριός 1 & 2. Xenophon.
apud Athen. l. ix. p.
368.

Λαρίσσα 1. ιλ. ε. 301. *N.*
urbis.

Λαρός 1. ιλ. ε. 572. *gratus*;
at λάρος, *avis*, primam
corrip. od. ι. 51.

Λαρώνια 1.

Λατίνος. 2. Dion. περιηγ.
350.

Λατομία &c. 1. à λᾶς, λᾶ-
ος. Eucil. lib. ii. Epigr.
p. 235.

Λατρεία 1. A. — ἀποσίεξα-
σα λατρείῳ. Philostr. l.
viii.

Λατρεύω 1. A. φεύγει δὲ λα-
τρείας ἀνόμους. Διὶ ζῶντι
λάτρευε. Sibyll.

Λατῶ 1. Hor. carm. l.
i. od. xxxi. 18. *N. Apol-*

linis.

Λάφρα 2. ita Labb. & ci-
tat hunc versum ex So-
phocl. Καί σε παχέ-
σοις ἰγῶ σίφω λαφύροις.
Versus autem constat
ex Troch. & Spond.
Troch. & Spond. Troch.
& Spond.

Λάω, *video*, 1. A. Ita Labb.
at cave producas; cor-
ripitur ubique, quantum
scimus. Homerum citat
Labb. ιλ. ψ. 329. ubi
vult produci; at ibi λᾶς
est nomen, non imper.
à λᾶω.

Λάφυρον 2. Hom. βατῆ.
130. *cortex.*

Λεπύριον 2. Theoc. id. v.
95. *corticula*: secundam
autem in λεπυρός, ad-
ject. corr. Nic. Ther.
137.

Λευίτης 2. *Levita*, ut ce-
ter. in ἱτης; vide infra
πολίτης.

Λευκανοί 2. Dion. περι. 362.
N. pop.

Λήισατο 2. aor. 1. à ληίζο-
μα, od. α. 398.

Λήισομαι 2. fut. à ληίζομαι,
od. ψ. 357.

Ληῖτις 2. ιλ. κ. 459. *præda-*
trix.

Λίαν seu λίην 1. A. ιλ. α.
553. ζ. 486.

Λίθος 1. ιλ. ε. 843. *N. vi-*
ri; at prima in λίθος, *la-*
pis,

- πῖς, ubique corripitur:
 vid. ἰλ. δ. 510.
 Λίμνη primam variat; ita
 Labb. at quis corripit?
 Λιμός 1. ἰλ. τ. 166. *fames*.
 & hinc λιμηρός 1. Theoc.
 εἰδ. x. 57. *famelicus*.
 Λιπὸν seu λίπον 1. A. Nic.
 Alex. 451. Theoc. εἰδ.
 viii. 58. *linum*.
 Λιπαρίω 1. Aristoph. A-
 charn. Act. ii. Sc. iv. p.
 593. *persto in orando*.
 Λιπαρὴς 1. Soph. Oedip.
 Col. 1219. *sedulus*. Pri-
 ma autem in λιπαρός,
pinguis, semper corripit-
 tur, εἰδ. τ. 368. [et fal-
 litur Suidas, cum longam
 esse dicit, ad Aristoph.
 Av. ver. 827. referens.
 Toup. in Suid. P. II. p.
 132.]
 Λιπερήτης & λιπερήτις, *men-
 dicus & mendica*, 3. ut
 cæst. in ιτης & ιτις. vide
 πολίτης & λιῆτις.
 Λιτός, gen. à λῖς, 1. ἰλ. σ.
 351. *tenue linteum*.
 Λιτός, adject. 1. Phocyl.
 77. *vilis*. At corrip. A-
 lex. Æt. apud Athen.
 I. viii. p. 296.
 Λοφάδιον 3. εἰδ. x. 169. *cer-
 vix*.
 Λυγαῖος 1. *tenebrosus*, à λύ-
 γη, *tenebra*. Apoll. Ar-
 gon. iii. 323.
 Λυδία 1. Virg. G. or. iv.
211. *N. regionis*.
 Λυδός 1. Dion. περ. 846.
incola illius regionis.
 Λυκάων 2. Virg. Æn. ix.
 304. ἰλ. χ. 46. *N. viri*.
 Λύμα 1. ἰλ. α. 314. *sordes*.
 Λυμαίνω 1. Call. in Dian.
 156. *vasto*.
 Λυμαντῆς 1. εἰδ. ε. 377. *qui
 affert perniciem*.
 Λύμη 1. Apoll. Argon. I.
 ii. 218. *noxæ, exitium*.
 Λυπίω 1. Pallad. Epigr. i.
 p. 29. Hes. εργ. ii. 19.
contristor.
 Λύπη 1. Theoc. εἰδ. η. 90.
dolor, & hinc
 Λυπηρός 1. est enim à λύπη,
molestus.
 Λύτω & λύσω 1. pro ἔλυσα.
 fut. & aor. I. à λύω, *sol-
 vo*. ἰλ. ε. 118. δ. 215.
penult. autem à
 Λύω 1. A. εἰδ. ε. 69. Nic.
 Alex. 544.
 Λύσανδρος 1. ἰλ. λ. 491.
N. viri.
 Λυσανίας 1. Aristoph. Nub.
 Act. iv. Sc. ii. 1162. vi-
 de Schol. Callim. Epig.
 i. ex Huet. MS. ubi pro
 λυσανίη, forte legend. λυ-
 σανία.
 Λυσάνισσα 1. Hes. Scog.
 258.
 Λυσιδίκη 1. Antipat. I.
 Epigr. Λυσιδίκα γλέπ-
 τει τὸν ἰχθόραξιν νόον.

Δυσίμαχος 1. Damag. Epigr. iv. p. 449.

Δυσιμελής 1. Hef. Σιγγ. 911. *solvens membra.*

Δύσιππος 1. Gem. Epigr. l. iv. p. 450. *N. viri.*

Δυσίς, ίδος, 1. Antipat. Epigr. l. i. p. 57. *quæ solvit.*

Δύσις 1. Antipat. Epig. iii. p. 371. *N. viri.* at prima in

Δύσις *solutio*, brev. οδ. 1. 421. & inde ortis λυσί-ζωτος, λυσίςζατος, &c. Aristoph. Σφηκ. pag. 487. prima autem produc. in λυσίνομος. Nonn. Joh. ix. & λυσίπποτος, ibid. [Scil. quæ à futuro λύσω, producuntur; ut λότης, λυτήρ, λύμα: quæ à præterito, λέλυμαι, σαι, ται, corripuntur; ut λύσις, λύτος. Clarke in ll. α. 314.]

Αυτή 1. Nonn. Joh. xvii. 71. at in

Αυτήριον 1. corrip. Nonn. Joh. xi. 70.

Αύχος 1. A. Aristoph. Νεφ. Αἶ. i. Sc. i. 56.

M.

MΑΧΡΟΣ 1. A. Theocr. Syring. 2. Philemon. xiii. 3 & 7.

Μάχων 1. Theoc. εἰδ. vii.

157. *paraver.*

Μαλὶς 1. Th. εἰδ. xiii. 45. *N. nymphae.*

Μαρία 2. Labb. ait Oppian. alicubi in αλ. produxisse secundam, & Orph. in μαρικὸς seu μαριακὸς primam, sed utrumque licenter; corrip. enim idem Orph. in alio loco: Παῦσοι λυσσῶσαι μαρίαν πυρὸς ἀκαμάτοιο. Corrip. etiam Thuill. Epigr. l. iii. κίφ. xi. p. 329. Κῶμῳ κὲ μαρίαί, μέγα χάρειτι, κιύθιλαι ἄδῃ.

Μαῖος 1. Hephæstioni si credend. *rarus, lusus.*

Μαργαρίτης 3. ut cætera in ἰτης. vid. Πολίτης.

Μαργίτης 2. *N. viri.*

Μαρία 2. A. ita Labb. sed corripit semper Nonn. Joh.

Μαριαδουνοὶ 4. περιηγ. 788. *N. peruli cujusdam.*

Μαρίλα 2. Aristoph. Acharn. p. 388. *pulvis carbonum.*

Μαριλάδης 2. Aristoph. Acharn. Αἶ. ii. Sc. vi. *carbonarius.*

Μαριλοπότης 2. l. i. Epigr. κίφ. xlvii. p. 101.

Μαρτύπιον 2. Vide Smetium.

Μαρτύρομαι 2. Aristoph. Plut. 932. secunda autem

- tem in μάστιγι corrip.
933. οδ. π. 423. & alibi.
[μαστιγίζομαι, scil. in præf.
imperfectis omnibus, &
in aor. primis activis, &
mediis, semper produci-
tur; in futuris & aor.
secundis, atque inde for-
matis, semper corripit-
tur. Clarke in II. α.
338.]
- Μάστιγος, gen. ητος, 1. ιλ. ε.
562. *N. urbis.*
- Μασσυλοὶ 2. Virg. *Æn.* iv.
132. *N. gentis.*
- Μάστιγι 2. gen. à μᾶστιξ.
οδ. ζ. 81. hinc
- Μαστίγιον 2. Diphil. apud
Athen. l. v. p. 189.
- Μαχίων 2. ιλ. ξ. 3. *N.*
viri.
- Μελίλωτον 2. Nic. Ther.
904. *N. herbae.*
- Μελίφυλλον 2. Virg. Geor.
iv. 63. *N. herbae*, at ibi
nonnulli libri habent
Melissophylla.
- Μελλονικίαν 3. Aristoph.
ορνθ. p. 571. *Nicia mo-
re cunctari.*
- Μιμάσσι 3. οδ. δ. 700. *cu-
piunt.*
- Μιμαότ 2. gen. à μιμα-
ώς, ιλ. ε. 818. Corripit-
tur autem in Nominat.
ιλ. δ. 40. & in gen. μι-
μαῶτ, ιλ. θ. 118.
- Μίμυχα 2. ιλ. ω. 420. perf.
à μύω, claudio.
- Μιμυκάς 2. ιλ. σ. 580. φ.
337. part. à μιμύω, *mu-
gio.* Prima autem in μύ-
κι corr. ιλ. υ. 260.
- Μιμίλα 3. ιλ. γ. 27. *N.*
viri.
- Μίσσαπ 2. *Æn.* xi. 518.
N. viri.
- Μεταίγδην & μιλίξας 2.
οδ. ρ. 236. *irruens.* vid.
αἴσω.
- Μιτεχιάθον 3. οδ. α. 22. *mu-
tavi locum.*
- Μηνίτας 2. ιλ. ι. 178. aor.
1. à μηνίω, *irascor*, cujus
penult. brev. ιλ. α. 488.
- Μήμημα 2. ιλ. χ. 358. *ul-
tio.*
- Μηνέειν & μηνίσαιμι 2. Hom.
in Merc. 373. 364. in
μήνους autem 2da brev.
254.
- Μηρυσαντο 2. οδ. μ. 170. a-
or. 1. med. à μηρύω 2.
convulso. Argon. iv. 889.
- Μητισαίμην 2. οδ. σ. 27. a-
or. 1. med. à Μητίομαι.
- Μιλήσι 1. ιλ. ε. 647. Dio-
nyf. πωρ. 445. *N. urbis.*
atque hinc μιλήσι 1.
civis Mileti.
- Μιλάριον 3. Nicarch. l. ii.
Epig. κειφ. xxxv. p. 233.
N. vasis.
- Μίλων 1. Theoc. ειδ. x.
12. *N. viri.*
- Μιμέομαι 1. Theog. 370.
imitor: hinc
- Μιμίς 1. *simia.*

- Μῦθος** 1. od. τ. 178. *Rex Cretæ.*
Μισάνθρωπος 1. Callim. E-pigr. 3.
Μισέω 1. Arch. Epig. l. i. κεφ. lxxi. p. 152.
Μῖσος 1. — ὃ δὲ μῖσος. Epig. l. iii. *odium.*
Μίτρα 1. A. Aristoph. Σισ-μοφ. p. 818. *mitra.*
Μυαίωμα 1. od. α. 39. π. 431. *ambio.*
Μυῖον five **μῦον**, Nic. Alex. 399. Ther. 794. *musculus.*
Μυωδης 1. Nic. Alex. 457. *muscosus*; in **μυαρός** autem prima corrip. Orpian. l. ii. Αλιευτ. 167.
Μολ.βδότης 3. ut cætera in ἱτης, vide πολίτης, *plumbaceus.*
Μολίων 2. ἰλ. λ. 322. *N. viri.*
Μολύνω 2. Th. εκδ. x. 10. *inquinō.*
Μόλυρος 2. *N. viri.*
Μονόσιος 3. vide simp. σί-τος. qui semel tantum in die comedit.
Μορία 2. Pallad. l. ii. E-pigr. κεφ. xlii. p. 242.
Μορμύρω 2. ἰλ. ε. 599. *murmuo.*
Μόττον 2. gen. à μύσσων. Apol. Arg. n. l. ii. 1019. *fala.*
Μοσσίναι 2. 1018. *Populi qui in falis habitant.*
Μυγαλίν 1. Nic. Ther. 813. *mus oraqueus.*
Μυδαίνω 1. Apol. Argon. l. iii. 1041. *putrefacio.*
Μυδαλίος 1. ἰλ. λ. 54. Ap. Arg. ii. 191. Hef. ἰεγ. 554. ασπ. 270. *madi-dus.* tot loca citavi quoniam Labb. dicit primam esse A.
Μυλός 1. od. ε. 290. *medulla.*
Μυλόεις 1. od. ι. 293. *medullatus.*
Μῖθος cum suis, 1. od. α. 358. *fabula.*
Μυθίωμα 1. ἰλ. η. 76. *aio, loquor.*
Μυκίω 1. od. x. 413. *mugio.*
Μυκκθμός 1. od. μ. 265. *mugitus.*
Μυκή 1. Apol. Arg. 1285. *mugitus.*
Μυλίσω 1. Hef. ἰεγ. l. ii 148. *dentibus strideo.* **μῦ-λη** autem, unde ortum habet, primam corr. od. v. 106.
Μήνη 1. od. φ. III. *prætex-tus, mora.*
Μυοδόκος 1. Nic. Ther. 802. *muscipula.*
Μυός gen. à μῦς, 1. A. βα-τραχ. vi. 254. Prima au-tem corr. in composit. **μύαγρος** Nic. Ther. **μυο-κλός**, βατραχ. 158. **μυ-ῶπα**, Callim. in Fragm. quam tamen forte licue- rat produxisse, ut pro- ducta

ducta est in μύωπας. Nic.
Ther. 7.

Μυρρίζω 1. Dion. περι. 404.
caudam muris habeo. &
tamen μύρρῳ habet pri-
mam brev. Nic. Ther.
225.

Μύραινα 1. Nic. Ther. 830.
N. piscis.

Μυριάκτις 1. lib. ii. Epigr.
κισφ. 17. p. 206.

Μυριάς 1. l. iii. Epig. κισφ.
1. p. 291.

Μυρίκη 2. A. ιλ. φ. 18. Th.
ιδ. 101.

Μυρίνη 2. Ap. Arg. i. 634.
N. urbis.

Μύριϙ 1. ιλ. α. 2. οδ. ο. 451.
infinitus.

Μύρομαι 1. οδ. τ. 119. *fleo.*

Μύρϙ 1. N. piscis. vide μύ-
ραινα.

Μυρρίνη 2. Athen. ex Phe-
recyde, lib. iii. ut citat
Labb. vide infra termi-
nat. in ιη.

Μυρρίνη 2. Nic. Al. 86.

Μυρρίς 1. Dion. περιηγ. 805.
Mysia.

Μυρρίοι 1. ιλ. ω. 178. *incole
ejus regionis.*

Μυρρίος 1. Callim. in Dian.
117. *qui in Mysia est.*

Μύρϙ 1. A. ut ex accentu
patet. *scelus.*

Μυχός 1. A. ita Cœleman-
nus; & ut probet pri-
mam esse aliquando lon-
gam, citat hunc vers. ex

Suida, Φήμη τὸν γ' ἰσ-
θλὸν καὶ μυχοῖς δίκνυσι
γαίης: at versus Suidæ
sub voce Φήμη sic se ha-
bet, Φήμη τὸν ἰσθλὸν καὶ
μυχοῖς δίκνυσι γῆς. ubi
prima in μυχοῖς est bre-
vis, ut alibi semper; quod
ideo notavi, ne quemvis
incautum fallat Cœle-
manni autoritas.

Μύωψ 1. A. Nic. Ther.
743. Callim. Fragm.

Μύω 1. Callim. in Dian.
36. est autem A. in a-
or. 1. βατραχ. 190. ιλ.
ω. 637. *comprimo os vel
oculos.*

Μύων 1. ιλ. π. 315. *muscu-
lus.*

N.

Nαῖς 1. Ovid. Met.
l. ii. 45.

Ναθαναήλ 1. Nonn. in Joh.
i. 47.

Νᾶμα 1. Th. ιδ. vii. 116.
fluentum.

Νᾶρϙ 1. Juv. Sat. viii. 4.

Ναός 1. l. i. Epigr. κισφ. li.
p. 104.

Νάπυ 1. Aristoph. ιππ. p.
326.

Ναρκισσίδης 3. Dion. περι-
ηγ. 1031.

Ναυάγιον 2. Ion. ναυήγιον,
naufragium. Charil. a-
pud Athen. lib. xi.

Ναυαγός

Ναυαγός 2. Ion. ναυηγός.
βαλσαχ. 93.

Νάω 1. A. od. 1. 222. ιλ. φ.
197. nato.

Νεανίας 2. Ion. νεανίας. sic
& νέτης 2. Ion. νετης. od.
ζ. 524. od. η. 20.

Νεογυλις 3. od. μ. 86. recens
natus. gen. à νεογυλός.

Νεφῆτι; 2. ut cætera in ἰτις,
morbus renum.

Νεληιής 2. od. π. 317. im-
probus.

Νεῖσσι 2. Virg. Eclog. vii.
37.

Νικαῖος 1 & 2. Antipat. l.
iii. Epigr. κίφ. xxii. p.
369.

Νικαιδός 1. Nicomed. l. i.
Epig. κίφ. xxxviii. p. 85.

Νικαιωρ 1 & 2. N. viri.
comp. ex αἰνός & νικάω,
1. od. ν. 261. vinco.

Νίκη 1. ιλ. γ. 457. Theocr.
od. xx. 1. victoria, cum
suis: prima autem in
Νικόδιμῳ corripitur Nonn.
in Joh. c. vii.

Νικῶ 1. Leonid. l. iii. E-
pigr. κίφ. x. p. 323. N.
anus.

Νίκαν 1. N. viri.

Νῶ, five Νῆ, ita Labb.
sed corripit primam
Phoenix apud Athen.
lib. xii. c. 12. p. 530.
corripit & Agath. Epigr.
iii. in Sardanap. p. 315.
neque uspiam quod scio
producitur, five sit N.

viri, five Urbis. Smet.
citatur vers. ex Mart. De-
licias Nini vos redolet
purus. Sed hic vers. non
reperitur in Mart.

Νύστος 1 & 2. ιλ. ε. 676.
N. insula.

Νύττον 1. A. Theoc. od. xv.
16.

Νιφάτης 2. Virg. Geor. iii.
30. N. montis.

Νῦστα 1. Æn. l. vi. 805. N.
urbis, quæ aliquando
Νύστα.

Νυστῆς 1. Ovid. Metam.
13. N. Bacchi.

Νύστος 1. claudus: ita Labb.
ut ait, Syracusanorum
dialecto ex Nonni l. ix.
Dionysiacôn.

Νώνυμος 2. A. od. ζ. 182.
Lycophr. 1126.

Ξ.

Ξαχός 2. Dor. for-
tasse, nam est ὀδνγός.

Ξηάρι 2. ιλ. φ. 347. aor.
1. à ξηαίνω, arefacio.
[in quibusdam codd. ξη-
αίνω.]

Ξυκίος 1. ιλ. α. 124. com-
munis.

Ξυδός 1. ιλ. σ. 310. com-
munis.

Ξυδῶ 1. Nonn. Joh. vi.

Ξυδός 1. Imper. à ξίω, rado.
od. χ. 456.

Ξύστα; aor. 1. Hom. in Ve-
ner. 235.

Ο.

Ὀδίτης 2. οδ. η. 204.
uiator.

Ὀδύρομαι 2. οδ. δ. 104. *la-mentor.*

Ὀϊάτης 3. *N. gent. ut cæter. in ατης.*

Ὀϊζυρὸς 3. οδ. υ. 140. *misser.*

Ὀϊζύσας 3. οδ. δ. 142. *passus ærumnas.*

Ὀϊλιὺς 2. ιλ. ν. 697. *N. viri.*

Ὀϊλιάδης 2. ιλ. π. 330. *Fil. Oilei.*

Ὀϊομαι 2. οδ. α. 173. *puto.*

Ὀῖω 2. Α. οδ. α. 201. ιλ. ν. 153.

Ὀικόσιτ· 3. vide infra σίτ·, *domi nutritus.*

Ὀινάριον 2. Polyoch. apud Athen. lib. ii. c. xix. p. 60. Θλαρή τ' ἐλάϊα καὶ πικρὸν οἰνάριον. corr. autem secundam Lucil. Epigr. l. ii. κίφ. xxiv. p. 220. εἰς βραχὺ σιτάριον κέρμα καὶ οἰνάριον.

Ὀλολυγὴ 3. ιλ. ζ. 301. *ululatus.*

Ὀλολυγὼν 3. Theoc. εἰδ. vii. 139. *acredula.*

Ὀλοφύρομαι 3. ιλ. ψ. 75. *ploro.*

Ὀλυρα 2. ιλ. θ. 560. *arinea, zea.*

Ὀμιλαδὸν 2. ιλ. μ. 3. *tur-*

matim.

Ὀμιλίω 2. ιλ. λ. 523. *conversor.*

Ὀμιλία & ὀμιλ·, 2. ιλ. σ. 603. *concio & cætus.*

Ὀμιχέω 2. Hes. *εργ. ii. 345. meio.*

Ὀμοῖ· 3. Α. ιλ. δ. 315. οδ. σ. 263. *similis.*

Ὀνίτις 2. Nic. Alex. 54. *N. herbae.*

Ὄξυνω 2. *acus. vide βραδύνω.*

Ὀπαδὸς 2. Ion. ὑπαδὸς. Th. εἰδ. ε. 166. *comes.*

Ὀπάων 2. ιλ. ν. 165. *seclator.*

Ὀπαρινὸς 3. Α. ιλ. φ. 346. Hes. *εργ. ii. 293.* [ab Homero ubique producitur; ab Hesiodo producitur & corripitur. Clarke in Il. ε. 5.]

Ὀραμα 2. *βαλραχ. 81. speculaculum.*

Ὀρασις 2. Sibyl. lib. viii. — Καὶ γὰρ ὄρασις, *avis.*

Ὀραῖος 2. vide ὀραῖος, *visibilis.*

Ὀρίγανον 2. Nicand. Alex. 312. *N. herbae.*

Ὀρβεινὸς 2. Arat. in Prognost. 294. *matutinus.* Labb. dicit alibi corrip. sed locum non indicat.

Ὀρμαλίδης 3. Th. εἰδ. ν. 94. *poma sylvestria.*

Ὄρινω 2. ιλ. λ. 298. *comptureo.*

Ὄριν·

Ὀρυς 2. A. ita Labb.
at passim produc. Oppi-
an. αλ. i. 183. & iii.
132. 192. 336. N. *piscis*.

Ὀρμιά 2. A. ita Labb. at
corruptum nusquam vi-
deo. Oppian. αλ. iii.
130. & 146. prod. The-
ocr. ut id securius faciat,
scribit Ὀρμεία, εἰδ. xxi.
11.

Ὀρμινον 2. Nic. Alex. 605.
Ὀρμιθος 2. gen. ab. ὄρμις. ἰλ.
ψ. 857. *avis*. corrip. se-
cundam in ὄρμισι Pho-
cyl. 119. sed male, nam
produc. ἰλ. η. 59. [et
Theocr. εἰδ. viii. 58.]

Ὀρμηχ 3. gen. ab ὄρμιξ, *a-*
vis. Theocr. εἰδ. v. 48.

Ὀρθύνω 3. ἰλ. ν. 356. *in-*
cito.

Ὀτρύνω 2. ἰλ. θ. 219. 294.
Labb. vult corrip. in a-
or. 2. sed id nullibi pa-
tet apud Homerum. [At
postulat analogia, ut
cæteræ quintæ conjuga-
tionis, atque etiam a
fut. ὀτρυνῶ, 2 brevi, sit
ὀτρυνίω, 2. pariter brevi,
Il. κ. 45. Clarke, ibid.]

Ὀφιοίδης 2. Ovid. Metam.
l. xii. 245, *Fil. Ophionis*.

Ὀφίων 2. Claud. de raptu
Proserp. l. iii. 348. N.
viri.

Ὀφίς 1. semel produci-

tur, Hom. Il. μ. 208.
consulto, ut versus etiam
diriguisse videatur, inquit
Clarke in locum.]

Ὀρίτης 2. Lucan. l. ix.
714. N. *lapidis*.

Ὀχυρὸς 2. Apollodor. Co-
mic. Τέκτων ὀχυρὰν ἔτω
ἰποίησιν δούραν.

Ὀψαρτυσία 3. Plat. Com.
apud Athen. l. i. c. v.
p. 5. *ars parandi opsonia*.

II.

Παιωνίς 2. Epigr. l. v.
p. 522. Demosthe-
nes sic dictus à tribu.

Παιανίτης 2. & 3. vide
Smet. N. *gemma*.

Παιᾶνος 2. gen. à παιάν.
Ovid. Met. l. xiv. 720.

Παλίωξις 2. ἰλ. μ. 71. *rug-*
na.

Παλύνω 2. εἰδ. κ. 520. *mis-*
ceo.

Παμφυλία 2. Dion. περι-
ηγ. 508.

Πάμφυλος 2. περι. 850. *qui*
est ex Pamphylia.

Πανάπαλος 1. εἰδ. ν. 223.
sed necessitate, nam in
aliis vocibus παν corrip.
ut in παναχαῖοι, εἰδ. ω. 32.

Πανδίων 2. ἰλ. μ. 372. N.
viri.

Παντάπασι 3. vide πᾶσι.
ἰλ. α. 5. *omnino*.

Παός

- Παδς 1. Theoc. ειδ. xvi. 25. *affinis*.
 Πάπυροι 2. Lucan. iy. 136. *corrip. autem Antipat.*
 I. vi. Epigr. κίφ. i. p. 561.
 Πάραρ 2. Dor. pro πά-
 ρηρ. Theocr. ειδ. xv. 8. *male compositus*.
 Παράσιτος 3. vide σῖτ., *cibus*.
 Παραφυσάδης 3. N. Pl. à πα-
 ραφύας, *stolo*. Σὺν κ'
 φοίνικ. παραφυσάδης ἐκ-
 κόπτονται. Nicand. in
 Geoponicis.
 Παρεῖπων 1. ἰλ. η. 121. *mo-
 nens*.
 Παρθινοπίπης 4. ἰλ. λ. 385. *virginum inspector*.
 Παροδίτις 3. Alc. Epig. I.
 iii. p. 331. *quæ per vi-
 am transit*.
 Πᾶσα 1. ἰλ. ι. 73.
 Πασάων 1 & 2. οδ. ζ. 104.
 Πᾶσι 1. ἰλ. α. 5.
 Πασιβή 1. ἰλ. ξ. 269. *Nom.
 mulieris*.
 Πασιδόη 1. Hes. Theog. N. *mulieris*.
 Πασιμέλυσσα 1. οδ. μ. 70. *omnibus curæ*.
 Πασιφάν 1. Cal. in Del.
 311. *N. mul.*
 Πασιφαῆς 1. *omnia lustrans*.
 vide πᾶσι.
 Πάχνω 1. A. Dion. περι-
 ηγ. 471. 86. *promon. Si-
 cilicæ*.
 Παχύω 2. D. περιηγ. 35. *crassum reddo*.
 Πέδλα 2. Hes. Theog. 12. *talaria*.
 Πειρατῆς 2. Nicarc. Epig.
 lib. ii. κίφ. vi. pag. 190. *prædo*.
 Πίμφυγ 2. gen. à πίμφιξ, 2. *bullæ*. μηδ' αἶμαλ. πίμ-
 φυγα πρὸς πίδα βάλης.
 Æschyl. Prom. Vincit.
 Πίπνυμι 2. οδ. γ. 20. *prudens*.
 Πίπνυσαι 2. ἰλ. ω. 377. *sapis*. [Non 2 præter. pass.
 ut vulgo censetur, quod
 respuit quantitas; sed 2
 præter. pass. a πινύμαι :
 quibusvis vero temp.
 poetæ satis notum est
 præponere reduplicatio-
 nem præteriti, II. γ.
 86, &c.]
 Πίπνυσο 2. οδ. ψ. 210. *pru-
 dens fuisti*.
 Πίπραγα 2. Aristoph. Plut.
 ὁ δισπότης πίπραγιν ἐν-
 τυχέστατα.
 Πιράσω 2. Dor. pro περιή-
 σω. Fut. à πिरάω, *transco*.
 — Κρείσι πिरάσεις. vide
 Cæ'emian. Corrip. au-
 tem in aor. I. οδ. ο. 427.
 [à πιπράσκω, *vendo*.]
 Πιρίδις 2. gen. à πिरίδιξ.
 Opp. κυ. ii. 317. Di-
 phil. apud Athen. I. vi.
 c. 3. p. 228.
 Πιρίδιος

- Περικίονος 3. *Epithet. Bacchi*: vide κίων..
- Πετράκης 2. Ορφ. περι λιθ. Χρῆ δὴ καὶ ἐν πέτραις πετράκια λαβὼν ἔχοντας. *N. gemma.*
- Πεφριδὺ 2. ita Labb. & Stephan. alias πεφριδῶ. Hef. διογ. 273. *N. annus.*
- Πέφρικα 2. ἰλ. ω. 775. *borrui.*
- Πεφύασσι 3. ὁδ. η. 128. *creverunt.*
- Πέφυκα 2. ὁδ. ι. 238. *natūs est.*
- Πιαιῶ 1. Dion. περιηγ. 227. *refragatur autem carmen proverb. ἵππον θάλασσε διαπότη παρυσία.*
- Πιάλιος 1. *Getulic. Epigr.* l. vi. κίφ. vii. p. 555. *pinguis.*
- Πίλας 1. ὁδ. ι. 135. *pinguedo.*
- Πίδαξ 1. cum suis. ἰλ. π. 825. *fons.*
- Πιδής 1. ἰλ. λ. 183. *abundans fontibus.*
- Πιδότης 1 & 2. ἰλ. ζ. 30. *N. viri.*
- Πιδύω 1 & 2. *Satir. l. i. Epigr. κίφ. lxxv. p. 130. scaturio.*
- Πίερα 1. ὁδ. τ. 173. *obesa.*
- Πίριδης 1. Theocr. εἰδ. xi. 3.
- Πιρίη 1. ὁδ. ι. 50. *N. regionis.*
- Πίρος 1. *Metam. lib. v. 302. N. viri & fluvii.*
- Πίρμιν 1. A. ὁδ. ο. 377. π.
123. pro πῆν. *cujus pen. corrip. ὁδ. δ. 511.*
- Πίλατος 1 & 2. A. corr. 1. *prod. 2. Lactantius; prod. utramque Prudentius; corr. utramque Nonn. Joh. xix. 42. 53. 81. xviii. 140. 155. 174. 180. nec usquam aliter.*
- Πίλιω 1. *Antiph. lib. v. Epigr. κίφ. xxxiii. p. 519. constipō.*
- Πίλημα 1. *Callim. Frag. p. 149. l. iii. lana coacta.*
- Πίλος 1. cum suis. Hef. 197. ii. 160. 164. *pileus.*
- Πίον 1. *vinum quoddam, & πῖνος, pinus, primam habere long. ex accentu notum; ut & πῖνος, fordes, eandem habere brevem.*
- Πίω 1. ἰλ. ω. 476. *bibo.*
- Πίωμα 1. *Alcæus Epigr. l. ii. κίφ. xlvii. p. 251. Πίωμα, ὃ Ἀργαῖι, πολὺ πλῆρον ἢ πῖς Κύκλωψ.*
- Πιόμενος 1. ὁδ. κ. 160. ἰλ. ν. 493. *bibiturus.*
- Πιότατος 1. ἰλ. χ. 573. *pinguissimus.*
- Πιότερος 1. *Hom. in Apollin. xlviii. pinguior.*
- Πῖσα, seu potius πῖσα, 1. *Theoc. εἰδ. iv. 29. Mosch. εἰδ. viii. 1. N. urbis.*
- Πισῶτις 1 & 2. Ορφ. *Argon. 211. Fem. ejus urbis.*
- Πίσια

Πίσσα seu πείσσα 1. ἰλ. υ.
11. *loca madida.*

Πισῖσαι 1. A. Dion. *πισ*.
858. Claud. Carm. xx.
241. *Incol. Pisidiæ.*

Πίτυρον 1. ita dicitur, sed
non occurrit versus ubi
producitur: *furfur.*

Πιφάσκω 1. ἰλ. κ. 478.
dico. [At 1. corr. Orph.
de lapid. *ostrite*, 46.—
δειδὸς ἄλλο σιθηρίταιο πι-
φάυσκω.]

Πίων 1. cum suis: ἰλ. α.
40. *pinguis.*

Πλανόδιος 1. Hom. εἰς Ερμ.
75. sed necessitate, nam
natura brevis.

Πλατυάζω 2. Theoc. *ειδ*.
xv. 88. *diducto ore lo-*
quor.

Πλημυεῖς 2. A. *οδ*. ι. 81. *πι-*
ριηγ. 202. *inundatio.*

Πλημύρω 2. Callim. in
Del. 263. *inundo.*

Πλένω 1. ἰλ. χ. 155. *οδ*. ο.
419. *lavo.*

Πλυνίω autem vox ejus-
dem significationis pri-
mam corrip. *οδ*. ζ. 59.
& *πλυνὸς*, *οδ*. ζ. 40. *la-*
vacrum. [Sic enim om-
nia verba à fut. 2. for-
mata: vide *ὀτρύνω*.]

Πλοκαμίδης 3. Th. *ειδ*. xiii.
7. *Cinni.*

Πρίγω 1. Nic. Alex. 289.
suffoco: atque hinc

Πρίγος, τὸ, 1. quod ex ac-

centu patet: in *πριγὸς*
autem 1. corripitur apud
Aristoph. *νεφ*. 94. quia
descendit ab aor. 2. ut
& *πριγέεις*. Alcæus lib.
iii. Epigr. p. 392.

Πρυβείης 1. aor. 1. à *πρῦμαι*,
intelligo. Nic. Alex. v. 13.

Πρυκίτης 2. Aristoph. *ιππ*.
Act. v. Sc. ii. 3. *frequen-*
tator.

Ποιπνύω 2. ἰλ. ω. 475. *mi-*
nistrō: corrip. autem in
aor. 2. *οδ*. γ. 430. ἰλ. σ.
422.

Πολίτης 2. ἰλ. χ. 429. *ci-*
vis: atque hinc *πολίτης*
& *πολιτεία*.

Πολυδάκρυλος 4. A. *οδ*. φ.
57. ἰλ. ρ. 192. *multis la-*
crymis lugendus [*πολυδά-*
κρυλός, passive, *lacryma-*
bilis, corr. pen. a præ-
t. pass. at *lacrymosus* pen.
prod. ab aor. 1. act.]

Πολύιδος 3. ἰλ. ν. 666. *N.*
viri.

Προσύνω 2. *οδ*. γ. 403. *curo.*

Προφύρω 2. ἰλ. ξ. 16. licet
in *προφύρειος* sit brevis ἰλ.
ε. 83. & in *προφύρειος* E-
pigr. lib. v. p. 536. *ni-*
gresco. [vid. *πλυνίω*, &
ὀτρύνω.]

Προσείδων 3. ἰλ. ω. 26.
Neptunus.

Πράγι 1 Soph. Ajac. ver.
348. pl. à *πράγιος*, *nego-*
tiūm.

- tiqm.* vide *πίπραγα*, *supra*.
Πραθίς 1. contr. ex *πρά-
 θις*, à *πράω*, *vendo*. So-
 lon inter min. Poët. p.
 469. & hinc
Πράσις 1. Sibyll. lib. ii.
venditio : & *πρατήρ*, *ven-
 ditor*.
Πράϑ 1. Pyth. aur. carm.
 18. *mitis*.
Πράϑς 1. Pyth. aur. carm.
 6. Idem.
Πραύνω 1 & 2. Solon. el. ii.
 37. *mansuascio*.
Πρισεύτης 2. Aristoph.
Vesp. *θραπ.* χορ. 18.
 p. 524. In *πρισεύτης*
 autem 2 corrip. ιλ. γ.
 786. & in *πρισεύταις*,
 ιλ. ζ. 24.
Πρισεύτις 2. *senilis*. &
πρισεύτης, *anus* : vid.
πρισεύτης.
Πριαμίδης 1. ιλ. δ. 490.
 sed necessitate, nam pri-
 ma in *Πρίαμ* corr. ιλ.
 δ. 31.
Πρίαπ 2. Dor. *Πρίηπ*.
 Theoc. Epigr. iii. 3.
Πρίτοι 1. Theocr. ειδ. v.
 95. *πρίη*. Hef. *εργ.* ii.
 54. *Ilex* : atque hinc
πρίητος 1. Hef. *εργ.* ii.
 47. *Iliceus*.
Πρίω 1. Theoc. ειδ. x. 55.
ferrâ seco.
Πρίων 1. A. Philip. l. vi.
 Epigr. p. 580. Nic, Th.
54. *ferra*.
Προίωξις 2. Hef. *ασπ.* 154.
persecutio.
Πρόναος 2. *Capsus templi* :
vide νόος.
Προτιάων 3. ιλ. ο. 455. *N.*
viri.
Πρωτεσίλαος 4. ιλ. ο. 704. *N.*
viri.
Πτολιμαῖς 3. Aufon. Idyll.
 x. 310. Callim. Epigr.
 xv. 3. *N. urbis*.
Πτύω 1. Callim. in Cer.
 ιλ. ψ. 697. Hef. *εργ.* β.
 344. ιλ. δ. 426. ψ. 781.
 At in aor. 1. v. corrip.
 Theoc. ειδ. xx. 11. nec-
 non & in aliis à *πτίω*
deriyatis, ut *πτίον*, The-
 oc. ειδ. vii. 155.
Πυγή 1. Crates apud La-
 ert. l. vi. *clunis* : cum su-
 is.
Πυγίζω 1. Theocr. ειδ. v. 41.
Πύγισμα 1. Theocr. ειδ. v.
 43.
Πυγοςόλος 1. Hef. *εργ.* α.
 371. *mulier succincta*
nates.
Πυγαῖος 1. *poslicus*. vide
πυγή.
Πυγέσιος autem est à *πυγών*,
 & corrip. primam. od. x.
 517. *cubitalis*.
Πυτίξ 1. Nic. Alex. 66.
Coagulum : necessitate
 ut vult Labb. qui citat
 vers. Emped. apud Ari-
 stot. l. iv. de Gen. Ani-
 mal.

mal. c. viii. ubi prima in
πύον corripitur. Μηνός ἐν
ὀγδοάτῃ δεκάτῃ πύον ἔπ-
λετο λεῖκον.

Πυθαγόρας 1. Hor. l. ii. Sat.
vi. 63. Diog. Laert. E-
pig. l. iii. κει. xxxii. p.
423.

Πυθαγορίζω 1. Timon. a-
pud Athen. lib. iv. c.
17. p. 163. at corripit in
Iambicis suis Alexis a-
pud eundem lib. iv. c.
17. p. 161. πρῶτον μὲν
ὥσπερ πυθαγορίζων ἰδίῃ.
& οἱ πυθαγορίζοντες γὰρ ὥς
ἀκρόαται, nisi forte ad-
mittendus est Anapæstus
in loco pari.

Πυθαγορίτης 1. Theocr. eid.
xiv. 5. producit; & 2 A-
ristoph. apud Athen.
lib. iv. c. 17. p. 161.
Πυθαγορίδας γινόμενος ὄν-
τος ῥυπαῖον. ubi, si rectè
metior, 1 pes est Spond.
2 Iamb. 3 Spond. 4 A-
napæst. ut supra.

Πυθεδών 1. Nic. Th. 473.
putredo.

Πύθιος 1. Theocr. Epigr.
i. 3. Epith. Apollin. pro-
ducit. & secunda in
Hymn. Apoll. apud Ho-
mer. 373. nisi legend.
πύθιον ἰγκαλίεσσι pro κα-
λίεσσι.

Πύθω 1. Hes. 177. β. 244.
& ἀύθομαι. Scut. Herc.

153. &

Πύσσω 1. ἰλ. δ. 174. & aor.
1. πῦσι. Hymn. Apol.
374. *putrefacio.*

Πυθώ 2. ὁδ. λ. 580. *N. ur-
bis.*

Πυθών, ὄνος, 1. ἰλ. π. 287.
N. urbis.

Πύθων, ὤνος 1. Metam. l.
i. 438. *N. draconis.*

Πυράχμης 1. ἰλ. π. 287.
N. viri.

Πυράμις 1. Antipat. Epig.
l. i. p. 103. Martial. l.
viii. ep. 36.

Πύραμος 1. A. *N. viri.*
long. Metam. lib. iv.
54. *N. fluvii.* brev. πε-
ριγ. 867.

Πύρασος 1. ἰλ. λ. 491. *N.
viri.*

Πυρηναιός 1. περ. 288. 338.
698. ubi scribitur πυρ-
ρηναῖος. Juv. l. iv. f. x.
151. Prima in πυρρήνη,
unde oritur, est aliquan-
do brevis, Tibul. el. vii.
9. *Epith. montis.*

Πυρός, *triticum*, 1. ὁδ. τ.
536. atque hinc πυρι-
νός, πυροφόρος, πυρήτης,
panis; nam πυρίτης, *la-
pis*, primam corripit,
quia ἀπὸ πυρός, πυρός, *ignis*,
cujus tamen primam
producit Callim. in De-
lum, ver. 200.

Πυρίτις 2. Nic. Alex. 533.
N. herba.

Πύτισμα

Πύτισμα 1. Juven. Sat. xi.
175. *sputum*.

P.

P Ἀγός gen. à πᾶξ, primam habere long. discendum est à παγίζω, cujus primam producit Theocr. eid. v. 113. *acinos vel uvas edo*.

Ῥάδικος, gen. à ῥάδιξ, *radix*, 1 & 2. Nic. Th. 385.

Ῥάδιος 1. Th. eid. xi. 4. cum suis: ῥᾶων & ῥᾶσος, v. 7. prima in ῥαδιδὲς ubique corripit Th. eid. x. 24. *Deog.* 195. &c.

[Ῥαθάμιγξ 1 & 2. A. Smyrn. Buccolicus ap. Stob. Ser. xxix. & Nonn. in Joh.]

Ῥάθυμος, 1 & 2. à ῥᾶων, *nimirum*, & θυμός, *animus*.

Ῥητίον 2. Nic. Alex. 556. *resina*.

Ῥῆγος 1. od. i. 472. *frigus*: atque inde

Ῥιγίω 1. od. i. 116. ῥιγίω, ξ. 481.

Ῥιγιδανός 1. il. τ. 325. *horribilis*.

Ῥιγηλός 1. Hef. ασπ. 131. *horiendus*.

Ῥίγιον 1. il. i. 873. *frigidus*.

Ῥίγιος 1. il. i. 873. *maxime horrendus*.

Ῥίη 1. Opp. Halieut. 1. 381. *N. piscis*, significat & *lima*. atque hinc

Ῥινίω 1. *lima polio*.

Ῥινός 1. gen. à ῥίη five ῥίς, *nasus*. Th. eid. i. 10. cum ortis inde ῥινόκερος, ῥινότμησις, &c.

Ῥινός 1. od. i. 426. *cutis*, cum suis.

Ῥινότορος &c. 1. il. φ. 393. *scutum perforans*.

Ῥιπαῖοι 1. πεινγ. 315. *montes*.

Ῥιπή 1. il. φ. 12. *impetus*.

Ῥίπη 1. il. ε. 606. *N. urbis*.

Ῥίπης 1. Aristoph. Ach. Aët. iv. Sc. i. 29. *foliis*: atque hinc ῥίπιζω 1. *ventilo*.

Ῥίπος, gen. à ῥίψ, *vimen*, 1. od. i. 256. legitur & in Nom. Ῥίπος.

Ῥυθμός 1. A. Theocr. eid. xxvi. 23. *rhythmus*.

Ῥῦμα 1. Eurip. *Heaxl.* 261. *tutamen*.

Ῥύμη 1. Nic. Alex. 502. *impetus*.

Ῥυμός 1. il. ψ. 393. *temo currus*.

Ῥύπαιον 1. Nic. Ther. 215. *N. montis*.

Ῥυσάλεος 1. Nic. Alex. 182. *rugosus*.

Ῥυσή 1. il. i. 499. *rugosa*, fem. à ῥυσός.

Ῥύσια 1. πεινγ. 527. *saena*

- era gratulatoria.* ἰλ. λ. 673. ubi exponitur *pignora*.
 *Ρυτὰ pl. 1. Hes. ασπ. 306. *habentæ*.
 *Ρυτὴ 1. Nic. Alex. 308. *rata*.
 *Ρυτῆρ 1. οδ. ε. 187. *eufoi*.
 *Ρυτὶς 1. A. Asclep. l. iii. Epigr. Lucil. l. ii. Epigr. *ruga*, atque hinc
 *Ρυτιδῶ 1. *corrugo*.
 *Ρυτὸς 1. οδ. ζ. 266. ζ. 10. *fune tractus, non manu facile portandus*.
 *Ρυτῶρ 1. Arat. 308. *tractor*.
 *Ρύω 1. A. ἰλ. ε. 224. οδ. γ. 255. *libero, seruo*. & in aor. 1. etiam A. οδ. ζ. 126. ἰλ. ο. 29.
 Σ.
 Σ Αβρὺς 1. A. Licophr. 398. *putridus*.
 Σακίτης 1 & 2. Theocr. εἰδ. α. 10. *stabularius*. ἂ σακὺς Dor. σικὺς, *stabulum*.
 Σάκος, *scutum*, 1. Hes. ασπ. 461. at sæpius σάκος. prima brevi. Hes. ασπ. & passim apud Homer.
 Σαμβύκη 2. Pers. Sat. v. 95. *instrumentum musicum*.
 Σαλαμῖν 3. gen. ἂ Σαλαμῖς, ἰλ. ε. 557. *Nom. insula*.
 Σάμψυχον 2. Colum. lib. x. *Sampsuca canopo. N. herba*.
 Σάνδνυ 2. A. gen. ἂ σάνδυξ, Propert. l. ii. Ep. xxv. 45. Grat. 87. *cerussa usita*.
 Σαπίρδης 1. Pers. Sat. v. 134. *N. piscis*.
 Σάραπης 2. Mart. l. ix. Ep. xxx. 6. *N. deæ & insule. Lat. Serapis*.
 Σαρδανάπαλ 4. Juv. Sat. x. 362. *N. viri*.
 Σαρδιανὸς 3. *qui à Sardibus est, Nom. Gentile; vide infra Gentilia in ασπ.*
 Σαλανοὶ 2. πικρυγ. 926. *N. populi*.
 Σελήνιτης 3. *N. lapidis: vide Smetium*.

[* Corripiunt Martianus Capella, l. ii. & Prudentius in Symmach. ii. 467. decepti nimirum accentu, ut in *έρῆμος, ἰδῆλα, μάθησι, παράκλητος*. Sidonius, in *Euripidis, & Arato*, &c. In voce *Serapis* Prudentium male secutus est Miltonus, *Parad. Amis. l. 720*. & ex eadem causa nos etiamnum male *ἰδῆλα* efferrimus. Plura olim in ecclesia Latina, & male producta & male correpta ex hoc fonte notavit Laur. Valla in *Matt. i. 16*.]

- Σάλιον 2. οδ. ε. 72. *arium*.
 Σάλις 2. Virg. *Æn.* iii.
 704. *N. urbis*.
 Σεμιδαλὶς 3. Archestr. a-
 pud Athen. l. iii. c. 29.
 p. 112.
 Σεμίραμις 2. περιηγ. 1006.
N. mulieris.
 Σίριφος 2. Juv. Sat. x.
 170. *N. insulæ*.
 Σισαρώς, part. pr. m. à σαί-
 ρω, os diduco. 2 A.
 Theocr. ιδ. v. 116. Hes.
 ασπ. 268.
 Σηπίδιον 2. *N. piscis*. ἰχθὺς ἰ-
 ῶνται τις, ἡ σηπίδιον. Ari-
 stoph. Thefm. vide Scap.
 Σθενίλα 3. ἰλ. π. 586.
N. viri.
 Σιαγὼν 2. vide Suid. *maxil-
 la*.
 Σιγάω 1. Oppian. κυν. l.
 iii. 285. τύμπανα σιγά-
 ζει—*tacere facio*.
 Σιγάλε 1. Apoll. Pfal.
 lxxvi. 9. *tacitus*.
 Σιγαλίον 1. *deus silentii*.
 Σιγαλόεις 1. οδ. ε. 86. *mi-
 rando silentio* f.
 Σιγάω 1. ἰλ. ξ. 90. *taceo*.
 Σίγειον 1. Virg. *Æn.* ii.
 312. *Sigeum, Prom.*
Trojæ.
 Σίγη 1. οδ. δ. 776. *silen-
 tium*.
 Σιγύνης 2 A. Oppian. Cy-
 neg. l. i. 152. Suid. ex
 Epigr. Τόιδε παρ' Ἡ-
 ρακλεῖ θῆκε με τὸν σι-
 γήνην.
 Σίγυρον 2. Agath. Epigr.
 lib. iii. κεφ. xix. p. 352.
hasta.
 Σίδη 1 A. Nic. Ther. 867.
 844. *malum Punicum*.
 Σιδηρίτης 3. ut cætera in
 ἴτης : vide Ἀολίτης. *N.*
lapidis.
 Σιδηρίτις 3. ut cæt. in ἴτις.
 vide infra de Fem. in
 ἴτις. *N. herbæ*.
 Σιδῶν 1. οδ. ο. 424. gen.
 ὠνος. πικ. 912. gen. ὄνος.
N. urbis. ex quo Σίδωνς
 Gentil. corrip. primam
 ἰλ. ψ. 743.
 Σιδονίη 1. περι. 117. *Si-
 donia*.
 Σιδονίθεν 1. ἰλ. ζ. 292. ex
Sidonia.
 Σιδόνιος 1. ἰλ. ζ. 291. *qui ex
 urbe Sidone est*. Licet
 scribere & Σιδώνιος, *Æn.*
 i. 617.
 Σιδονίς 1. Ovid. Metam.
 xiv. 80.

[f Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φεῖναι σιγαλίον, in throno pulchre ornato.
 Lege vero, σιγαλόφονα : apud Hesych. σιαλῶσαι est ποικίλει. Et
 σιγαλίον, ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν. Corrupte γ pro f. ut et Il.
 i. 226. χ. 154. 468. TAYLOR, Lect. Lys. p. 704. cujus permu-
 tationis exempla plura vid. ap. Dawes, Misc. Crit. p. 181.]

Σιδορία

- Σιθονία 1. Virg. Ecl. x. 66.
N. regionis.
 Σιθονίς 1. Ovid. Epist. ii.
6. quæ ex Sithonia est.
 Σικανία 1. ed. ω. 311. Æn.
 i. 561. *N. insulæ*, at in
Sicanus corripitur prima,
producitur secunda Æn.
 viii. 328. nec usquam
 aliter; dicitur autem Si-
 lius primam producere:
 producit utramque Au-
 son. Id. xi. 57.
 Σικελία 1. *Sicilia*. Inf. pro
 qua Poet. usurpant Τρι-
 νακρία.
 Σικελίδης 1. Th. ed. vii. 4.
N. pastoris.
 Σικελικός 1. περ. 80. ne-
 cessitate autem, ut cæte-
 ra omnia à Σικελός, cu-
 jus primam corrip. Di-
 on. περ. 85. Hom. ed. ω.
 210.
 Σικελίς 1. Ovid. Ep. Sapph.
 53. pl. Σικελίδης 1. ibid.
 52. *Fem. ex Sicilia.*
 Σιληιοί 1. Hom. in Αφροδ.
 274. *Popul. inter Indos.*
 Σιληῖος 1. Virg. Ecl. vi.
 14. *Bacchi alumnus.*
 Σιμαίθα 1. Th. ed. ii. 114.
N. mulieris.
 Σιμηχίδης 1. Theoc. ed. vii.
 50. *N. viri.*
 Σιμός 1. Th. ed. vii. 80.
Simus.
 Σίμων 1. A. Nonn. Joh. xxi.
 4. Hor. Art. Poet. 238.
N. viri.
 Σίνομαι 1. Hes. opy. i. 316.
noceo.
 Σίνος 1. Nic. Alex. 235.
 σίνος Nic. Ther. 1. *dam-*
num.
 Σινύς 1. — *subdita Sipus.*
 Lucan. v. 378. *N. urbis.*
 atque hinc
 Σινύστιες 1. *Incola ejus urbis.*
 Σίρις 1. περ. 223. *N. flu. vii.*
 Σισυμβρον 1. Nic. Ther.
 893. *N. herbæ. scribitur*
& σισύμβριον.
 Σισυροδύται 4. Σισυροδύ-
 ται καρκίνοι πεπλωκότες,
 Lycophr. *spisso tegmine*
induti.
 Σισυφίδαί 1. Nic. Alex.
 609.
 Σισυφίς 1. Th. ed. xxii.
 158. *Epith. lat. Sisyphæa.*
 Σίσυφος 1. ed. λ. 592. *N.*
viri.
 Σιτίσκομαι 1. ed. ω. 208.
comedo.
 Σιτηγόνος 1. Nic. Alex. 427.
ad cibum natus.
 Σίτος 1. ed. ν. 244. *cibus.*
 Σιτοφάγος 1. ed. ι. 191. *pa-*
nivorus.
 Σιχαῖος 1. A. Æn. i. 137.
 iv. 20. *Maritus Didūs.*
 Σιχάρ 1. Nonn. in Joh. iv.
 15. *N. urbis.*
 Σίφων 1. Juven. Sat. vi.
 304. *tubus.*
 Σιδών 1. Nonn. Joh. xii. 67.
 corr. Possel. — *δυγατρεῖ*
 Σιδῶν,
 Τ Σιάνδικος

Σκάνδικος 2. gen. à Σκάνδιξ,
N. *herbæ*. Aristoph. ἰππ.

Aët. i. Sc. i. 19.

Σκίπων 1. Antiph. lib. i.
Epigr. κίφ. δ. p. 9. *Scipio*.

Σκίρις al. κίρις. Oppian. ἀλ.
i. 129. *Nom. piscis*.

Σκυλεύω 1. Macedon. l. vii.
Epigr. p. 578. *prædor*.

Σκύλον 1. Antipat. l. iii.
Epig. p. 316. *spolium*.
Corrip. autem in τὸ

Σκύλος 1. Leonid. l. vi. E-
pigr. κίφ. xxiv. p. 574.

Σκύρος 1. περιγ. 521. N.
insulae. τὰ Σκύρα. *Nom.*
herbæ habet 1 brev. Nic.
Ther. 74.

Σκυτοτόμος 1. ἰλ. η. 221.
at necessitate, nam 1. in
σκύτος corrip. Th. ιδ.
xxv. 142.

Σμίλαξ & Σμίλος 1. Nic.
Alex. 614. *taxus*.

Σμίλη 1. *scalprum*. lib. i.
Epigr. κίφ. xlvii. p.
101.

Σμίλον 1. Nic. Ther. 386.
ligo.

Σμύχω 1. Th. εἰδ. iii. 17.
uro.

Σοφία 2. A. Simmiæ Sy-
ring. i. Phœcyl. 83. *sa-*
pientia.

Σπάδικος, gen. à Σπάδιξ,
termes, 1 & 2. Nic. A-
lex. 531.

Σπαρτιάτης & Σπαρτιάτις

3. *Lacedæmonius*, & a, ut
cætera in ἀτης & αῖτις.

Σπίλος 1. accentus vide-
tur notare primam ef-
se longam; sed huic
non nimis credendum,
corripit enim nihilomi-
nus Lycophr. 188. &
Antiph. etiam penult.
in ἄσπιλῳ Epigr. l. i.
κίφ. xx. p. 42. Per
hanc vocem Lycophr.
vult insulam, quæ est
quasi maris macula.

Σποδίτης 2. ut cætera in
ίτης.

Σταφυλῖνος 2. Nic. Ther.
850. *passinata*.

Στία 1. Ap. Argonaut. ii.
1178. *lapillus*.

Στίβη 1. ὀδ. ε. 467. *frigus*.

Στίφος vel Στίφος, *turma*:
quantitas primæ patet
ex duplici accentu: ita
Labb. Aristoph. produ-
cit in Equit. Aët. ii. Sc.
iv. p. 340.

Στρέβιλος 2. Lycophr. 506.
vox variæ significationis,

Στρυμὼν 1. Hef. διογ. 339.
N. *fluvii*.

Στύλη 1. ἰλ. π. 458. *Colum-*
na.

Στύλος 1. Eurip. Iphig:
Taur. 50. Idem at scri-
bit σύλος 57. ubi cor-
ripitur prima, ut *stylus*
apud Lat. Hor. Sat. l.
x. 72.

Στυλῖτης

Στυλῖτης 1 & 2. *Columnæ infidens*, ut cætera in ἴτης.

Στυμα 1. σῦμμα, *spissamentum*, ita Labb. & citat hunc versum ex Platone apud Athen. Παρθένῳ Ἀρτίμιδι γὰρ ἰφύ κ' εὔματα μισῶ. Verum σῦμα & εὔμμα sunt voces diversæ, & diversæ significationis; hoc à σύφω & *spissamentum* significat: illud à εὔομαι, cujus antepenult. prod. Aristoph. Acharn. Act. v. Sc. ii. 29. p. 427. Significat autem non *spissamentum*, sed illud quod dicere nolo.

Στυμφαλὸς 2. Ion. συμψηλὸς, ἰλ. 6. 608. N. *fluviū*.

Στύπη 1. atque hinc συμπίον, *supra*. Perf. Sat. v. 135. scrib. etiam σῦππη.

Στύφω 1. Nic. Alex. 378. *astringo*.

Συαξ 1. *porcus*. nusquam reperio; nec ausim ejus loco ponere σίβαξ.

Συβαρίτης 3. Th. eid. v. 1. *Epith. pastoris*.

Συβαρίτης 3. ibid. 126. N. *fontis*.

Συβόσια 3. ἰλ. λ. 678. od. ξ. 101. licentia fortasse, nam 3. in αἰτίλια in c-

od. ver. corripitur.

Συκὴ 1. od. λ. 585. ω. 250. *ficus arb.*

Σύκων 1. od. η. 122. *ficus fructus*.

Σύκινος 1. Th. eid. i. 45. *ficulneus*.

Συκοφάντης 1. Aristoph. Πλατ. 31. & 873. sic

Συκάλις 1. *ficadula*.

Συκόμορος vel Συκόμορος, 1.

Συλάω 1. ἰλ. δ. 116. *spolio*.

Συλαίω 1. ἰλ. ω. 436. *prædor*. sic

Σύλη 1. *spolium*.

Σύμη, atque hinc

Σύμηθιν 1. ἰλ. 6. 671. N. *urbis*.

Συνεχὴς 1. ἰλ. μ. 26. od. ι. 74.

Συνεχίως, 1. *Diog.* 636. *continue*: utrumque necessitate, nam prima in συνέχω corripitur ἰλ. δ. 133.

Συρακῆσαι, secunda malè corripitur ab Aufon. quando producat in Συρακόσιος Th. eid. xxiv. 78.

Συράω 1. βαλσαχ. 74. *traho*.

Σύρη 1. od. ο. 402. ita legend. putat Labb. non Συρίη, ut vulgo. N. *Insul.* quæ & Σύρος vocatur; vide Steph. de Urb.

T 2

Σύριγγ

Σύριγξ 1. Th. εἰδ. viii. 21.
fistula.

Συρισδω 1. Th. εἰδ. *fistulam inflo.*

Συρίκης 1. Th. εἰδ. viii. 9.
fistulator.

Συχρός 1. A. Aristoph. Acharn. p. 388. ὑπὸ τῷ
δύς δὴ τῆς μαρίκης μοι
συχρύν. *densus.*

Σφραγίς 1. & Σφραγίδιον
1. Aristoph. Θεομ. p. 789.
sc. ἐγὼ &c.

Σφύρα 1. εἰδ. γ. 434. *mal-
leus.* At prima in σφίρον
brevis est, ἰλ. δ. 518.
& in pl. σφυρά, ἰλ. ζ.
117.

Σφύρανα 1. Oppian. Hal.
i. 172. *N. piscis.*

Σχῖνος, 1. Theoc. εἰδ. v. 129.
lentiscus; atque hinc

Σχιννός & σχινοτρεξ 1.

T.

T Αλαϊονίδης 3. ἰλ. ε.
566. *N. viri.*

Ταλαυρινός 3. ἰλ. η. 239.
fortis.

Τάλις 1. Callim. Frag. 46.
puella nubilis.

Ταναιμύκης 3. *vehementer
mugiens.* vide μυκάω.

Ταναΐπυς [nam legendum
cum diphthongo, Ταναΐ-
πυς. vid. de hac voce
J. Reynolds, Hist. Græc.
& Lat. Lit. c. xvi. p. 32.]

2. εἰδ. ι. 464. *pedibus in
rectum tendens.*

Ταπεροδάνη 3. A. περιηγ.
593. Lych. apud Steph.
de Urbib. *insula Indica.*

Τάριχος, *conditura*, 2. cum
luis, Ταριχία & Ταρι-
χίω. Σαπρός τάριχος
τὴν ὀρίανον φιλεῖ. Iamb.
apud Athenæum l. iii.

Ταρχίσσιν 2. ἰλ. π. 674.
Iut. 1. à ταρχίω, *sepelio.*

Ταρχύω 2. Arg. ii. 840.

Ταύγετος 1. Theogn. 875.
N. montis.

Ταχύω 2. ut cætera in ἐνω:
vide βαθύνω, βαρύνω, &c.

Τάων pro τῶν *fem.* 1. ἰλ. δ.
46.

[Τιθάναι 2. corr. licet ma-
le à nonnullis circum-
flectatur, a τίθημι, *mo-
rior.* Apud Theog. ver.
181. pro τὸ τιθάναι,
φιλε Κύβη, — legendum
Τιθάνμιναι. Vid. Davies,
in Cic. Tusc. i. c. 8.]

Τιτράροος 2. εἰδ. ν. 81. *qua-
drajugus.*

Τιτράχιλοι 3. *quater mille.*
vide χίλιοι, ἰλ. ι. 860.

Τίτρινα 2. præt. med. à
τρίξω, *strido.* εἰδ. ω. 10.

Τίτληος 2. gen. à Τίτληξ,
cicada. Theoc. εἰδ. ix.

Τιχρίτης 2. Gem. lib. iv.
Epigr. κίφ. vii. p. 443.
artifex.

Τίσιγας 3. Non. Joh. vi.
1. nō-

1. necessitate, ut 1. in Τι-
 ξείνης, Καίσαρι Τιξείω.
 cujus 3 priores natura
 breves.
 Τιξυρ 1. Hor. Epist. l. i.
 ep. viii. 13. *N. urbis.*
 Τιθεάσιος 2. Aristoph. βα-
 τραχ. Αἶ. ii. Sc. i. 18.
N. populi.
 Τιθύμαλος five Τιθύμαλλος
 3. Aristoph. Eccles. fol.
 735. *N. herbae.*
 Τιθανός 1. ἰλ. λ. 1. *N. viri.*
 Τιμαγής 1. Hor. Ep. l.
 i. 15. *N. viri.*
 Τιμαγῆτης 1 & 2. *N. viri.*
 Τιμαγόρας 1. *N. viri.* vide
 Πυθαγόρας.
 Τιμαίθω 1. Leon. Epigr. l.
 iv. κίφ. xii. p. 332. *N.*
mulieris.
 Τιμαι 1. *N. viri.*
 Τιμάνωρ 1. & 2. Ἀσπίς ἀπὸ
 βροτέων ἄμων Τιμάνωρ
 ἤμαι. Suid. *N. viri.*
 Τιμάοχ 1 & 2. Hom. in
 Vener. 31. *primum ho-*
norem habens.
 Τιμάς, ἀδ 1. Sapph. iii.
 Epig. κίφ. xii. p. 333.
 Τιμαῖδ 1. ἀδὲ κόνης, &c. *N.*
feminae.
 Τιμάω 1. ἰλ. ε. 99. *honoro.*
 Τιμή 1. ὁδ. α. 117. *honor.*
 Τιμήεις 1. ὁδ. ν. 128. *hono-*
ratus.
 Τιμή 1. Hom. in Apoll.
 483. *honoratus.*
 Τιμόβη 1. Callim. Epig.

- l. iv. κίφ. xii. p. 333.
N. viri.
 Τιμόκλεια 1. Leon. Epig.
 l. iv. κίφ. xii. p. 332.
N. viri.
 Τιμοκρέων 1. Sim. lib. iif.
 Epigr. p. 306. *N. viri.*
fic
 Τιμοφάνης 1. *N. viri.*
 Τιμονή 1. Callim. Epig.
 lib. iv. κίφ. xii. p. 332.
N. mulieris.
 Τίμων 1. Callim. Epigr. l.
 iii. κίφ. vii. p. 315. *N.*
vir.
 Τίω 1. Α. ἰλ. γ. 289. Eu-
 rip. Iphig. Taur. 339.
luc, foluo.
 Τιγύβη 1. Callim. in Di-
 an. 146. *Epith. Hercu-*
lis.
 Τίγυς 1. ἰλ. ε. 559. *N. ur-*
bis.
 Τισιφώνη 1. Virg. Geor. iii.
 552. *necessitate forte,*
nam 1. in τίσις corr. ὁδ.
α. 40.
 Τιταίνω 1. Hes. Theog. 209.
festino: sed τιταίνω, tendo,
1. habet br. ἰλ. ε. 390.
 Τιτάν 1. Metam. i. 10. *N.*
solis. sed
 Τιταν 1. *gypsus, 1 corr.*
 Hes. ασπ. 141.
 Τιτανίς 1. & 2. Nic. Ther.
 13. *Epithet. Dian. Ion.*
Τιτηνίς.
 Τίτυς 1. Th. ἠδ. iii. 2.
N. viri.

Τίφ

- Τῖφ** 1. Argon. i. 125. *locus uliginosus*.
Τῖφς 1. Argon. i. 401. *N. nautæ*.
Τῖω 1. A. Hes. *Scy.* 428. *od. v. 144. bonoro, punio*.
Τλάμων, Ion. *Τλήμων*, 1. *il. ε. 670. patiens, audax, atque hinc*
Τλάβυμ 1 & 2. *patiens animo*. vide simpl. *τλάμων* & *δυμός*.
Τορύνη 2. A. Arist. l. vi. *Epigr. κφ. xvii. p. 571. Aristoph. οειν. Act. i. Sc. ii. 20. pistillum*.
Τρανής 1. Soph. *Ajac. 24. apertus*.
Τραχῖν five *Τραχῆς*, Ion. *Τρηχῖν*, 1. *il. ε. 682. N. urbis, atque hinc*
Τραχῖνι five *Τρηχῖνιος*, 1 & 2.
Τραχῦς, Ion. *Τρηχῦς*, 1. *il. ε. 308. asper*.
Τρέω, præf. 1. Hes. *εργ.* 249. *tero*: nam in aor. 2. 1. corrip. Nic. Alex. 595. ut in iis quæ inde descendunt, *Τρέω*, *Τρέωλος*, *Τρέωνιον*, &c.
Τριάκοντα & *Τριακόσιοι*, Ion. *Τρήκοντα*, 2. *triginta & trecenti*.
Τρίη 1. corr. *il. δ. 202. nec prod. nisi cum duplici κ. il. ε. 729. N. urbis*.
Τριανγία 1. Callim. in Di-
 an. 57. *N. insulæ*.
Τρίαξ autem *instrumentum rusticum*, 1. corr. in *Epigr. apud Suidam*.
Τριτογένεια 1. Hes. *ασπ.* 197. *N. Palladis natæ capite, quod Cretum dialect. vocatur Τριτω. Argon. iv. 1621*.
Τρίτων 1. Argon. iv. 1621. *Æn. i. 148. N. Dei Martis & etiam fluvii*.
Τριτωνίς 1. *περιηγ.* 267. *N. paludis*.
Τριφυλῖς 2. seu *Τριφυλλίς*, *περ.* 409. *N. regionis*.
Τριχαίξ 2. *od. τ. 177. comas quatiens*.
Τριχίτης 2. *comatus*, ut cæt. in *ίτης*. vide *πολίτης*.
Τριχοκόμος & *Τριχολαβῖς* 1. A. ita Labb. at nemo producit nisi necessitate, quia tres syllabæ breves simul concurrunt.
Τρυγητής 1. Hes. *ασπ.* 293. *vindemiator*, licet in *τρέγη*, & quæ inde fiunt, 1. corrip.
Τρυγών 1. & *piscis & avis*. Nic. Th. 835. Theocr. *ιδ. iii. 141. sic*
Τρυγόνιον 1. *Epigr. l. iii. turturilla*.
Τρύμα 1. *foramen*: vide *τρέω* & *κῦμα*.
Τρυπάνη five *τρύπανον*, *od. ε. 385. terebrum*.

Τρυπῶ

- Τρυπῶ 1. Th. εἰδ. v. 42. *perforo*.
 Τρυσιέσις 1. *vexans se querendo visum*: vide τρύω.
 Τρυτοδόκη 1. *Theca trutinæ*. Καὶ τὴν τρυτοδόκην, in Epig. apud Suidam forte metri necessitate, nam τρυλάην non minus corrip. 1. ac *trutina*.
 Τρύχης 1. Aristoph. Acharn. τὰ ποῖα τρύχη μῶν ἐν οἷς οἰκὺς ὀδῇ;
 Τρύχω 1. ὁδ. α. 248. *destruo*.
 Τρύω 1. Nic. Al. 82. *terō*.
 Τυδίδης 1. ἰλ. v. 18. *patronym.* à Τυδῖς 1. ἰλ. δ. 396. *N. viri*.
 Τύλη 1. Lucil. Epig. l. ii. κίφ. xxv. p. 223. *culcitra*: prima autem in τύλος, *callus*, corripitur à Nic. Ther. 180.
 Τύνη 1. Dor. pro συ, ἰλ. ε. 485.
 Τυρὸς 1. ὁδ. v. 69. *caseus*, cum suis: at 1 cor. βατραχ. 36. εἰδὲ τυρὸς &c. nisi legas quemadmodum Lab. in Anal. Pro-fod. sentit legendum, sublata particula δ. Οὐ τυρὸς κρόπηνλος ἀπὸ γλυκεροῦ γάλακτος.
 Τυρογλήφος,
 Τυρόκησις, Τυρόεις, 1. The. εἰδ. i. 58. ubi τυρόεις est trisyllabon.
 Τυρῶ 1. ὁδ. G. 120. *N. malaris*. Τύρῳ autem *N. urbis*, primam corr. πῑρ. 911.
 Τυράων 2. Hom. in Apoll. 352. Διογ. 306. producit etiam primam Oppian. Halieut. — αἰδοῦμαι τυράων, v. 217.
 Τυράωνος 2. ασπ. 32. *N. loci*.
 Τύρομαι 1. Callim. in Del. 141. atque hinc
 Τύρῳ 1. *fumus*. Euseb. l. v. de præp. Evang. — τίεται πολλὰ δ' ἅμα τί-φει.
 Τυφιδανὸς 1. Aristoph. Vesp. p. 529. *senex capularis*.
 Τυφρῆς 1. Antipat. Ep. l. vi. κίφ. x. p. 561. *famigans*.
 Τυφῶν & Τύφων 1. Manil. i. l. iv. 579. Lycophr. 825. *turbo & N. gigantis*.

Υ.

- Υάδεις 1. Julian. Epig. libr. iv. pag. 631. necessitate scilicet, nam prima in ὕαλλῳ brevis est, Aristoph. Nub. Act. ii. Sc. i. 766. *vitreus*.
 Ὑβῶ 1. Theoc. εἰδ. v. 43. *gibbosus*.
 Ὑβεις cum suis, 1. A. ὁδ. ε. 328. Laert. in Solon. ἱ
 6 Μῆδων

- Μήδων ἄδικον παύσας ὕ-
 βρειν ἥδε Σόλωνα. *injuria.*
 Ὑγρὸς 1. od. δ. 458. & ali-
 bi nusquam, quod sci-
 mus, brevis, ut aliter
 putat Labb. *humidus.*
 Ὑδωρ 1. A. ιλ. γ. 270. ξ.
 435. *aqua.*
 Ὑω 1. cum suis. Hef. ιργ. ii.
 170. *pluo.*
 Ὑτὸς 1. Hef. ιργ. 163.
 corrip. autem Theoph.
 l. iii. Epigr. λίσσεται ἐξ
 υἱῶν — *pluvia.*
 Ὑεῖς 1. Theoc. εἰδ. vii. 115.
 N. *fluvii.*
 Ὑῖος 1. A. ιλ. ε. 843. ζ.
 130. *filius.*
 Ὑλαῖ 1. Callim. in Dian.
 221. N. *centauri.*
 Ὑλακίδης 1. od. ξ. 204. E-
 pith. *Castoris.*
 Ὑλακόμωρ 1. od. π. 4. E-
 pith. *canis.*
 Ὑλακῶν 1. Opp. lib. iii.
 Cyneg. 280. Ἄστιον ἔχ
 ὑλάεσι πάρεσσι γὰρ μὲν ὑλα-
 κοῦντες: omnia neces-
 sitate, nam prima in ὑλά-
 ω, unde hæc orta sunt,
 brevis est.
 Ὑλη cum suis, 1. ιλ. 52.
sylva.
 Ὑλῆς 1. Hef. Σεργ. 1010.
silvofus.
 Ὑληκοῖτης 1. ιργ. ii. 147.
silvicuba.
 Ὑλοτομῆν 1. ιργ. ii. 40. lig-
 num secō.
 Ὑλοτόμω 1. ιλ. ψ. 123. lig-
 nator.
 Ὑλοφάγω 1. ιργ. ii. 209.
arborivorus.
 Ὑμεῖς 1. ιλ. ε. 75. vos.
 Ὑμέτιρ 1. od. β. 138.
vestier.
 Ὑμός 1. ιλ. ε. 489. *vestier.*
 Ὑμῆν 1. Th. εἰδ. xvii. 58.
Hymen: corripitur au-
 tem aliquando apud La-
 tin. ut & in ὑμέταις
 semper apud utrosque.
 Ὑπεραῆς 3. ιλ. λ. 297. *flans*
supra.
 Ὑπερσίη 4. A. ιλ. ε. 573.
 od. ο. 254. *Nom. regionis,*
vel urbis.
 Ὑπερίων 3. od. α. 24. N. *so-*
lis.
 Ὑπεροπλία 4. ιλ. α. 205.
*superbia, forsan neces-
 sitate.*
 Ὑπεύδι 3. vide εὐδι.
 Ὑπεύθουν 3. vide εὐθύνη.
 Ὑποδεξίη 4. *apparatus quo*
quis accipitur, ιλ. ι. 73.
 Ὑποδῦσα 3. od. δ. 435. ιλ.
 σ. 146. *ingressa.*
 Ὑρεανὸς 2. Æn. iv. 367.
ex Hyrcaniā.
 Ὑρμῖν 2. ιλ. ε. 616. N.
oppidi.
 Ὑσγινον 2. *Nom. plantæ, ita*
Labb. & hic & in Indic.
Cathol. at alii volunt
corripi.
 Ὑσμῖν 2. ιλ. ε. 543. *pug-*
na.

ῥω 1. vide ἐστὶς supra.

Φ.

Φᾶγος 1. Th. eid. ix. 20.

N. arboris. atque hinc
Φάγνϑ 1. ex frago.

Φάεια 1. Mosch. eid. ii. 4.
od. ε. 39. sed necessitate,
nam prima in φάϑ corr.
Hes. εγγ. i. 154. & in
φαίισον Mosch. eid. iv.
9. oculi.

Φαιακία 2. Æn. iii. 291.
patria Phæacum, Ion.
Φαιακία.

Φάλανα 1. Nic. Th. 767.
balana.

Φάλαςϑ 2. Dor. pro φά-
λκρος. Th. eid. viii. 27.
albus.

Φάλικ 1. A. ap. Greg. Naz.
N. viri.

Φανός 1. lampas. ποῖος γὰρ
ἴσϑι Φανός, ὃ πρὸς τῶν δε-
ῶν. Theophrast. apud A-
then. Sic diminut. Φανί-
ον. Julia. ἀπὸ ἱπαρχ. E-
pig. l. vii. p. 630. fa-
cula.

Φαρικόν 1. N. Alex. 401.
N. fruticis.

Φᾶρος 1. sive φᾶρος. od. ε. 258.
Hes. εγγ. 196. vestis seu

palla. Φᾶρος autem Insu-
la, semper corrip. pri-
mam.

Φᾶσις 1. Hes. Diog. 340.
N. fluvii.

Φασσιανός 1 & 3. Aristoph.
Nub. 109. N. avis.

Φερικίδης 3. Diog. Laert. τὸ
κλεινὸν Φερικίδην. carm.
Pherecrat. N. viri.

Φθάνω. 1. ἰλ. ι. 502. φ. 263.
in φθάνειος autem prima
brevis est, ἰλ. ψ. 515.

Φθίας 1. Argon. i. 55. fe-
mina, τῆς Φθίνης vel Φθίας
oppidi Thessaliæ, cujus
prima etiam longa, Ec-
rip. Andr. 464.

Φθίος 1. ἰλ. ν. 693. Incola
hujus εἴρρ.

Φθίω & 1. od. ξ. 162. cer-
rumpo. Φθίσαν, Φθίσαν
1. od. υ. 67. δ. 721. &
in

Φθίσω 1. ἰλ. π. 461. & ali-
bi sæpe: Sophocles ve-
rò in Ajace 1031. corri-
pit in Φθινέω. etiam 1
od. π. 145. θ. 530.

Φθισκίνας 1. ἰλ. ε. 840. ho-
minibus exitiosus.

Φθισκίλεσσι 1. ἰλ. ν. 339.
homines necans.

[Φιλομάι, unde aor. 1. ἰφί-

[& Φθάνω, φθίω, & similia quædam apud Hom. semper produ-
cuntur; quæ tragici Scriptores Attici corripuerunt. — Nihilò ta-
men minus apud Hom. lingua utique Ionica, semper corripiantur
φθινός, ἀφθιστος, φθινέω, à φθίω: φθάνειος, à φθάνω. Clarke li.
β. 43.]

U

λ α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

- λατο. 1. producit Il. ε.
 61. 117. κ. 280. υ. 304.
 vid. Clarke in locis. à fut.
 φιλῶ 1. brevi fit φιλέω
 1. pariter brevis.] Nonn.
 Joh. iii. 8. Hesf. εγγ. i.
 15.
 Φιλότης 1. Hesf. εγγ. i. 373.
fur.
 Φίλος 1. A. ιλ. φ. 308. χ.
 84. 216.
 Φιλυρίδης primam corripit; si
 produci velis, scribe φιλ-
 λυρίδης. Virg. Geor. iii.
 350.
 Φιμὸς 1. & hinc
 Φιμῶδης 1. Nic. Ther.
 899.
 Φινύς 1. Argon. iii. 942.
N. viri.
 Φλιά 1. A. οδ. ε. 222. Th.
 ιδ. xxiii. 18. *limen.*
 Φλυαρίω 2. Aristoph. Vesp.
 Act. i. Sc. i. 86. *nugor.*
 Φλύαρος 2. Archestrat. apud
 Athen. i. cap. 23. p. 29.
 — Αλαζονοχαυνοφλύαρος;
nugor.
 Φλύω 1. A. ιλ. φ. 301. Ar-
 gon. i. 481. *ebullio.*
 Φοίνικες 2. ιλ. ψ. 744. *N.*
gentis.
 Φοινίκη 2. οδ. δ. 83. *N. pro-*
vinciæ.
 Φοίνικος 2. gen. à φοίνιξ. *N.*
arb. οδ. ζ. 163. vel φο-
 νιξ, quæ enim inde de-
 rivata sunt, φοινίκε &
 φοινικόεις, secundam cor-
 rip. Ovid. Met. xii. 104.
 ιλ. κ. 133. Hesf. ασπ.
 194. & alibi. φοινικιδὸς
 2. Arist. μνην. fol. 643.
purpureus.
 Φοινικὴς 2. Aristoph. A-
 charn. fol. 387. *vestis*
purpurea.
 Φοινικολόφος 2. Theocr. ιδ.
 xxii. 72. *rubram cristam*
gerens.
 Φοινικοπέριος 2. οδ. λ. 123.
rubras habens genas.
 Φόρκυις 2. Ovid. Metam.
 v. 230. Patronym. F. à
 Φόρκυς.
 Φόρκυς 2. οδ. α. 72. *N.*
viri.
 Φράτης 1. & Φράτωρ 1. &
 Φρατρία 1. Ion. Φρήτης
 &c. male igitur primam
 in Φράτης, corr. Pallad.
 lib. i. Epigr. κηφ. xlii. p.
 91.
 Φρικαλίος 1. Philip. Epigr.
 l. iii. κηφ. xxii. 360. sic
 Φρίκη, Φρικώδης, à Φριξ,
 Φρικὸς, cujus pen. pro-
 duc. ιλ. ψ. 692. *fremi-*
tus maris.
 Φρίκων 1. Hom. Epigr. 37.
 4. *N. urbis.*
 Φρύνη 1. Nic. Alex. 586.
rubeta: idem ac Φρύνος.
 Φῦκ 1. ιλ. ι. 7. *alga.*
 Φυκίσις 1. ιλ. ψ. 693. *al-*
gosus.
 Φυκίς 1. Opp. αλ. i. 127.
 —κ

- χ* Φυκίδες ἄς δ' ἁλῆες. *Φυσία* 1. *il.* δ. 227. *anhele*.
N. piscis.
 Φυκῆς 1. *Luc. lib. ix. 40.*
N. promontorii.
 Φυλακίδης 1. *il.* ε. 705.
Nomen viri: prima au-
 tem in φυλάκη, *N. urbis*,
 & φύλαξ, *N. viri*, &
 φυλακή, *custodia*. *corrip.*
il. o. 335. θ. 521. ζ. 35.
 Φύλας 1. *il.* π. 191. *N. vi-*
ri.
 Φυλιάς 1. *il.* π. 313. *N.*
viri.
 Φυλιεύς 1. *il.* ο. 550. *N.*
viri.
 Φυλὴ 4. *Cailim. Epigr. xv.*
3. tribus.
 Φύλον 1. *il.* ι. 441. *gens*.
 Φυλαδὸν 1. *il.* ε. 668.
per gentes aut tribus.
 Φύλοπις 1. *od.* λ. 313. *cer-*
tamen.
 Φύμα 1. *ut cætera in υμα.*
vide Φύμα supra, ger-
men.
 Φύρω 1. *Hef. 157. i. 61.*
misceo.
 Φυράω 1. *Nic. Ther. 939.*
misceo.
 Φύσα 1. *il.* σ. 372. *follicis*.
 Φύσας 1. *part. à φύω. βα-*
τραχ. 13.
 Φυσάω 1. *il.* ψ. 218. *sufflo.*
 & hinc
 Φυσάλις 1. *bullæ, &*
 Φύσαλς 1. *buso*.
 Φυστηγὴς 1. *Sen. Hippol.*
1039, N. piscis.
- Φυσία* 1. *il.* δ. 227. *anhele*.
Φυσίγναθος 1. *βατραχ. 67.*
N. ranæ.
Φυσίζοος 1. *il.* γ. 242. *al-*
mus. Prima autem in
 φύσις *cor.* *apud Eurip.*
Bacch. 1355.
 [Φύσις 1. *Anthol. Aγασθ.*
p. 160. Eurip. incert.
trag. p. 295. usitatus
corripitur.]
 Φύσω 1. *Fut. à φύω 1 A.*
Theoc. eod. xvii. 79. il.
ζ. 149.
 Φυτάλια 1. *il.* ζ. 195. *μ.*
315. hortus. Φυτίω au-
 tem & φυτὸς primam ha-
 bent brevem *od.* ε. 167.
1. 198.
 Φυτάω [& φυτεύω] 1. *Hef.*
1507. 986. gigno. [*Oppian.*
1. 2. Sophocl. Antig.
660. Eurip. Alcest. 296.]
 Φύω 1. *A. Theoc. eod. xvii.*
79. περιηγ. 1031. il. ζ.
148, 149. od. η. 119.
- X.
- X** *Αἶψα* 1. *Arist. Lufistr.*
Aët. i. Sc. ii. vetus-
tus, nobilis.
Χαλινός 2. *il.* π. 392. *fra-*
num.
Χαλινώω 2. *Phocylid. 52.*
fræno.
Χαλινωτήριον 2. *Eurip. Hec.*
539. funis nauticus.
Χαλχίτις 2. *ut cætera in*
U 2 (175)

- ἰτης. Vide *πυρίτης*. *Nom. lapidis.*
Χαλωνίτης 3. ut cætera in ἰτης. *incola regionis χαλωνίτιδος.* *περίγ.* 1015.
Χαλωνίτης 3. ut cætera in ἰτης. Vide *πυρίτης.*
Χαόνος 1. *Virg. Ecl. ix. 13. ex Chaonia parte Epiri.*
Χαός 1. *Theoc. eod. vii. 5. nobilis.*
Χαών, όνος, 1. *Arist. 1ππ. Aët. i. Sc. ii. incola Chaonia.*
Χελιδναί 2. *περίγ.* 506. *insule quædam.*
Χελιδνών 2. *Theoc. eod. xiii. 41. N. herba.*
Χελιδνών 2. *Hes. εγγ. ii. 286. hirundo.*
Χελών 2. *Aristoph. σφην. labrum. παρ' ἀνδρ' ἐπ' ὀργῆς τὴν χελώνην ἰδίαν.*
Χελών 1. *Nic. Ther. 643. pascor.*
Χιλός 1. *pabulum. ἰς Φθίνην χιλοῖο κατὰ τὴν πᾶμπαν ἀπας.*
Τέτρα *Μυρμιδόνες μὲν Ἀχιλλέα φημιζᾶντο. Εὐρυπ. 1πγ. Secunda autem in Ἀχιλλεύς alibi corrip. ἰλ. α. 1.*
Χίλοι 1. *ἰλ. η. 471. mille.*
Χίλων, seu potius *χείλων*, 1. *Diog. Laert. lib. i. N. viri.*
Χίος seu *χίος*. *Leon. Epig.*
l. iii. κεφ. v. p. 303. eod. γ. 171. at sæpius χίος.
Dion. περ. 535. & alibi. N. insula.
Χίον 1. *Bion. eod. i. 28. Afius apud Athen. c. v. p. 525. Metri necessitate, nam prima in χίαν, nix, brevis est. ἰλ. x. 7.*
Χιάνης 1. *A. Antiph. apud Athen. l. xii. c. xi. p. 545. Chareem. & Eubul. lib. xiii. p. 608. lana.*
Χιαινών 1. *A. Alex. apud Athen. l. ix. c. vi. p. 379. ὥς ἡ προσησπᾶντα χιαινών πᾶν.* *Sophocl. apud eund. l. cxxxix. c. viii. p. 604. Ἥλιος ἦν ἡ παῖς Εὐριπίδῃ ὅς με χιαινών. tepefacio.*
Χιλή 1. *A. Phocyl. 200. Eurip. Androm. 147. luxus.*
Χριστιανός 3. *A. ita Labb. sed tutius producitur, ut tertia in Claudianus, Martial. l. iii. Ep. xx.*
Χρίω 1. *cum suis. eod. α. 262. ungo.*
Χρυσάω 1 & 2. *Hes. 90γ. 287. aureo accinctus gladio.*
Χρυσάω 1 & 2. *ἰλ. ο. 256. idem.*
Χρυσός 1. *ἰλ. ζ. 48. aurum.*
Χρυσός 1. *ἰλ. ε. 229. aureus.*
Χρυσήνη 1. *ἰλ. ζ. 205. aureas habens habenas.*
Χρυσοπεδιός

Χρυσοπίδιλος 1 & 4. Hef.
Dioy. 454. aureos habens
calceos.

Χυλός 1. cum suis. Nic. A-
lex. 627. succus.

Χυμός 1. A. Æschyl. apud
Athen. l. ii. c. xi. p. 51.
Λευκοῖς τε μόροιςι καὶ με-
λαγχύμοις. Damoxen. a-
pud eund. l. iii. c. xxiii.
p. 102. Ὁ χυμός ὁμαλῶς
πανταχῶς συνίσταται. sapor.
Χύεται 1. A. Nic. Alex.
490. ella.

Ψ.

Ψαμαθῖς 3. gen. ἃ
Ψαμαθῖς Nom. piscis.
Numen. in Halieut. a-
pud Athen. lib. vii. c.
xvi. pag. 306. Ἄλλα ὅ-
τι καρχαρίην ὅτι δὴ ῥέθιον
Ψαμαθῖδα.

Ψάρες Nom. pl. ἃ Ψάρ, plur-
nus, ἰλ. ε. 755.

Ψαρός 1. Arist. μεφ. 1227.
celer.

Ψιλός 1. cum suis, ὁδ. v.
437. tenuis, nudus.

Ψιλοθρόν 1. Nic. Ther. 899.
medicamentum ad depi-
iandum pellem.

Ψυχόρπαξ 1. βατράχ. 24.
micarum raptor.

Ψυμύθιον 2. Nic. Alex.
76. cerussa. secunda au-
tem in Ψύμυθος corripit.

Lucil. lib. ii. Epigr. κειφ.
θ. p. 196.

Ψυχὴ 1. ἰλ. i. 296. animas

Ψυχός 1. ὁδ. κ. 555. frigus.

Ψύχω 1. ὁδ. ω. 352. refri-
gero.

Ω.

Ωδίνος 2. gen. ab
ὠδίν, dolor parturi-
entis. ἰλ. λ. 271.

ὠδίνω 2. ὁδ. ι. 415. doleo
parturiens.

ὠκιστήν 4. Hef. Dioy. 507.
N. puella.

ὠκιστῆναι 4. Dioy. 364. fi-
lia Oceani.

ὠκίτο 2. ὁδ. κ. 248. puta-
bat.

ὠκιστῆναι 3. vide κιστῆναι,
cubito ferio.

ὠρακισίω 2. Aristoph. εἰρεν.
pag. 674. ὠρακισίας ἔ-
γὰρ ἐξήνισχίτο, animo
conquido.

ὠρυγὴ 2. Athen. lib. xiii.
cap. viii. p. 598. ὠρυγὴ
ταύτης ἦλθε διὰ πλόλεως,
ululatus.

ὠρυδόν 2. Nicand. Alex.
226. ululando more ca-
num.

ὠρίων 2. ὁδ. ι. 121. cor-
ripitur autem apud Eu-
ripid. Ion. 1143. Νόμιμα
viri.

Ως

De Incrementis NOMINUM.

Αλφα penultima.

PRODUCITUR α penultima in Genitivo singulari Æolicis primæ Declinationis Simplicium in ας, ut in Αἰνίαο, ιλ. ε. 263. & in Pluralibus in ᾶων, ut in θεᾶων, ιλ. δ. 7.

Producitur etiam in penultima casuum crescentium à Masculis in αν, ut in Παιὸς à Πᾶν, Theocr. εἰδ. i. 3. Neenon in quinta Declinatione Contractorum, ubi ante alterum α, more Ionum, interponitur, ut in κρέαατο pro κρεατός : Vid. Indicem, & ιλ. ξ. 177.

Habent etiam α productum casus crescentes à Θώραξ, ἱέραξ, κνώδαξ, οἶαξ, φαῖαξ, quod ab Ionicis scriptoribus vertitur in η. οδ. ζ. 284. ιλ. ε. 189. οδ. ε. 66. ιλ. ω. 269. O-ph. i. 23.

Sic ψαρίς à ψᾶρ, καρίς à κᾶρ, κρέατο à κρᾶς, quod tamen breve est, si anteponis alterum α, ut in κρεαατος, ιλ. ξ. 177.

Penultima λάβρακος à λάβραξ dicitur esse anceps. Producit Oppian. ἀλ. i. 112. & ἀλ. iii. 184. qui versus est quem citat Smetius, Οὔνον μὲν κορακῆος ἄγει λάβρακα δὲ καρίς, & quem dicit Ricciolus improbasse Labbé, & monuisse legendum, Οὔνον μὲν κορακῆος ἄγει, καὶ λάβρακα καρίς. Sed mutavit dictum : vide ejus Analect. prosodic. p. 128. & producit etiam Oppian. ἀλ. iii. 192. & ἀλ. i. 112.

Ιωτα.

Ιωτα incrementum longa in Dicatalectis quæ in ις
vel

vel *iv* exeunt, ut ἀκτιῶς ab ἀκτῖς vel *iv*. δελφῖνος à δελφῖς
vel *iv*. &c. *od. a.* 16. *per* 96.

Sic in obliquis Monosyllaborum, ut in θινός à θιν,
ῖνός ab ῖς, λιτός à λῖς, ῥινός à ῥῖς, &c. *il. a.* 31. *ε.* 522.
9. 441. *v.* 276. at non in Διδός à Δῖς, nec in τινός à τῖς.

Producitur etiam *i* in penultima μέριμνος à μέριμς, ὄρ-
νιθος ab ὄρνις, *od. κ.* 23. *ε.* 51. κνημῖδος à κνημῖς, *il. λ.* 17.
κληῖδος à κληῖς, *il. φ.* 117. & ubicunque aliis *i* in penul-
tima Genitivorum crescentium circumflectitur, ut in κρη-
πίδος à κρηπίς, & in illis etiam quæ ex his orta sunt, ut
in εὐκνήμιδος ab εὐκνημῖς, *il. α.* 17. ἀσφραγίδος ab ἀσ-
φραγῖς, Aristoph. *p.* 789.

Ἀψῖς, καρῖς, κηλῖς, νεβρῖς, ῥυτίς, dicuntur incremen-
tum variare; at penultima in ἀψῖτι producitur *il. ε.*
487. In καρῖδας, Opp. *al. ii.* 129. κηλῖδας, Lycoph.
165. νεβρῖδας, *περ.* 946. Penultima autem in ῥυτίδας cor-
ripitur Lucil. Epigr. *l. ii.* κίφ *ix.* *p.* 196.

Notantur etiam producere *i* in penultima genitivo-
rum crescentia omnia quæ duas priores syllabas brevi-
ant, ut πλοκαμῖς, ἴδος, Th. *ed. xiii.* 7 ῥαφανῖς, ἴδος,
Aristoph. Plut. 543. σισαμῖς autem & βαλραχῖς nullo mo-
do huc referenda, ut vult Labb. quia σισαμῖς vox, quan-
tum scio, nullibi reperiunda. σισαμῖς autem est apud
Athen. *l. xiv.* sed in eâ duæ priores syllabæ non sunt
breves, & in βατραχίδων corripit penultimam Aristoph.
Plut. 543.

Habent etiam penultimam casus crescentis longam,
βέριμιξ, Aristoph. Oenoth. *p.* 608. πέριμιξ, ῥάριμιξ,
σκάνδιμιξ, σπάδιμιξ, τίτιμιξ, φοίτιμιξ, μέτιμιξ; de quibus vide
Indicem. Penultima autem in μάριμι corripitur semel
il. ψ. 500. [Imo verò, lege Μαρῖ δ' αἶν' ἔλαυνε &c. ut
Codd. emendati.]

Item Gentilia omnia, ut aiunt, in *i*: at secundam in
ῥήικος semper corripit Homerus, à Dionysio semper
producitur, & ab Apollonio Argon. *i.* 632.

[Comparativa in *ων* exeuntia in sermone Attico penul-
timam semper producant, ut βελτίων Aristoph. Plut.

105. αἰσχρίων, *ibid.* 590. Dawes, Misc. Crit. *p.* 254.

Diminutiva in ἰδιον vel ἑδιον, quæ formantur à genitivis,
quorum

quorum ultima syllaba sit pura, producantur; ut ab ἱματίε, ἱματίδιον ab ἀργυρίε, ἀργυρίδιον, ἀμφοριέ, τῶς, ἀμφοριέδιον· βοτρυέ, τός, βοτρυέδιον. Hæc enim contrahuntur ex ἱματίδιον, ἀργυρίδιον, ἀμφοριέδιον· βοτρυέδιον, &c. Cætera autem quæ veniunt à genitiuis, quorum ultima non sit pura, corripuntur, utpote non contracta, ut γυνή, ἥς, γυνήδιον· ἀδελφός, ἑ, ἀδελφίδιον· χύτρα, ας, χυτρίδιον. Pari modo, quo à *tibia*, *tibicen*, at à *tuba*, *tubicen*. Dawes, *Miscellanea Critica*, p. 214.]

Υψίλον.

Υψίλον longum est in incrementis horum, δαγύς, κάμυς, βόμβυξ, δαίδυξ, κήρυξ, κήυξ, κόκυξ, φρύξ, γυψ, de quibus vide Indicem: etiam Dicatalectorum in υν & υς, qualia sunt Γόρτυν, οδ. γ. 294. Μίσσυν, Φόρκυν, de quibus vide Indicem.

Penultima in δρυός à δρύς ab Hes. ιγ. ii. producit, alibi quantum scimus corripitur.

υ in πυρί producit Callim. in Del. 201. at corrip. 141. 186. Epigr. xxi. 5. & satis erat semel produxisse, cum cæteri Poetæ corripiant.

Penultima Dativi pluralis semper longa ubi in Genitivo singulari est longa, ut in Γίγασι, πᾶσι, ζευγύσι, τύφασι & similibus, οδ. x. 120. ιλ. α. 5. in Ἀνδράσι autem brevis, ιλ. ε. 122.

De Penultimis dubiis VERBORUM.

Verba sextæ Conjugationis in ᾶω, ubi ρ vel vocalis aliqua præcedit αω, & verba etiam in ῶω vel ῑω producant penultimam Futuri ιλ. α. 29. ι. 142. σ. 73. eandem etiam in aoristo producant, sed non *semper*: οδ. v. 273. ιλ. x. 279. Variat penultimam ἐκλάσας, οδ. ζ. 128. Callim. in Jov. 90.

[Regula *semper* valet, quæ enim corripiunt Futurum primum, & Aoristum primum fiunt ab αζω, vel ῑζω vel αινμι, ut ᾶσας ab ᾶάζω, ῑτασας ab ῑτάζω, ῑτα-

μιν

μω ab ἔτημι, πειτάσας à πειτάνυμι, κειράσας à κειράν-
 νημι, ἡρασάμην ab ἡραμαι vel ἡράζομαι, πειράσας à πι-
 πιδάσκω, *venho*: at πειράσας pen. prod. à πειράω, *trans-*
eo. Clarke II. α. 67. 140. δ. 42. ζ. 434. η. 230. ν.
 192.

Ab ω vero unicum in Indice, si bene memini, corripi-
 tur ἔπλυσι, Theocr. Idyl. xx. 11. τὶς εἰς ἴον ἔπλυσι κόλ-
 πον, an à πλύω, vel legendum ἔπλυι.]

Penultima autem in aoristo 1. quintæ Conjugationis
 semper longa, ut in ἔκρινα, *od.* σ. 263. ἔκλινα, *ιλ.* ι. 37.
 ἔπλυνα, *od.* ζ. 93.

In alijs Conjugationibus, ubi Aoristus primus definit
 in σα, ut producat penultima, duplicatur σ, ut in ἔλασ-
 σα, *ιλ.* ω. 392. [quæ tamen ipsa ab ἐλαύνω quintæ Con-
 jugationis] ἰφράσσατο, *ιλ.* ω. 352. &c. Quod etiam in Fu-
 turo nonnunquam fit, ut in τιλίσσω, *ιλ.* α. 323. & apud
 Phocylid. 9. in δικάσσει. Ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὶ θεὸς
 μετίπειτα δικάσσει [ἄση aor. 1. Subj. ab ἄδω, *fatio*, 1 pro-
 ducit. Hom. II. σ. 281.]

Tertiæ personæ plurales in ασι [& υσι] habent etiam
 penultimam longam, ut φασὶ, *ιλ.* δ. 375. πειφρίκασι, *ιλ.*
 λ. 383. δεικνύσσι, &c.

Λιλόσχασι autem corripit penultimam, *od.* λ. 303.
 [in male impressis. Lege vero ibid. λιλόσχασ' ἴσα διω-
 σι.]

Λύσατε habet penultimam longam extra analogiam
ιλ. α. 20. nam α in penultima aoristi primi alibi corri-
 pitur. [Imo, legendum λύσασι cum diphthongo; vid.
 Clark. in loc.]

[Ex præteritis Medijs alia Aoristi secundi sequuntur quan-
 titatem, ut τύπῃω, ἔτυπον, τίτυπα. Alia autem vel ex
 aoristo primo vel ex præsentis retinent diphthongum, ut
 φαίνω, ἔφην, πίφην. vel vocalem longam, ut τρίζω,
 τίτριγα. κρίζω, κίτριγα. κράζω, κίτραγα. κλάζω, κίκλη-
 γα. φρίτῃω, πίφριγα. πρίσσω, πιπράγα. Clarke ad II.
 C. 314.]

υ in penultima aoristi secundi quartæ Conjugationis
 verborum in μι producitur, ut ἰδῃτι, *od.* ω. 106. ἰδῃτην,
ιλ. ζ. 19. [et in præsentis act. singulari; at in 1. plur.

& passiva voce corripitur, ut ζεύγνμι, ζεύγνς, ζεύγνσι, cum υ longa: at ζεύγνμαι, ζεύγνμαι, ζεύγνσαι, ζεύγνναι, ζεύγννμαι, cum υ brevi, eadem analogia, qua δίδωμι, δίδως, δίδωσι. at δίδωμεν, δίδωμαι, δίδω, δίδωται, δόμεναι. Clark. in ll. γ. 260.]

α interposita in secunda Conjugatione verborum Circumflexorum etiam producit, ut in μινούσα, ιλ. τ. 164. at non nisi syllaba immediatè præcedens sit etiam longa, nam in βόαα α penultimā corripitur, ιλ. ξ. 394.

Producitur etiam α ante σα in Femininis participiorum, qualia sunt, τριήσασα, Theocr. ενδ. 6. 58. καλέσασα, 116. ῥᾶσα, ιλ. δ. 129.

Longa est etiam ante μα in verbalibus deductis à prima persona præteriti passivi, cujus sortis sunt φέρεμα, δέρεμα, de quo vide Indicem.

Ante ϑ in Gentilibus, ut Γερμανός, Ἀλανός, &c. de quibus vide Indicem.

Aliorum Nominum in αν quædam producant penultimam, quædam corripunt. Corripitur penultimā in Λευκιανός ab ipso Luciano Epigr. Λευκιανός τὰδ' ἔγραψε &c. in Ἰωλιανός in carmine à Cœlemano ex Theæteto citato, Τέτον Ἰωλιανόν — &c. at producit, etiam: vide Indicem, & α in Κλαυδιανός producit, Mart. iii. 20.

Labbeus nunquam vult penultimam hujusmodi vocabulorum corripi nisi per Systolen, atque semper apud Latinos produci.

Propria Gentilia & Lapidum nomina in ατης penultimam producant, ut Εὐφράτης, Νιφάτης, Ἀχάτης, Γαλάτης, de quibus vide Indicem; sic Τυριδάτης, Κροτωνιάτης, Αἰμαχάτης, &c. Γαλάτης autem & Σαμάτης & Δαλμάτης penultimam habent brevem, Dionys. περ. 74. 97. 304.

Feminina Gentilia in ατης penultimam etiam producant, ut Ἀσιᾶτης, pro quo Dionys. περ. 25. Ἀσιῆτης. sic Μελιᾶτης, Κερυᾶτης, &c.

Τριακόσι & cætera Numeralia sic terminata habent longum. vide Indicem. Sic αἶς in plerisque propriis Femininis Oxytonis, ut Ἑλᾶις, Θαῖς, Λαῖς, Ναῖς, Πτολεμαῖς,

μαίς, de quibus vide Indicem, quibus addas Ἀθηναίς, Ἀχαΐς, &c.

Patronymica & alia fere omnia in *ων* habent: Ἰστας semper longum, ut ἰωνίον, Ἡρώων, Νηέων, vide Indicem, sic Ἀδηςίον, ἰλ. ε. 412. Αἰντίον, περ. 490. Δωτίον, ὁδ. ε. 268. ἀξίον, δέιον, Θριδακίον, ῥητίον, de quibus vide Indicem. ῥιον, *N. pisc.* Oppian. ἀλ. ι. 381. Ἀπαρίον & ἐλξίον, *Herbarum nomina.*

Cave autem idem putes de penultima in *ελαπίον*, ea enim corripitur ὁδ. λ. 114. quæ etiam corripitur in *μυρρίον* in versu citato ex Pherecyde ab Athenæo lib. iii. ὑπὸ *μυρρίναις τε κανεμώναις κεχυμέναις.* & in omnibus Adjectivis Femininis materialibus in *ων* quæ orta sunt à Masculinis in *ος*, ut *μυρρίνη* à *μυρρίνος*, *κηδρινή* à *κηδρινός*, &c.

Masculina in *ων* & Feminina in *ων* habent penultimam longam, ut *πολιτών* & *πολιτίς*, *Συβαρίτων* & *Συβαρίτις*, *Ληϊτών*, *ὄνιτις*, de quibus vide Indicem. sic *μακαρίτων*, *μισίτων*, *νεφρίτις*, &c. Excipias hinc Verbalia quædam ut *κρίτων*, *judex*, *περικλήτων*, ὁδ. λ. 287. & si quæ sint alia.

In Nominibus quæ desinunt in *ων*, *ωνος*, *ωνος*, *ωνος*, *ωνος* & *ωνος*, de quibus vide Indicem. sic *μυρρίων*, &c. [Meminisse debet lector, quod Clarkius in Iliade sapius notavit, innumera esse verba, quæ in præsentibus, & imperfectis omnibus, & in aoristis primis activis & mediis semper producantur: at in futuris & aoristis secundis indeque formati, semper corripantur, ut apud Latinos, à *sēdeo*, *sēdi*, *sēdes*: *πῶνυο*, *πῶνι*, *πῶνις*: à *κρίω*, *κρίος*: fut. *κρίω*, unde *κρίω*. *κλινόμαι*, fut. *κλίνωμαι*, *κλίσσις*: *κρίω*, *ἐκρίνον*, *ἐκρίνα*, *κεκρίνα*: fut. *κρίνω*, *κρίνωμαι*, *κεκρίμαι*, *σαι*, *κρίσις*. *λίσω*, *λίσσω*, [*λελίσκα*] *λίσταρ*: *λίσσωμαι*, *λίσσωμαι*, *λίσσις*: *μαρτίρωμαι*, *ἐμαρτίρωμαι*, *ἐμαρτίρωμαι*: fut. *μαρτίρωμαι*. *περάνω*, *ἐπέρανον*, *ἐπέρανα*, fut. *περάνω*, *ἐπέρανον*. *κίπλω*, *κίπφα* Ind. *περῶν*, *περῶν*, *περῶν*. *φθίνω*; *φθίνος*, *ἄφθιτος*. Vid. Clarke in II. α. 309. 314. 339. ζ. 434. ι. 413. &c.]

Ad *LIBRUM* Finitum.

O *HE jam satis est, ohe Libelle ;*
Tu plus quam satis est, ohe Libelle ;
 Quam par est operis *Mibi* dedisti,
 Per multis *Mibi* rebus occupato ;
 Ne sis ulterius rogo molestus.
 Ito nunc procul, & doce Poëtas,
 Indoctos Juvenes, rudes Poetas,
 Incertas pede syllabas proferre
 Certo, quæ dubia est habenda longa,
 Græco & quæ brevis est habenda Versu.
 Quo longa aut brevis indica locumque
 Extat syllaba quælibet videnda :
 Sacris Iliados, sacris *Homeri*
 Seu lucet foliis ; libris *Minoris*
 Vatis seu latet, indigetque luce.
 Ohe jam satis est, ohe Libelle ;
 Plus me scribere ne, Libelle, coge.
 Hac re non facili at semel peracta,
 Septem plus decies gravatus annis
 Respiraret sine jam senex anhelus,
 Nugis atque tuis diu implicatus
 Reddat se sibi *Buriæ* Magister.
 Jam nunc misse foras Libelle, vade
 Audaci pede, ferque susque deque,
 Εἰ σὶ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαυνοφλύαροι.

